

EDUARD FIKER

ITINERARIUL
sicriului de zinc

CUPRINS

Această carte este eCAR	7
De ce pot descărca legal această carte de pe internet?	8
Capitolul 1	12
Capitolul 2	24
Capitolul 3	35
Capitolul 4	43
Capitolul 5	56
Capitolul 6	67
Capitolul 7	76
Capitolul 8	90
Capitolul 9	106
Capitolul 10	115
Capitolul 11	124
Capitolul 12	133
Capitolul 13	151
Capitolul 14	158
Capitolul 15	165
Capitolul 16	175
Capitolul 17	195
Capitolul 18	210
Capitolul 19	215

ITINERARIUL SICRIULUI DE ZINC

COLECȚIA ENIGMA 1976 (NUMĂRUL 54)

EDUARD FIKER

editare și digitizare de
CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoep@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor de lucru.

.....

7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie să prejudicieze titularul dreptului.

8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de Alexandra Bărcăcilă și Monica Dobreș.

Editura Univers, București – 1976

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „Enigma”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

CAPITOLUL I

— **D**OAMNE, ÎȘI SPUSE ČADEK, aici trebuie să intervin cît mai repede...

Periferia era un cuib de spaimă cu siluetele caselor ei scunde, risipite ici-colo.

În spatele lui Čadek clipeau îndepărtat felinarele. La stînga, un mănunchi de luminițe urca dealul pe șosea. Drumul prăfuit nu era deloc luminat către capătul terenului. Ultimul rînd de case, de-a dreapta și de-a stînga străzii sfîrșite, rămăsese demult în urma lui Čadek.

Se opri puțin.

„Una, patru, șapte...” număra în gînd, cincisprezece fete pe o distanță de două sute de metri! Ar cam trebui să le răresc.” Se uită cu nemulțumire la bucata de teren cuprinsă de întuneric, cu brazdele gropilor și o iarbă gălbejită, bolnavă. Cunoștea foarte bine locul. Cînd porni din nou, se feri din calea celor doi răsăriți din noapte. Bărbatul se despărți zorit, mărind pasul spre îngrămădirea de case izolate de oraș, care lăsau căscată între ele și ultima stație de tramvai – o nefericită „țară a nimănui”.

Femeia ținea cu nerușinare în gură o țigară aprinsă.

Čadek își continuă drumul.

Nu avea chef să fie recunoscut de femeie; era pînă acum a șaisprezecea, nemaisocotindu-le pe cele care își exercitau profesia în bezna periferiei.

Inspectorul Čadek era un bărbat voinic, înalt de aproape doi metri, dar reușise să treacă neobservat, fără să fi încasat nicio înjurătură... Cine știe? S-ar putea s-o regăsească azi, la mama Klouzanda...

Noaptea era adîncă și fierbinte, înăbușitoare ca un cuptor închis. Cînd li se ura să aștepte degeaba, ori nu se mai abăteau bărbați spre pîlcul de case de dincolo de oraș, fetele se strîngeau la mama Klouzanda, unde își cheltuiau aproape tot cîștigul lor mizerabil. Altele își pierdeau banii pe vreun iubit-protector, care le răsplătea și cu cîte o palmă zdravănă. Majoritatea se îmbătau cu băuturi proaste, ca să poată dormi în neștire a doua zi. Toate astea erau afacerile mamei Klouzanda.

Inspectorul Čadek o cunoștea de cîtiva ani pe mama Klouzanda, care nu se schimbase deloc: așa era de cînd o știa – grasă, cu fața ciupită de vărsat, cu o mină de plîngărează. Din prostituată ajunsese proprietara unei cîrciumi; obținuse și autorizație... În arhivele poliției puteai găsi un adevărat roman al vieții ei. Șeful de secție, doctorul în drept Blod, acum ieșit la pensie, îi prezisese un trist sfîrșit; dar astăzi femeia i-ar fi putut rîde în nas: casa cu un etaj și cu parterul ocupat de cîrciumă îi aparținea în întregime. Într-o bună zi avusese norocul ca, beată turtă, s-o calce mașina unui domn foarte bogat și, cu toate că sub roțile mașinii i se fracturaseră mîinile și picioarele, scăpase cu zile. Nu s-ar fi așteptat la cine știe ce despăgubiri, dacă s-ar fi judecat, așa că darul benevol al acelui domn o surprinsese plăcut: primise o sumă negîndit de mare. Pînă atunci locuia cu chirie la o babă speculantă, împreună cu alte prostituate, înghesuite în niște cămăruțe neînchipuit de

mici. Cînd baba trăgea să moară, Klouzanda cumpărase casa la un preț derizoriu, se descotorosi de „domnișoarele colege”, cu regretul că nu i se putea aproba oficial să țină un bordel; se mulțumise însă și cu amenajarea unei cîrciumi „cinstite” și, fiindcă știusese să-și aleagă clienții încă de la început, altcineva nu prea îndrăznea să-i calce pragul, dacă nu era cel puțin blatist prin tramvaie...

Čadek se îndrepta hotărît spre cîrciuma ei, zîmbindu-și gîndurilor: doctorul Blod bătuse cu pumnul în masă – susținea că ar fi nebunie curată să dai autorizație de local deschis unei asemenea femei.

— Dați-mi voie, intervenise Čadek, care pe atunci nu era încă inspector, cred că ne-ar fi de folos.

Și le-a fost: Čadek știusese bine ce spune. La mama Klouzanda se aduna o adevărată faună a societății și femeia trebuia să le dea o mîna de ajutor celor de la Biroul patru, nu din convingere, ci din obligație... Odată, la o razie, ascunsese sub fustele ei largi o fată urmărită; Čadek o descoperise și, după acest incident, mama Klouzanda avusese de furcă, nu glumă, cu poliția. Dar de cînd Čadek devenise inspector, avînd acum o putere mai mare, n-o mai deranja cu nimic, cu excepția cazurilor de forță majoră și prin rarele-i vizite de cuviință. Čadek se specializase în depistarea operațiilor comise de profesioniști: nu-l interesau prea mult tîlhăriile amatorilor. Avea în minte evidența persoanelor și reținea cazurile atît de exact, încît cartotecile de la secție nu-i erau decît rareori utile. Inspectorul nu-și prea pierdea timpul să-și plimbe indicatoarele colorate, faimoșii „călăreți”, printre fișele cartotecii, ca să ajungă la răufăcătorul presupus după stilul de-a opera sau descrierii parțiale. Zîmbea liniștit și spunea: „Ia să văd eu ce mai face cutare...? Nu a mai dat cam de mult pe-acasă.” Și de obicei mergea la sigur. Considera interesul pentru profesioniști o ocupație de durată; nu credea

că un profesionist s-ar putea transforma vreodată în om cinstit.

Așa, de exemplu, Jirka Boček: Čadek aflase că primul drum la ieșirea din închisoare fusese drept la mama Klouzanda, ca să se mai înviioreze și el! Čadek își amintea de el aproape cu emoție. Urmărit ani de-a rîndul, Jirka Boček luneca printre degetele tuturor ca un tipar; pînă în ziua cînd Čadek a avut ideea inteligentă să recurgă la resursele cîrciumioarei „La Klouzanda”, din care a și făcut capcana pentru fiara gata să intre singură acolo.

Doctorul Blod, fostul șef de secție, acum pensionat, venise atunci la poliție și-i strînsese călduros mîna lui Čadek.

— Jirka Boček! L-ați prins în sfîrșit! exclamase el vesel. Cum ai pus mîna pe el, Čadek?

— Mi l-au turnat, răspunsese Čadek în argoul meseriei.

Îi urmărise mult timp cu perseverență. Cînd era vorba de răufăcători de profesie ținea cont mai ales de felul lor de a gîndi. Delicvenții învățaseră că marea primejdie consta în urmele lăsate de ei, grija lor principală devenise ștergerea urmelor, iar orașul întins le înlesnea această operație. Generația lui Čadek trecuse de la depistarea urmelor palpabile la studiul factorilor psihologici. Clasificarea sistematică a delicvenților – maniaci, schizoizi ș.a.m.d. – era consacrată oficial, pentru că nimeni nu-și poate ascunde stilul caracteristic la comiterea unei crime.

„Orice mijloc de combatere a crimei este bun”, obișnuia să afirme Čadek. După părerea lui, detectivii inteligenți trebuie să se bizuie și pe o rețea de agenți neoficiali.

Čadek se opri din nou și privi îngîndurat întunecimea din fața sa. Cele trei petice de lumină nu erau decît ferestrele cîrciumii mamei Klouzanda. Între el și cîrciumă se așternea acum pămîntul ierbos, dar de fapt, mai mult o groapă de gunoi, cu grămezi de cenușă, oale ruginite și bolovani. Pe

alături șerpua drumul prăfuit, iar coșmelia mamei Klouzanda sta singuratică la capătul lui. Čadek se gîdea s-o ia prin spatele casei.

„Ce noutăți o mai avea Karta?”... Ilustrata pe care o primise Čadek de dimineață suna astfel:

„Treceți astă-seară pe la mama K.. V-ar vorbi despre ceva important. Un amic.”

K. însemna Karta, hoțul de buzunare, informatorul lui Čadek.

Nu era nimic extraordinar, doar că expedierea ilustratei coincidea cu eliberarea lui Boček, specialist în spargerea caselor de bani. Boček stătuse trei ani la răcoare de pe urma lui Karta; nu era de mirare că turnătorul nu îndrăznise să scrie misiva cu propria mîină. Avea un tată foarte bolnav, dar care putea să scrie. După manifestări Karta părea să fie un maniac; iar Čadek nu era surprins că tipul nu scrisese singur mesajul.

De altfel, dorea să știe ce-o să iasă din toate astea; cît o să reziste Jirka Boček în rolul de om cinstit? Cel mult atît cîtă vreme nu i se ivește un prilej ispititor, în ultimii trei ani și-o mai fi băgat mințile în cap; totuși primii pași îl duseseră tot la mama Klouzanda, ceea ce însemna că n-ar prea avea de gînd să-și schimbe viața.

Čadek se îndreptă hotărît spre cîrciumă; dacă va fi ceva necurat la mijloc, întîmplă-se ce s-o-ntîmpla... Hoțul de buzunare, Karta, nu mai însemna mare lucru ca informator. Cei din lumea lui începuseră mai demult să-l bănuiască, iar după prinderea unuia ca Jirka Boček bănuiala lor se întărise. Jirka fusese foarte precaut la ultima spargere, nu lăsase nicio urmă și totuși fusese descoperit. Karta se ținuse de cîteva ori după el tocmai cînd cerceta locurile unde, într-o dimineață, se găsisese un seif spart. Numai în două zile, Jirka fusese prins și ținut la secție douăzeci și patru de ore sub interogatoriu neîntrerupt. Încurcat de întrebări, cedase, recunoscînd totul.

Splendidă capitulare! Era schizoid, cu o rezistență de cremene, dar inspectorul Čadek era și mai tare.

Și Karta? O cîrpă! De-abia o scotea la capăt cu buzunăreala. Îl cunoșteau peste tot, iar dacă mai ciupea și el cîte ceva, rar se întîmpla să nu fie luat îndată de guler, punîndu-i-se în cîrcă și relele altora.

— Iată la ce ți-aș propune eu să te gîndești, i se adresase Čadek odată...

Karta era un om pricăjit, cu o mutră dubioasă și barba încărunită pe alocuri. Nu bătea la ochi doar prin bîlciuri și alte locuri de mare aglomerație. Čadek îl domina, stăpînindu-l, nu numai prin statură, cît mai ales prin tăria caracterului. Blîndețea expresiei lui Čadek inducea în eroare. Ai fi zis că e plin de indulgență și atunci cînd intenția sa era să-l ducă pe delicvent la spînzurătoare.

— Karta, continuase Čadek pe un ton grav, ia gîndește-te puțin: două genți... trei ceasuri... cinci portofele... Judecă și singur, nu miroase a bine pentru dumneata, ai întrecut măsura...

Čadek știa cum să i se adreseze individului cu care avea onoarea să vorbească! Uite-l pe Karta: gata să dea ochii peste cap, cuprins de deznădejde... Era clar, pentru el, că-l aștepta sentința de șase luni, dar nu scosese o vorbă. Čadek îl bătuse pe spate amical, îl invitasese să ia loc, îi oferise o țigară și-i umpluse atent păhărelul de alcool din sticla comandată. Nenorocitului hoț de buzunare i se părea că visează!

— Nu știi de ce depinde libertatea ta? Numai de dosarul pe care-l voi trimite la tribunal! Ce zici? Nu ar fi grozav dacă peste o săptămînă ai putea să mai dai niște lovituri...?

— Domnule inspector, se înspăimîntase Karta, eu, eu n-am să mai dau lovituri niciodată, să n-am parte, dacă mint!

— Fleacuri! Nu te pripi. Uite, mai lucrezi liniștit o săptămînă și pe urmă intri în serviciul nostru.

Karta se îngrozi de moarte.

— Maică Precistă! Cum adică, să torn?

— Fugi de-aici! zîmbise Čadek. La noi asta se cheamă că ești agent secret și se scrie cu A mare. Dar, cum vrei, Karta; eu nu te silesc, dacă-i așa de greu. Nu-i nimic, îți pregătim, eu și cu șeful, un dosar frumos, din care te vei alege, pe puțin, cu șase luni.

— Șase luni... Cam atîta socotise și Karta... Pînă la urmă, borfașul își băgase amărît capul între umeri și se plecase.

Fapta lui cea mare a fost cînd l-a turnat pe Jirka Boček, dar o dată cu asta și-a frînt gîtul. Seară de seară zăbovea fără chef la cîrciuma mamei Klouzanda. De la arestarea lui Jirka se avea bine cu foarte puțini de-ai lui. Nici acasă nu-i venea să stea: locuia într-o dărăpănătură, așteptîndu-se oricînd să apară lucrătorii comunali și să i-o dărîme cu tîrnăcoapele. Mai era foarte supărat și din pricina bolii tatălui: bătrînul căzuse la pat de cîțiva ani și se văita că-l doare capul de reumatism, dacă va fi fost un reumatism, că sta cu țeasta înfășurată în pansamente murdare și nu voia să meargă la spital. Zicea că acolo o să-l omoare doctorii, ca să nu i se mai plătească micul ajutor social. Nu-l slăbea cu înjurăturile pe fiu-său, deși acesta îl ajutase cu disperare totdeauna.

De cînd se întorsese Jirka de la muncă silnică, spaima lui Karta atinsese apogeul. Deocamdată nu se întîmpla nimic deosebit; pe chipul spărgătorului nu puteai citi ce rumegă în gînd. Intrase la mama Klouzanda într-o seară cînd se nimerise pe-acolo și Čadek. Jirka nu strînsese mîna nimănui: mormăise doar nepăsător un „Nu vă deranjați!” și trecuse în bucătărie. Parcă era altul de la ultima poveste. Cîrciuma mamei Klouzanda avea o singură încăpere pentru clienți, abia de zece metri pătrați, totuși înghițea și treizeci de oameni, din cei pentru care un asemenea mediu însemna unicul lor orizont cultural și social. Înăuntru duhnea a bere trezită,

grăsime arsă, tutun și sudoare. Printre norii de fum zăreai cum se furișează umbre vineții; singurul bec al unei lustre urîte lupta inegal și tăcut cu năvala fumului.

Čadek își imagina perfect interiorul cîrciumii în timp ce se apropia de ea; își aduse aminte de altă figură care jucase un rol important în cazul Jirka. Era vorba de Fróny, fată de lux, nu din cele care bat străzile noaptea, ci hălăduind prin cafenele. Nu demult o umflaseră, cu toată împotrivirea ei de diavoliță; îl lovise de două ori cu piciorul și pe Čadek, drept în stomac. Dar inspectorul se purtase cu menajamente.

— Ascultă, Fróny, încerca el să o potolească, nu te ducem decît pînă la spital. O să ți se facă un control medical și, dacă ești sănătoasă, ai s-o iei din loc numaidecît. Dacă nu, o să ți se facă acolo tratamentul gratuit, proasto!

— Sînt sănătoasă tun și n-am nevoie de doctoriile voastre! s-a răstit Fróny, agravîndu-și situația față de martorii forței publice.

Čadek era în stare să imobilizeze un bărbat, strîngîndu-l ca într-un clește, dar Fróny, după ce că-l lovise cu picioarele, îl și mușcase și-i zgîriase mîinile pînă la sînge. Nu se arătase supărat pe ea:

— Tacă-ți cloanța, Fróny! glumise el, ți-aș spune eu ceva care te interesează,

— Cîine! țipase Fróny, scuipîndu-l pe pantofi. Îmbrăcată elegant, cu părul negru ca pana corbului, era încă destul de frumoasă.

— Jirka iese de la zdup peste șase săptămîni, Fróny. Te-ai gîndit la asta?

— Iad a fost, nu pușcărie, mizerabililor! strigase ea.

— Ei, știi ce-nseamnă asta? Cum îți așterni așa dormi. Vezi, ți-am spus că el iese și tu, în loc de bun sosît, vrei să-l îmbolnăvești? Nu mi se pare deloc frumos.

— Am să vă pocesc mutrele! îi amenință Fróny, pufăind ca

o locomotivă. Nu-s din alea bolnave! Dacă nu l-ați fi băgat la zdup pe Jirka, nu ajungeam eu să mă vînd. Jirka nu m-ar fi lăsat, pricepeți?

— E om cu simțul onoarei, întărise Čadek. Dar tu, haide, gata cu circul!

La spital s-a constatat că Fróny era bolnavă și au internat-o. Cînd Jirka a ieșit la lumina zilei, ea mai era la locul știut.

„Poate că toți trei: Jirka, Fróny și Karta dau vina pe mine că le-am adus necazuri”, își zicea Čadek, în timp ce da ocol cîrciumii.

Apoi sună la intrare și așteptă fără să se grăbească.

Cunoștea ieșirea din dos a cîrciumii, totuși nici nu se clinti auzind cum, în liniștea ce se lăsa pentru o clipă, scîrțîia o altă ușa decît aceea care trebuia să se deschidă. Veșnic obositul chelner Jindra semnalizase cine vine, prin aprinderea becului ce lumina ușa principală. Unul care nu se simțea în apele lui față de lege dăduse bir cu fugiții și inspectorul îl lăsa de data aceasta să dispară nestingherit.

Deasupra intrării apărură, la lumina becului, inscripția cam ștearsă: „La Klouzanda”. De fapt pe mama Klouzanda o chema Anna Pruchová, puțini însă dintre clienții ei îi știau numele adevărat.

În sfîrșit, Čadek intră, trebui să se încovoiaie, strecurîndu-se prin antreul scund, și se pomeni în mijlocul clienților cu zîmbetul lui blajin. Jirka Boček ședea după tejghea, în dreptul ușii dinspre bucătărie.

În cei trei ani făcuse siluetă. Avea treizeci și șapte de ani cînd a intrat la închisoare, acum atingeza patruzeci. Era, fără îndoială, cel mai deștept din toată adunătura; o fire dură, fără șovăiri. Avea ochii de culoarea oțelului, de un gri albastrii, iar pe frunte îi cădea o rebelă șuviță de păr castaniu; purta un costum aproape nou, neuzat, de o croială destul de excentrică.

Fața uscățivă a lui Karta încerca să se ascundă după o grămadă de pahare. Fumul vînat se îngroșa din ce în ce mai mult sub bec; mama Klouzanda se sprijinea de tejghea cu toată opulența ei. Nu mișca nimeni. Čadek făcu un gest cu mîna spre frunte, făcîndu-se că nu observă scaunul pe care i-l împinsese mînios chelnerul Jindra. Semnalul de înțelegere dintre Čadek și Karta era să-și netezească sprînceana dreaptă cu inelarul mîinii stîngi, Čadek dăduse semnalul, dar Karta, deși văzuse foarte bine, nu răspunse.

Atunci, Čadek se îndreptă spre Jirka și îl privi fără sfială drept în ochi. Bănuiala lui se confirmase.

— Cred, spuse el, că ar fi bine să iei loc lîngă mine, dacă tot m-ai invitat aici.

Lovitura nimerise drept la țintă: Jirka Boček era vizibil surprins.

Čadek ghicise adevărul. Cartea poștală trebuia să devină pentru Jirka Boček dovada legăturilor secrete dintre Karta și inspectorul de poliție. În momentul acela Karta dispăruse cu desăvîrșire sub masă.

Se vorbise pe-aici de turnătoriile lui Karta, sau nu? Čadek privi împrejur și văzu fețe destul de nedumerite.

— Ei! întrebă el blajin.

Jirka Boček întîrzie cu răspunsul; apoi vorbi liniștit și rece:

— Bine – și încuviință din cap – e-n ordine. Scuze pentru deranj.

Prin gheața privirii lui citi ura. Čadek prevăzuse situația. În acele momente Karta își pierdea toate acțiunile. Ultima era în mîna lui Čadek și acesta știa de ce și cum:

— Azi-dimineață am primit o invitație pentru o întîlnire, zise el, despre care trebuia să cred că vine de la Karta. Așa e, Boček?

— Așa e, zîmbi sfidător spărgătorul.

— Eu însă mi-am amintit la timp de persoana ta.

— Minte isteată! Cine n-o știe?

Vocile lor răsunaseră clar în încăpere, pentru că amîndoi țineau ca toți cei din jur să înțeleagă bine. Jirka Boček voia ca toți să fie martorii trădării lui Karta; Čadek nu mai avea ce face cu păstrarea secretului, dar se gîndea la urmări.

— Boček, tu ai scris biletul?

— Eu.

Čadek clătină muștrător din cap și se apropie și mai mult de adversar.

— Nu vreau să-ți fac greutate, Boček. E de datoria mea să te avertizez.

În spate, Čadek auzea murmurul crescînd al oamenilor. Constată faptul, fără să-i dea vreo atenție deosebită, Karta, probabil, se simțea pierdut. Însă tot ce făcuse Čadek pînă atunci era spre binele viermelui. Jirka Boček ridică din umeri; își încrețise fruntea cu îndărătnicie și Čadek știa la ce se gîndea spărgătorul.

— Sînt aici, repetă Čadek, ca să te avertizez. Mă înțelegi?

— Am în spate trei ani de instrucție, răspunse Jirka, rînjind. M-am umplut de respect.

— Atunci, bine, spuse Čadek, uitîndu-se la cei din jur.

Nu-l mai zărea pe Karta; observă alte treizeci de mutre, unele buimăcite, altele încruntate, iar deasupra tuturor se rostogoleau valuri de fum gros.

— Sper să ne înțelegem, Boček. Să-l lași în pace pe Karta.

Jirka Boček se dezlipi de rama ușii și se îndreptă spre tejghea. Luă un pahar umplut pe jumătate cu bere și îl bău cu înghițituri mari. Nu scoase o vorbă.

Čadek avusese necazuri cu firea dură a lui Jirka; îi urmărise din ochi degetele subțiri; nu tremuraseră deloc, lăsînd paharul gol pe tejghea. Jirka era lăcătuș de meserie, dar munca cinstită nu-i plăcea. Cu un ceas înainte, mama

Klouzanda îi privise mâinile la bucătărie și oftase: „Ar fi păcat, Jirka, să piară un talent ca tine”. Toți credeau în Jirka.

— Pe Karta îl iau azi cu mine, spuse Čadek, îl conduc pînă acasă. Asta o fac pentru tine, Boček; ca să nu te pripești... Știi, pentru unele greșeli există și spînzurători.

Pe urmă se întoarse încă o dată spre tejghea și bunăvoința dispăruse de pe fața lui.

— Karta! strigă inspectorul.

Mica făptură apăru șovăitoare. Čadek îl urmărea cu privirea, ca să-l păzească la nevoie de vreo surpriză brutală. Să-l fi lăsat acolo însemna ca nefericitul de Karta să încaseze ciomăgeala confrăților.

Jirka Boček se uită la turnător cu răceală; Karta nici nu privi spre Boček.

— Unde ți-e pălăria, Karta? întrebă Čadek. Hai să mergem.

Inspectorul își împinse informatorul spre ieșire; Jirka Boček nici nu se clinti. Cei doi părăsiră cîrciuma într-o tăcere de mormînt. Nu se auzi nici măcar clinchetul unui pahar... La capătul liniei se zărea ultimul vagon de tramvai, ca o casă părăsită cu lumina aprinsă. Karta merse pînă acolo, urmîndu-l pe Čadek, și deodată se hotărî:

— Mulțumesc pentru bunăvoință, domnule inspector, spuse el cu glas tremurat, nu-mi prea place pe-acolo, pe la dumneavoastră; mă întorc la mine acasă.

Čadek era cu ochii la tramvai, de teamă să nu-l scape.

— Cum vrei, Karta. Să știi însă că paznic nu-ți putem pune la poartă.

— Știu. Ce-o vrea Dumnezeu... Poate că Jirka n-o să uite ce i-ați spus; eu trebuie să mă întorc la tata.

Salută scurt și dispăru cu pași repezi în bezna periferiei; iar inspectorul Čadek nu făcu niciun gest să-l rețină.

CAPITOLUL 2

CÎND INSPECTORUL ČADEK bătu la ușa șefului de secție, trecuse de unu noaptea; doctorul în drept Barák era de serviciu.

— Să stăm puțin de vorbă? Sigur că da. Ia loc, Čadek, să fumăm și noi o țigară. Ce-ai mai dibuit?

— Un informator de-al meu a încurcat-o, spuse Čadek posomorît; va trebui să mă ocup puțin de asta. Dați-mi mînă liberă. Nu zic că ar fi mare pagubă pentru omenire dacă-l ia dracu pe Karta; totuși, nu putem lăsa lucrurile așa.

— Da, confirmă doctorul Barák. Și nu-l poți închide pe Boček pentru amenințare agresivă?

— N-a amenințat, a sfidat, atîta doar... Vicleanul!

— Și ce-ai de gînd să faci.

Čadek nu știa bine cum va proceda; prevăzuse numai că eliberarea lui Jirka Boček reprezintă pentru poliție cea mai nefericită înregistrare a anului judiciar.

— Pe cuvîntul meu, domnule doctor, într-un fel, un deznodămînt de mai mică importanță ar fi dacă nevertebratul de Karta s-ar trezi cu capul spart de o cheie franceză. Așa Boček s-ar alege cu încă zece ani. Altfel, vă spun, că omul ăsta

lăsat în libertate este mai primejdios decît o viperă ce-ar zbura prin aer ca un vrăbiov vesel.

Čadek nu mai ajunsese acasă în noaptea aceea: Celibatar trecut de floarea tinereții, fără nevastă și copii, locuința lui de chiriaș singur nu-l prea atrăgea. Se întinse în birou pe canapeaua roasă și, așa culcat, își consumă sandvișul adus de la automat de ordonanța de noapte.

Același om îl trezi dis-de-dimineată, aducîndu-i cafeaua și două chifle. Čadek se duse în camera de gardă, se spală bine cu apă rece, își făcu exercițiile cu halterele și trecu la lucru.

Predă agenda cu notele zilei colegului său, spunîndu-i că nu va avea timp să vină la raportul de amiază al detectivilor; apoi intră într-un mic birou prăfuit, căutînd un anumit funcționar. Se uită calm la teancul de hîrtii pus în evidență pe masa de scris.

— Aș vrea să le văd înainte de clasare, i se adresă el funcționarului. Ați luat vreuna din ele?

— Nu, răspunse subalternul morocănos.

— Să mă uit puțin prin ele; mă interesează unde a tras azi-noapte Jirka Boček.

Prezența lui Jirka Boček nu era anunțată nicăieri, la niciun hotel sau pensiune din Praga. Čadek mulțumi și se duse într-alt birou să-și împrășteze memoria cu evidența cunoscuților lui Boček.

Unul dintre superiorii lui Čadek, Doctor S., avusese multe idei bune privind sistemul de evidență. Mutarea „călăreților” colorați printre fișele cartotecii părea un joc de copii, și totuși era eficace această selectare a unui mic grup de fișe, în care căutai ordonat și, cu probabilitate, alegeai corect. Cîteodată procedeul îi era util chiar și atotștiutorului inspector Čadek.

Puțin mai tîrziu, se grăbea pe coridor, cu cîteva însemnări, și se oprea la biroul detectivilor.

— Băieți, am nevoie de doi oameni disponibili pînă la raportul de prînz! strigă el din ușă.

Se ridicară în picioare cinci detectivi și jumătate, fiindcă, din comoditate, colegul Král lua ținuta de rigoare numai în cazuri extreme. Čadek alese doi dintre ei și le puse însemnările în mînă.

— Trebuie să aflu unde a dormit azi-noapte Jirka Boček. La mama Klouzanda cercetez eu.

Funcționarul de la evidența cazărilor reținu precizarea lui Čadek: Îndată ce se va cunoaște locul de cazare a lui Boček, să se comunice în scris la biroul din care făcea parte inspectorul. Conform instrucțiunilor, Jirka Boček era obligat ca în douăzeci și patru de ore să-și declare domiciliul. Čadek era sigur că Jirka va respecta regulamentul, întrucît poliția îl va controla; dar, deocamdată, iată că nu-l respectase.

„Urmele psihologice” erau o armă împotriva criminalilor, pe care pînă și Jirka Boček, cu nativa lui inteligență pervertită, refuza s-o priceapă. Era lucru cert, odată ce își alesese după bunul plac locul unde-și va petrece prima noapte de libertate, fără să se gîndească ce concluzii ar trage Čadek. Așa se explica și prezența grabnică la mama Klouzanda; dar în această privință era vorba și de altceva. Apărea însă clar că structura psihologică a lui Jirka făcea să i se potrivească mediul cîrciumii ca o mînușă. De aici puteai deduce și direcția viitoareii activități a delicventului.

Inconștient, sau mai degrabă instinctiv, Jirka Boček își putea alege o cunoștință la care să doarmă; s-ar fi dus, de exemplu, la omul care, gîndea el, îi va fi folositor într-un viitor apropiat. Sau mai putea să se ducă acolo unde îl atrăgea mediul corespunzător înclinărilor și intențiilor sale tainice. Inspectorul Čadek știa să descifreze astfel de indicii și delicvenții credeau cu groază că le citește pînă în adîncul negru al sufletului. Așa și era, dar prin procedeul de mai sus.

Porni bine dispus la drum spre mama Klouzanda. Poate că Jirka dormea chiar în casa ei... Când Čadek se urcă în tramvai, era ora nouă, când coborî, trecuse de zece; pe la zece și jumătate ajunse și la cîrciumă. Știa bine că mama Klouzanda dormea încă, după obositoarea veghe de noapte, fiindcă fetele se adunau de-abia spre dimineață și petrecerea dura pînă în ziuă. Mama Klouzanda depășea sistematic ora reglementară de închidere, dar rareori era amendată și numai de formă, pentru că inspectorul Čadek, care supraveghea sectorul cinci, nu voia să piardă mult mai mult printr-o severitate aproape inutilă.

Lumina proaspătă a dimineții aurea blînd periferia săracă și sordidă; pînă și iarba aceea bolnavă parcă încerca să împrăstie o mireasmă din peticile ei roșietice și negricioase ca o eczemă respingătoare; iar grămezile de pămînt, ici-colo învelite de ierburi, se bolteau cu triste jocuri de culori, amintind de ornamentele unor vase vechi de bucătărie.

Cîrciuma „La Klouzanda” arăta în timpul zilei ca o baracă prăpădită, aplecată pe o parte, parcă adormită așa.

Dinspre șoseaua spre care ducea drumul prăfos al cîrciumii însingurate, se auzea din cînd în cînd claxonul vreunui automobil; nu departe, pășteau trei capre albe, păzite de niște copii jigăriți; iar la marginea drumului, culcat în iarbă, sforăia un bărbat cu șapca trasă pe ochi. Nimic nu-l deranja, nici zgomotul mașinilor, nici privirea scrutătoare a inspectorului Čadek.

Nu zăreai niciun coș de fabrică, doar în depărtare se profilau cîteva garduri cenușii. Și, mai încolo, din șosea, se deschidea priveliștea liniștitoare a cartierului cu grădini și vilișoare intime. Pe-aici era terenul destinat viitoarelor blocuri, de-a lungul unor străzi largi, moderne. Deocamdată însă, rămînea tot un colț uitat de lume, nici n-ai fi zis că aparține orașului. De-abia acum începea să intre în

preocupările edilitare; se mai punea întrebarea unde se va aciuia pleava forfotitoare?

Čadek sună la ușa închisă a cîrciumii; știa că va trebui să aștepte mai mult ca în noaptea trecută.

Sună a doua oară și mai lung. Bineînțeles, primul semnal al soneriei nu fusese luat în seamă, chiar dacă-l auzise cineva. Aveai nevoie de o doză remarcabilă de răbdare ca să pătrunzi înăuntru dimineața.

În sfîrșit, se auzi o mișcare; chelnerul Jindra se uita pe gaura-spion practică în ușă. Čadek știa că în timpul zilei casa era locuită numai de Jindra și de mama Klouzanda.

— Ce dracu vă mîină pe-aici, așa de dimineață?! mormăi Jindra de după ușă. Cînd deschise, Čadek îl privi cu compătimire: greu de găsit om mai hărțuit ca Jindra pe lumea asta! Părea cu cincisprezece ani mai în vîrstă față de anii dovediți de certificatul de naștere. Nu era un secret pentru nimeni că era amantul „cucoanei” Klouzanda. Viața lui nefericită era aceea a unui sclav și, neîndoielnic, îl rodea oftica: se vedea după fața lui. Acum îl învelea un halat zdrențăros și umbla desculț.

— Pariez că stăpîna doarme încă, spuse Čadek prietenos.

— Ați venit numai pentru întrebarea asta? răspunse Jindra morocănos. În toate situațiile se dovedise unicul om cîstit din cîrciumă, așa că nu înghițea orice; se uita cu ură fățîșă la inspector.

— Tremuri, spuse Čadek, și e totuși destul de cald. Nu mergem înăuntru?

— Cum doriți.

Nu trecuse bine un minut, și Čadek începu să regrete vizita. În localul cu obloanele trase nu se făcuse curățenie și te izbeau duhurile, să te apuce leșinul. Jindra deschise o fereastră și inspectorul se așază în plin curent.

— Tot un drac! dîrdîi Jindra. Aici e ca într-o ghețarie; sus colcăie ploșnițele... Spuneți, ce doriți?

— Să aflu ceva despre Boček, atacă inspectorul subiectul, fără ocol.

— Ce-am putea să vă spunem noi despre el, mă rog?

— N-a dormit la voi?

— Da' de unde; a plecat aseară în urma dumneavoastră, cam la un sfert de oră.

— Și unde s-a dus?

— Asta-i! Ce, eu și cu stăpîna Sîntem duhovnicii lui?

Čadek zîmbi, admitînd că nu. De altfel, Jindra nu avea de ce să mintă... Amîndoi tăcură o clipă lungă și Jindra se retrase.

Čadek zăbovise pînă la o nouă întrebare; i se păruse că aude pași greoi și o răsufare adîncă.

— La dracu! ocări Jindra, întorcîndu-se cu halatul strîns sub bărbie și continuînd să tremure. Am trezit-o pe stăpîină.

Dacă Jindra te întîmpina dimineața ca o jalnică arătare, mama Klouzanda te umplea de groază! Îmbrăcată într-un halat țipător, un imprimeu străin de bunul gust, îți trezea senzația că matroana Anna riscă să se prefacă sub ochii tăi într-un maldăr inform, ca celuloza pusă pe foc. Trupul ei atinge dimensiuni uriașe și era parcă numai gloduri. Picioarele butucănoase, în papuci, își arătau vinele umflate și negre. Cînd o vedeai așa, cu fața flască și găurită de vărsat sub clăia părului zbîrlit, și sîinii aceia revărsați și căzuți, îți venea să-l consideri pe Jindra un erou formidabil, la gîndul că îi era amant.

— Bună dimineața, mamă Klouzanda, o salută Čadek politico. De ce te-ai mai deranjat?

— Te-am simțit, răspunse mama Klouzanda cu vocea ei răgușită de bețivă înrăită.

— Domnul inspector întreabă de Jirka, rînji Jindra.

— Ducă-se la dracu, Jirka ăsta! Din cauza lui să cobor din pat?! strigă femeia.

Čadek nu se mai îndoia acum că Jirka Boček plecase într-adevăr imediat după el, așa că nu insistă în acest sens.

— Ai vorbit cu el aseară, înainte de venirea mea?

— Sigur că da; dar să nu vă închipuiți că mi s-ar fi spovedit.

— Crezi că ar avea ceva de mărturisit?

— Domnule inspector, ce mai tura-vura! Pe Karta l-a amenințat de față cu toți. Oare Sîntem noi vinovați?!

— Deloc, răspunse Čadek, amabil. Nevinovăția vi se citește în ochi.

Îi salută și plecă.

Fără să mai stea pe gînduri, o luă de-a curmezișul terenului; cunoștea locuința lui Karta și într-acolo ținteau acum pașii lui.

Dincolo de teren, între două povîrnișuri, lîngă drumul înecat în praf, se înșirau cîteva cocioabe. Fiecare avea în față cîte o curticică despărțită, mai mult sau mai puțin, de vecini, printr-un gard prăpădit. Ici și colo răsărea cîte o cișmea cu o plăcuță, avertizînd că apa nu e potabilă. În locul unor mici grădini de casă veche nu vedeai decît gunoaiele în care scormoneau cîteva găini.

Căsuța lui Karta se învecina, la o distanță de zece-cincisprezece metri, cu alte cocioabe. Mai jos de casa lui, locuia un vînzător de ziare cu nevasta și țincii, iar de cealaltă parte, chinezul Wang-Li, însurat, dar fără copii, care-și ducea zilele prin negoțul cu fel de fel de mărunțișuri, desfăcute prin restaurante.

Căsuța lui Wang-Li era ultima; în total numărai unsprezece, toate mizere, coșcovite, strîmbe, năpădite de insecte.

Čadek pătrunse prin intrarea îngustă într-un antreiaș

întunecos, urma o singură cămăruță joasă, unde, sub ferestruica dînd în spatele casei, se afla patul.

— Alo! începu zîmbitor Čadek. Dacă nu mă înșel, am onoarea să-l salut pe bătrînul casei, nu?

Niciun răspuns; bătrînul Karta, om pe la șaptezeci de ani, era îngropat în salteaua dungată. Capul îi era înfășat în prosoape murdare, doar nasul și ochii se mai vedeau. Și ochii clipeau des.

— Ești ăla care-l bagă mereu pe fiu-meu la zdup, nu? se auzi în sfîrșit un glas tremurat, dar mînios, înăbușit de prosoape.

— Da de unde! ripostă Čadek. De cîte ori l-am închis, de atîtea ori i-am dat drumul; nu ți-a spus niciodată că Sîntem pușin prieteni?

— Dacă ar fi chiar așa, știu că ar încasa cîteva pe după ceafă! Păcat că nu mă pot urni!

Čadek de-abia deslușea ce spune bătrînul.

— Cine te-a oblojit așa, moșule? Nu te înăbuși?

— Cine m-a oblo...? Vecina. Pe fiu-meu pot să-l aștept eu mult și bine! și gemînd: Of, of!

Genunchiul ascuțit se mișcă sub plapumă.

— Unde ți-e fiul?

— Oricine pe lumea asta știe mai bine ca mine! Nu l-am văzut de ieri.

Čadek tresări.

— Cînd a fost pe-acasă ultima oară, bătrînule?

— Ieri după-masă. Dacă nu s-ar fi îngrijit de mine vecina, muream de foame.

Deci, ieri seară Karta nu se întorsese acasă după ce se despărțise de inspector.

— N-ai primit nicio vizită între timp? întrebă Čadek.

— Am spus: vecina. Fără ea, acum aș fi...

— Și altcineva n-a mai fost pe-aici?

— Ce-o tot ții una și bună? Mi l-ați închis iar pe băiat, sau ce?

— Nu l-am închis, știm despre el tot atît de puțin ca și dumneata... Îl cunoști cumva pe Jirka Boček?

— E la zdup.

— Da' de unde, a ieșit.

— Asta îi și uram eu.

— Nimeni n-a bătut la ușa dumitale noaptea trecută?

— De ce să bată? Noi nu încuiem, nu ne e frică de hoți, că și fiu-meu e hoț. Aoleu, ce durere! Mă ard de moarte gingiile!

Bătrînul părea încă destul de ager; o fi suferit el de ceva, dar precis că exagera în momentul acela.

— Dacă-ți vine feciorul acasă, spuse Čadek, spune-i să-mi dea de veste imediat; dacă nu, tot îl găsim noi.

— Înțeleg, se vaită bătrînul. Vagabond afurisit ce e! Cine l-o fi învățat că de dragul lui oamenii poartă buzunare cusute frumos de croitori?

— Sănătate! îl salută, fluturînd din mînă, inspectorul, și ieși.

La secție, ajunse la prînz, pe la unu și un sfert.

Detectivii Pobožný și Draboch îl așteptau în biroul lui.

— Ei, ce s-aude, băieți? îi întrebă.

— Nimic, domnule inspector.

Se uită întîi la unul, apoi la altul; erau oameni pe care se putea bizui... Nimic însemna chiar nimic. Așadar, Jirka Boček nu înnoptase în niciunul din locurile cercetate de Pobožný și Draboch.

După ce plecară, Čadek examinează atent fișele cu declarațiile de cazare, la serviciul de evidență. Și aici, tot nimic. Jirka Boček nu figura nicăieri, nici nu-și anunțase încă domiciliul.

„Să așteptăm”, își spuse Čadek, și începu să se gîndească la un prînz ceva mai copios. Pe la ora patru porni spre casă, să se

odihnească puțin; lăsase ordin ca să i se telefoneze urgent dacă s-ar primi vreo veste cu privire la Karta. Avea la dispoziție telefonul de la parter.

Spre înserat mai făcu un drum la secție, unde nu află nimic nou. Rămase acolo pînă la zece seara, ocupat cu diverse, apoi se hotărî să o mai viziteze încă o dată pe mama Klouzanda.

— Iar ați venit?! îl întâmpină Jindra.

— Iar, răspunse Čadek, e un loc foarte plăcut, aici, la voi. Jirka a fost?

— Nu, răspunse scurt Jindra.

— Dar Karta?

— Nici el.

Čadek se așează la o masă, spre nemulțumirea generală a clienților, și își comandă fără grabă specialitatea casei, o porție de chifteluțe din carne de cal, de care nu se atinse decît de formă. Se întreținu o oră cu hoțul care opera pe la poduri, unul Viktorin, și discutară despre cele șapte păcate capitale. Apoi, se ridică de la masă și se îndreptă către tejgheaua după care trona neliniștită mama Klouzanda.

— Mamă Klouzanda, trebuie să-ți spun că mă interesează foarte tare Jirka și Karta.

— Bine... mormăi ea ursuză.

A doua zi, Jirka Boček continua să nu fie semnalat nicaieri; niciun hotel nu consemna înscrierea lui; iar Karta nu apăruse nici la cîrciumă, nici acasă la el.

A treia zi, Čadek trimise cinci detectivi, care, conform aprobării șefului, trebuiau să scormonească peste tot, deși măsura asta părea o risipă de forțe.

A patra zi, îl căută pe doctorul Barák, de data asta în serviciu de zi.

— Din păcate, domnule doctor, trebuie să vă cer deschiderea acțiunii de urmărire a celor doi: Boček și Karta,

spuse el întristat. Amîndoi au dispărut fără urmă și se pare că eu am fost printre ultimii care i-au văzut.

— Ce mai ai cu indivizii ăștia? întrebă doctorul Barák.

— Am unele temeri, răspunse Čadek.

— Și-acum vrei să ne spargem noi capul cu problema asta? Čadek ridică din umeri.

— Trebuie să mă ajutați; nu am dovezi, dar bănuieli, da, și foarte întemeiate. Boček a comis ceva.

— Asupra lui Karta?

— Desigur. Și aș ști de unde să prind eu firul.

— De unde?

— De la Fróny – Čadek tăcu o clipă, apoi: Fróny a fost iubita lui Boček, acum ea este la spital; zilele astea trebuie să iasă. După cîte îl știu eu pe Boček, n-o să renunțe la Fróny, era nebun după ea. Și – cine știe? – poate i-a lăsat chiar ei banii în păstrare. Pariez că ticălosul a strîns bani destui. Or, în acest caz, de la Fróny va căuta el să și-i ridice. Și, la nevoie, de la Fróny scot eu tot ce vreau, cu binele sau cu răul.

CAPITOLUL 3

TÎNĂRUL MEDIC, căutat în ziua următoare de inspectorul Čadek se numea Karel Chrudimský. Čadek îi declară deschis motivele pentru care se interesa de una din paciente.

— Aveți noroc, spuse Chrudimský, puteți vorbi cu ea în liniște. Am mutat-o într-o rezervă cu un singur pat. Am avut nevoie de locul din salon. De altfel, e vindecată deocamdată.

— Îi dați drumul?

— Trebuia să iasă de câteva zile, zîmbi doctorul.

— Atunci de ce atîta răsfăț?

— Fróny suferă de un complex, răspunse cu veselie tînărul medic.

Îi stătea bine așa, acolo, lîngă fereastră, înalt și zvelt, cu țigara între degete. Halatul alb impunea respect, expresia zîmbitoare a doctorului îl făcea plăcut.

— Asta mă interesează! exclamă Čadek. Ce se mai întîmplă cu gîngania noastră?

— Fróny s-a îndrăgostit!

— De cine?

— De mine.

Čadek aruncă tînărului o privire bănuitoare și critică.
Apoi zise:

— Tot ce se poate. Multe s-ar îndrăgosti de dumneata.

— Mulțumesc. Această noutate s-ar putea să vă servească.
Spuneți că era iubita unui spărgător de bănci; cred că datorită mie l-a renegat.

— Nu vă felicit, adăugă Čadek; mie mi-a expediat o lovitură serioasă în stomac, cînd am ridicat-o.

— Vă cred; aici a fost și mai și, dar, încet, încet s-a liniștit.
Ba, mai mult, a devenit mai puțin vulgară și manifestă chiar o anumită delicatețe.

— Cui îi spuneți asta?! se mînie Čadek. Nu cumva o confundați cu Maria Magdalena?

— Dragostea face minuni. Și doctorul încruntă ușor din sprîncene. Desigur că mie nu-mi convine să fiu obiectul admirației acestei domnișoare Fróny. Susțin însă că sentimente mai bune ar îndrepta-o, lucru ce, de fapt, cade în sarcina altora, a unora care se străduiesc să descopere în fiecare individ denaturat un nucleu sănătos.

— Și credeți că Fróny ar avea un fond bun?

— Eu aș zice că da. E o femeie de stradă, ușuratică, și totuși, îmi pare deșteaptă și cu inimă bună.

— Pentru numele lui Dumnezeu! V-a spus fără ocol că s-a îndrăgostit de dumneavoastră?!

— Nu. Femeia tot femeie rămîne; vorbește cu ochii și se manifestă după gîndurile ei.

— Și ce gînduri are poama?! Își pregătește cununița de mirt?

— S-a hotărît să lichideze cu toate relațiile vechi, cu societatea pe care o frecventa. Merita să-i vedeți bucuria cînd am izolat-o de celelalte prostituate.

— Sînteți un tînăr romantic.

— Puțin probabil; meseria mea nu-mi permite

romantismul. Dar să pun umărul la o treabă bună, de asta cred că Sînt în stare. Fróny vrea să se facă infirmieră, citește cărți de specialitate, are de gînd să urmeze cursurile necesare și speră să fie repartizată la mine, ca infirmieră.

Čadek își scoase batista să-și șteargă fruntea. Părea speriat.

— Trebuie s-o văd imediat. Delicată, spuneți? Pentru numele lui Dumnezeu! Asta-i ca și cum ai vedea cum se preschimbă o perie de sîrmă într-un puf de pudră...

Doctorul Chrudimský îi indică lui Čadek ușa albă a rezervei unde se afla Fróny, dar nu-l însoți înăuntru. Zăpăcit de informațiile primite, inspectorul bătu cuviincios în ușă, înainte de a intra. Înăuntru o zări pe Fróny în patul de spital, stînd în capul oaselor și cu mîinile încolăcite în jurul genunchilor ridicați sub pled. Pielea îi strălucea, albă și curată, năsul obraznic îi accentua farmecul.

— Ia te uită! îl întîmpină ea pe Čadek, făcînd ochii mari, îndată ce inspectorul se profilă în cadrul ușii.

Exagerase destul doctorul Chrudimský, vorbind despre delicatețea fetei.

— Și eu care credeam, Fróny, că o să trebuiască să-ți zic „sărut-mîinile”, zîmbi Čadek. Mi s-a spus că te-ai schimbat.

— Stai așa, bunicule, rîse ea batjocoritor. Pentru dumneata Sînt și rămîn tot aia. Ai venit să-mi scoți viermii din nas?

Čadek aruncă o privire furișă pe tăblița neagră de deasupra capului ei. Nouăsprezece ani! La nouăsprezece ani ai ei, Fróny trecuse prin mai multe grozăvii decît o sută de femei într-o viață întregă.

— Tot mai ești supărată pe mine, Fróny?

— Da de unde! răspunse obraznic fata. Cu piciorul ăla în burtă, Sîntem chit.

— Am auzit că vrei să te faci infirmieră.

— Îhî!

— Și de ce ai să te ocupi?

— De cuie turtite și lemne sucite, moșulică, dacă vrei să le știi pe toate, în detaliu.

— În ce...?

— În...

— Și n-ai putea vorbi și cu mine așa cum discuți cu noii tăi prieteni? Mă refer la vulgaritate, Fróny.

Fróny tresări, plesni pledul cu palmele și se întoarse cu fața la perete. Čadek făcu vreo câțiva pași și se așeză pe marginea patului.

— Ascultă, Fróny. Doar nu-ți închipui că Sînt mai rău decît doctorul Chrudimský. Amîndoi te întîmpinăm cu brațele deschise pe drumul cel bun.

— Ce, pentru asta ai venit?! întrebă ea furioasă.

— Nu, pentru Jirka, Fróny. De-abia a ieșit din pușcărie, știi...

— De la mine ar fi ieșit și mai repede, dacă se arăta.

— N-a dat niciun semn de viață?

— Nu.

— Și mi-ai spune dacă te-ar căuta?

Fróny îl privi drept în ochi.

— De ce? Iar a făcut o boacăna?

— Chiar așa, încuviință Čadek.

— S-a cam grăbit, spuse cu asprime Fróny.

— Nu-ți place că e omul faptelor?

— Acum patru ani de-asta m-am îndrăgostit de el.

Čadek socotise bine. Acum patru ani, cînd îl încinseseră pe Boček, Fróny avea cincisprezece ani. Fata fusese internată într-o casă de corecție, pentru scurtă vreme. Acolo o învățaseră puțină croitorie de damă, apoi trecuse oficial în grija unui tutore, dar fata luase drumul cafenelelor, de bine ce era păzită.

— Și acum, Fróny?

— L-am luat de la inimă. Din partea mea poate să omoare și un arhiepiscop!

Čadek își îndreptă spatele.

— Văd că pot să fiu sincer cu tine, Fróny. E de la sine înțeles că n-ai fi ajuns la ceva bun cu Jirka. Îi căutăm. Bănuim că a făcut un rău cuiva care poate l-a turnat.

— Cum îl cheamă pe tip?

— Pe omul acela? Karta.

— Aha... – și Fróny clătină din cap, îngîndurată.

— Bănuim că Jirka l-a ucis pe Karta, Fróny.

Fata se cutremură uitîndu-se tăios la Čadek și tăcu o clipă.

— Dar e numai o bănuială, nu?

— Pînă acuma, da. Caut să aflu. Jirka nu-și ținea banii la tine, Fróny?

— Niciun sfanț.

Pe măsută era o carte, probabil din biblioteca spitalului. Era un manual pentru infirmiere, un îndreptar, sau ceva similar, în care Fróny pusese ca semn de carte o bucată de elastic.

Čadek se ridică.

— Unde-ai ajuns, Fróny? arată el spre carte.

— Asta-i bună! La injecții. Dar ce te privește?!

— Atunci cu bine, Fróny, și la revedere.

— Salutare!

Čadek ieși pe coridor, închizînd cu grijă ușa în urma lui.

Deși fata îl lăsase puțin năuc, era bucuros de succesul realizat chiar dacă meritul rămînea de discutat. Schimbările sufletești nu se manifestă totdeauna la fel; părea însă cert că Fróny era acum împotriva lui Boček.

Čadek îi spuse doctorului Chrudimský:

— Fróny e delicată ca un foxterier stîrnit. Am impresia că numai cu dumneata se poartă altfel.

— Pentru trecutul ei Sînteți o personalitate atît de puternică, încît ați putea s-o zvîrliți înapoi dintr-o dată, răspunse doctorul, ascultînd relatarea lui Čadek.

Inspectorul, însă, adăugă cu înțelepciune că viitorul fetei are mult mai mare importanță decît trecutul și întări:

— Într-un anumit sens, interesul meu de criminalist nu-și are locul aici, și cred că ați fi un om rău dacă v-ați eschiva de la o faptă mărinimoasă.

— Nu mă eschivez deloc, spuse doctorul, dar aș fi bucuros să ies la timp din povestea asta.

— Pe scurt, oftă Čadek, Fróny pășește pe un drum mai luminos doar datorită dumitale. Înseamnă că trebuie s-o mai amăgiți pînă se va obișnui să meargă singură pe noul drum. După aceea, cu mult tact, veți dispărea din calea ei. Sînteți de acord?

— Cu alte cuvinte, mă angajați direct în afacerea asta?

— V-am vorbit ca de la om la om. Ca polițist, mă gîndesc că Boček își va căuta iubita. Dar dacă l-a ucis pe Karta, nu poate fi atît de prost, încît s-o caute pe Fróny, personal, aici, la spital. O s-o aștepte să iasă; și de asta mă ocup eu. Pînă atunci, însă, ar putea să-i scrie, să-i strecoare un bilețel.

Chrudimský clătină negativ din cap.

— După cîte știu, pînă acum nu a primit nicio scrisoare la noi. Și nimeni n-a venit s-o viziteze încă.

— Are ea destui prieteni, dar care nu îndrăznesc să-și facă apariția. Sînteți de acord să aranjați în așa fel, încît să fiți atent la acest aspect?

— Cu plăcere, numai că peste trei zile îi dăm drumul.

— Tocmai de aceste trei zile e vorba, de nimic mai mult. Mesajul i-ar putea parveni, de exemplu, printr-o infirmieră, care nu bănuiește nimic. Nu este exclus ca faptul să se fi consumat. Ar trebui să-i vorbiți între patru ochi despre Jirka.

Mă prind că ar vedea în asta o umbră de gelozie din partea dumitale și ar fi o dublă reușită.

— Nu e cazul, cred, să vă asigur că o astfel de misiune nu-mi face nicio plăcere, răspunse doctorul, respirînd adînc. Pentru un bărbat logodit nu-i jocul cel mai indicat.

— Atunci, regret pentru dumneata, spuse Čadek, ironic; și regretul ar fi fost același chiar dacă n-ar fi fost vorba de Fróny.

Nici la secție nu-i prea merse bine lui Čadek. Șeful, doctorul Barák, pomenise despre cazul Boček forurilor superioare, de unde venise cu idei bine determinate în această privință:

— Au dispărut doi oameni, Čadek, în împrejurările suspecte pe care le-ai raportat, asta-i tot. Îi căutăm, nu putem face nimic mai mult; nu uita categoria căreia îi aparțin oamenii în cauză.

— Domnule doctor, i se adresează Čadek mîhnit, am făcut un plan extraordinar de acțiune. Orice frînare mi-ar contraria intențiile... Aș avea nevoie de încă un detectiv.

— Decupează-ți-l dintr-o coală de hîrtie!

Čadek stătea în picioare fără să se clinească.

— Nu este vorba de importanța lui Karta, domnule doctor, ci de Boček. Draboch și Pobožný ar trebui să aibă grijă de sectorul cinci, cîteva zile. E necesar să știu ce se petrece la mama Klouzanda și în casa lui Karta. În afară de asta, cineva trebuie s-o urmărească pe Fróny, cînd va ieși din spital.

— Și dumneata ce-o să faci?

— Legătura, răspunse Čadek, fără să ezite.

— Exclus, clătină din cap Barák, încheind discuția.

Cînd, dezamăgit, ajunsese acasă, Čadek găsi pe masă corespondența – o ilustrată, reprezentînd palatul Hradčany. Se uită la ea cu o presimțire rea, fiindcă era a doua de acest

gen pe care o primea în cei aproape cincizeci de ani ai săi. Prima i-o expediase de curînd Jirka Boček.

„Salutări cordiale, citi inspectorul, l-ați găsit pe Karta? Dacă nu, Sînteți niște caraghioși. Cum de se împacă, sărmanul să aștepte atîta o înmormîntare onorabilă? J.B.”

Čadek n-avea nevoie de calități speciale de grafolog ca să-și dea seama că autorul ambelor ilustrate era același.

CAPITOLUL 4

INSPECTORUL RENUNȚĂ să-și scoată pălăria din cap și se întoarce grăbit la secție. Șeful, doctorul Barák, se pregătea de plecare.

— Am în sfârșit o dovadă, spuse Čadek și îi puse sub ochi ilustrata.

Doctorul Barák o citi cu mare atenție, apoi i-o înapoie.

— Hm, cercetați singuri mai întâi. O să ai la dispoziție încă un detectiv numai în cazul când ar fi absolut necesar.

Čadek nu-și putea îngădui să piardă nicio clipă.

Bineînțeles că în primul rînd îl interesa ștampila poștei.

Descoperi și cutia poștală în care fusese aruncată ilustrata, dar nimic în plus. Omul trimisese ilustrata de undeva departe de sectorul cinci.

Jirka Boček era un delicvent înrăit; ucisese și dispăruse. Čadek se temea să nu îndure situația rușinoasă de a găsi trupul lui Karta numai după indicațiile rîndurilor scrise de criminal.

Așa ceva nu trebuie să se întîmple! Inspectorul Čadek începuse să privească acest caz ca pe o problemă pur personală.

Pentru ascunderea cadavrului, locul cel mai nimerit părea

să fie periferia sectorului cinci. Într-o noapte întunecoasă se puteau îngropa acolo și zece cadavre. Procedul prin care Karta fusese trimis pe lumea cealaltă cădea deocamdată pe planul doi. Inspectorul Čadek se abătu iarăși pe la șeful său. De data aceasta doctorul Barák arată mai multă înțelegere.

— Cîini polițiști? Bine. O să primești și un însoțitor. Și, în rest, fii fără grijă, Boček a fost pus în urmărire.

— Deocamdată fără rezultate, replică inspectorul nerăbdător.

Ticălosul era avantajat; trecuseră atîtea zile fără să se fi depistat vreo urmă. La cîrciuma mamei Klouzanda nimeni nu știa nimic despre el. Tatăl lui Karta primise încă două vizite ale inspectorului Čadek, continua să se plîngă amarnic că este părăsit; își ținea în mîini capul bandajat, iar mustățile cărunte și îngălbenite i se întindeau acum pînă la urechi.

— Tu l-ai închis, îi șuiera glasul printre prosoapele murdare, recunoaște!

— Ne pare rău ca n-a fost așa, răspunse Čadek. Fiului tău i s-a întîmplat ceva mult mai grav.

— Ce! De s-ar întoarce odată! Într-o bună zi vecina o să se sature și o să mă lase baltă, și o să mor ca un nenorocit.

Čadek nu se apropia de el, oprit de duhoarea groaznică, încinsă, convingătoare în privința grijii pe care i-o purta femeia din vecini.

— O să te trimit la spital, omule. Acolo o să fii îngrijit cum trebuie!

— Nu vreau! Dați-mi pace cu spitalul!

— Feciorul nu ți se mai întoarce. E mort.

Bătrînul nu se lăsa impresionat. Știrea îl surprinse puțin, fiindcă nu răspunse imediat, iar Čadek nu putea să-i deslușească expresia feței.

— Ia, nu mai spune baliverne! De unde să i se tragă moartea?!

— De la Jirka Boček, care a vrut așa.

Bătrînul Karta plesni cu palma slăbită plapuma murdară.

— Și el face numaidecît tot ce vrea, nu-i așa, deșteptule?!

— Crede-mă – Čadek își păstra calmul – îl urmărim pe Jirka. Nu știi nimic de el?

Bătrînul zicea că nu știe, nu putea da nicio informație. De cînd se despărțise de inspector, în stația de la capătul tramvaiului, nimeni nu-l mai văzuse pe Karta, amărîtul hoț de buzunare.

Nu reieșea nimic nici din rapoartele cerute în privința lui Jirka Boček. Tot ce știa Čadek era că Jirka plecase, în seara aceea, de la mama Klouzanda, cam la un sfert de oră în urma lui. De atunci, nimeni nu-l întâlnise, nimeni nu auzise de el! Din cei treizeci și ceva de oameni interogați, unul tot mințea. Simpatia tuturor era, evident de partea spărgătorului. Și, pe măsură ce treceau zilele, Čadek nu mai trăgea mare speranță să-l mai descopere pe Jirka. Inspectorul cercetă mai întîi, de unul singur, terenurile din sectorul cinci.

Periferia ținea, de la capătul liniei de tramvai pînă la „Locul Hoților”, cum i se spunea porțiunii unde se construise cîndva colonia barăcilor de lemn. În cealaltă direcție, ea mergea de la calea ferată pînă la valea năpădită de ierburi, unde se deschidea o zonă cu cîteva restaurante de vară foarte onorabile și chiar cu două-trei vile. Čadek străbătu, în lung și-n lat, vreo șase kilometri pătrați, pe care se mențineau risipite casele sordide, cum era și cîrciuma „La Klouzanda” și cocioabele din cartierul lui Karta.

Acolo, pe oriunde, la o oarecare depărtare de așezările omenești, putea fi și mormîntul lui Karta. În unele locuri, pămîntul se împietrise de uscăciunea verii sau era acoperit de iarba vlăguită. Prin altă parte, maidanele cu gunoi și cenușă se pretau perfect la săparea unei gropi ce-ar trece neobservată.

Čadek aduse acolo trei dulăi negri, de rasă ciobănească

din Germania, însoțiți de specialistul dresor. Cîinii nu prea înțelegeau ce li se cere. Specialistul spunea că pentru treaba asta ar fi fost mult mai indicată oricare potaie de la periferie, fiindcă, fără niciun fel de dresaj, ar fi scormonit pămîntul, dacă ar simți sub stratul de la suprafață vreo mortăciune.

— O să ne ocupăm de asta o zi, două, hotărî Čadek ursuz, pe urmă mai vedem noi.

Într-o seară, prezența lui neclintită se dovedi eficace și în alt sens. După încercările nereușite, Čadek, tot își susținea teoria după care pentru Jirka Boček cel mai logic lucru era să-l îngroape pe Karta imediat după crimă, chiar pe locurile acelea. Și tocmai cînd se afla la mai puțin de o sută de metri față de cîrciuma mamei Klouzanda și scruta terenul, i se păru că zărește o persoană cunoscută, venind pe drumul prăfuit. Čadek avea un talent deosebit pentru asemenea identificări. Nu era nevoie să vadă fața omului, ca să ghicească cine este, chiar de la depărtare. Așa că porni grăbit în direcția aceea, lăsînd cîinii deocamdată. După cîteva clipe își dădu seama că nu se înșelase. Era, într-adevăr, Fróny. O opri foarte aproape de cîrciumă, cînd nu mai încăpea nicio îndoială că într-acolo se îndrepta.

Fără să fie înaltă, Fróny era bine făcută. Purta o frumoasă rochie de vară, iar pălăria de pai, cu boruri largi, îi umbrea plăcut obrazul. Se opri imediat.

— Zău că ești fată frumoasă, Fróny! i se adresă Čadek cu blîndețe.

Ea rîse batjocoritor. Oricît ar fi dorit ea, nu se putea purta altfel cu inspectorul. Cu toată înfățișarea ei potolită ar fi fost încă în stare să-i ardă una la plex.

— Mă scoateți din sărite! îi tăie vorba fata. Ce căutați aici?

— Dar tu?

— N-am de gînd să mă spovedesc.

— Ai vreo conferință la mama Klouzanda?

— Mă privește de ce mă duc eu acolo... Să zicem că pentru chifteluțe.

— Atunci, du-te, zise Čadek prietenos; și salut-o din partea mea! Cum îți petreci nopțile, Fróny?

— Să nu cumva să mă invitați pe undeva... Sînt ocupată.

— Cu cine?

— Cu mine! Cu cine?! Stau acasă noaptea și dorm singură.

Scoase limba în ciuda lui Čadek și-i arătă cartea de sub braț.

— Fiți atent! Altădată cînd ne mai întîlnim veți putea discuta cu mine numai literatură. Respectele mele!

Apoi o luă din loc, legănîndu-se. Čadek se uită lung în urma ei. Cu cîteva clipe mai înainte avea un mers simplu și plăcut, nu provocator ca mersul ei de acum, cînd redevenise femeia ușoară. Čadek se răsuci pe călcîie, și se întoarse la cîini. Scutură din cap la ideea că avea, cu siguranță, o influență proastă asupra fetei.

— Mai încercăm și mîine, îi spuse el însoțitorului, poți să te duci acasă, eu mai rămîn puțin.

Se așează pe o moviliță de pămînt și se uită înspre cîrciumă. Se așezase în așa fel încît să nu poată fi zărit dintr-acolo. Fróny intră înăuntru și Čadek se hotărî s-o aștepte pînă cînd va ieși.

Desigur că Fróny era o femeie ușoară. Destinul îi crease cu malițiozitate toate condițiile ce o împinseseră pe drumul prostituției. Și acum, după acel joc periculos, îi oferea cu generozitate și o șansă de salvare. Fróny se agățase de ea cu pasiunea ce o caracteriza pe fata asta vulcanică. Avea o minte sănătoasă, dar logica, defectuoasă; era isteată, dar cam prea sigură de ea.

Mama Klouzanda, spălată pentru seară și de bine de rău îmbrăcată, intra în cîrciuma relativ limpezită. Chelnerul

Jindra umbla de colo-colo cu cîrpa în mînă, ștergînd scîndura meselor. Nici cremenea n-ar rezista atîta în timp cît rezistau cîrpele și șervetele lui Jindra.

— Fróny! pocni din palme uimită mama Klouzanda. Tu ești? Vino la pieptul meu!

— Lasă, lasă, răspunse Fróny moale, pe alt ton decît cel prin care îl înfruntase pe Čadek. N-am putea merge puțin sus? Aici e un praf!

— Vai de mine, cum să nu se poată? Hai, dragă! Dar ce-i cu tine, de ții nasul pe sus?

— Nu țin nasul pe sus, replică Fróny plictisită. Am obosit și am griji pînă peste cap!

Apoi, urcă treptele tocite, cu atîta eleganță, încît mama Klouzanda nu-și venea în fire. Jindra, pe care Fróny nici nu-l băgase în seamă, se uita în urma lor cu gura căscată.

Înainte de intrarea în spital, de cîte ori venea în vizită la mama Klouzanda, gluma ei preferată era să-l plesnească la spate pe Jindra, exclamînd că e de mirare cum de nu se înțeapă.

— Stai jos, Fróny, zise mama Klouzanda. Hai, spune ce te aduce pe-aici. Știi noutățile, nu?

Fróny încuviință din cap, uitîndu-se jur-împrejur: odaia mamei Klouzanda era aranjată grosolan de țăpător.

— Nu-ți prea place aici, Fróny, observă bănuitoare cîrciumăreasa ciupită de vărsat, gîfîind încă după urcatul scărilor.

— Ce contează? răspunse Fróny domol. Totul e să-ți placă dumitale.

Dacă mama Klouzanda ar fi simțit cîtuși de puțină afectare în vorbele fetei, ar fi luat-o în primire cu un val de înjurături.

Dar din tonul ei răzbătea altceva, o convingere sufletească pe care mama Klouzanda nu era în stare să o priceapă în

esență, chiar dacă instinctul ei de femeie simțea oarecum adevărul.

— Fróny, cu tine s-a întâmplat ceva! oftă cîrciumăreasa, mirată.

— Exact, aprobă Fróny. Nu te mira, mamă! Încă n-am împlinit douăzeci de ani, așa că mai am destul timp să mă regăsesc. Un lucru îți pot spune, că nu mai vreau să mă îmbolnăvesc.

— Ei, parcă cine vrea! Nițică atenție! Da' de boale nu scapi niciodată.

— Greșești. În viitoarea mea meserie o să pot lua cel mult pojar sau tifos.

Mama Klouzanda iar pocni din palme.

— Cum adică, să iei pojar?! Asta-i bună!

Fróny își scoase cu un gest distins mînușa lungă.

— Să nu mai vorbim despre asta, mamă. Avem planuri minunate.

— Cine?

— Noi doi.

— Tu și cu Jirka?

Fróny încuviință fără să șovăie și continuă repede:

— Jirka trebuie să se ascundă, înțelegi.

— Cum să nu.

— Sînt unica persoană care știe ceva de el. — Și Fróny se uită spre ușă, șoptind înăbușit: — Inspectorul Čadek îl paște ca pe nu știu ce grozăvie. Mi-a aținut calea cînd veneam înapoi.

— Și ai venit la mine pentru Jirka?

— Jirka m-a trimis.

— De ce?

— Pentru carnetele de depuneri. Trebuie să mi le dai mie. Cîrciumăreasa clipi din pleoapele umflate.

— Ți le dau, aprobă ea fără șovăire, îmi pare bine că scap de ele. Jirka mi-a lăsat și niște ilustrate gata scrise pentru

inspectorul Čadek. Mai am două. Ia-le și pe-astea. Vreau să mă descotorosesc de povestea asta.

— Ilustratele nu mai trebuiesc, spuse Fróny rece. Ardele.

Mama Klouzanda se sculă greoi și făcu un salt de ploșniță fugărită, către dulap.

— Și mai bine! Cine știe dacă n-o să pice Čadek pe-aici, cît de curînd, cu vreo percheziție. Omul ăsta e-n stare de orice. Ce, parcă merită Karta atîta tevdatură! Turnătorul nu merită altceva decît moartea morților, bestia dracului!

— Am vorbit cu tatăl lui, spuse îngîndurată Fróny, azi dimineață.

— Cu tat-su?

— Cu tatăl, rectifică Fróny.

— Și ce-ai căutat tu acolo?

— Un doctor de la spital m-a rugat să fac asta. — Fróny vorbea cu nepăsare. — I-am promis că o să încerc să-l conving pe bătrînul Karta să se lase dus la spital, dar cred că am încercat de pomană; e încăpățînat ca un catîr; filantropia nu-și are aci rostul.

— Ce? nu se dumeri mama Klouzanda.

— Spuneam de filantropie, răspunse Fróny, scurt. Hai, dă-mi odată carnetele și nu-ți mai face vînt cu ele.

Fróny luă cele trei carnete de depuneri, înregistrate pe nume diferite și, fără să le privească, le îndesă în geantă.

— Ai luat ceva din ele, mamă? întrebă ea.

— Doamne păzește! Nu-mi trebuie mie așa ceva.

— Știi bine că Jirka te-ar snopi în bătaie pentru una ca asta, adăugă Fróny.

Se ridică și își netezi rochia înflorată, cu o mișcare ușoară, de parcă s-ar fi temut să nu fi luat ceva din atmosfera dubioasă a odăii.

— Ce, ai și plecat, Fróny? Nu stai să bei o cafeluță?

— Nu, spuse Fróny, mulțumesc. Dă foc la vederile alea și ai face bine să uiți totul. Inspectorul Čadek e pe-aproape.

— Nici n-apuci tu să ieși bine, că ăla se și înfințează aici.

— Spune-i că am avut la dumneata zălog un inel. Țasta, i-l arată Fróny. — Când a vorbit cu mine la spital, nu-l aveam pe deget. Mi-ai împrumutat pe el o sută de coroane, ține minte! Nu te lăsa prea mult întrebata, că n-are dreptul.

Čadek o văzu pe Fróny plecând, dar o lăsă în pace și nu o urmări. Cobora seara, periferia cădea în umbră, deasupra orașului trecea un abur albăstrui, de vară. Fróny dispăru iute, fără să se uite nici la dreapta, nici la stînga. Čadek se ridică, se întinse, dezmoțîndu-și brațele, și se urni cu pași domoli, Nici nu-i trecea prin cap s-o sperie pe mama Klouzanda. Vizita la ea o amîna pe mai tîrziu. Când se va înnopta, ca să nu fie prea bătătoare la ochi. Se știa bine că îl atrăgeau locurile. Și așa, cantr-o doară, o să poată întreba și de Fróny, dar nu trebuia s-o stîrnească pe fată împotriva lui, cu urmăririi evidente. Fróny nu-l putea suferi pe Čadek, și totuși era într-un fel aliata lui în duelul cu Boček – cel puțin așa i se părea inspectorului. Cu timpul poate că o să-i cîștige chiar încrederea...

Era aproape unsprezece cînd ajunse la Klouzanda. Unii dintre clienți nu mai călcau prin cîrciumă din cauza vizitelor lui frecvente, și asta însemna pagubă pentru local. Cîrciuma nu era plină și inspectorul se instalează comod. Comandă, ca un client vechi ce era, specialitatea casei, chifteluțele din carne de cal, și se sili să mănînce o jumătate de chiftea.

Deverul maxim al negoțului se realiza de obicei pe la trei noaptea, cînd își dădeau aici întîlnire prostituatele și alte specimene. Mama Klouzanda spera ca pînă atunci Čadek să fie dus demult din preajmă, ceea ce nici nu era departe de intențiile lui. Numai că, pe neașteptate, lucrurile se petrecură mai precipitat decît își imaginase.

Inspectorul Čadek aștepta momentul propice. Vorbi

puțin cu clienții despre Boček și ei își închipuiau că vrea să-i tragă de limbă; apoi se ivi și prilejul s-o întrebe pe mama Klouzanda cum i se păruse Fróny. Mama Klouzanda îi răspunse cu indiferență că ajunsese cucoană mare și că acumă cîrciuma nu mai era de ea.

— Mereu trăgea aici, îi dădea inima ghes – povestea femeia cu glasul ei răgușit, căruia se străduia să-i imprime o nuanță de duioșie – chiar și cînd bătea cele mai luxoase baruri și cafenele. Acumă însă, i-au băgat în cap altă modă. Dacă n-ar fi vrut să-și ia înapoi inelul, n-ar fi venit aici nici azi, nici mîine.

După ce mama Klouzanda termină vorba, apucă iute un pahar, vrînd să plece, dar Čadek o prinse amical de fustă și o întrebă ce-i cu inelul acela.

Cîrciumăreasa cea grasă repetă exact lecția învățată de la Fróny. Apoi, mai puțin binevoitoare, descrie și inelul. Čadek îi replică, zîmbind, că minte de îngheață apele.

— Cu mine trebuie să fii foarte atentă, i se adresă el, glumeț; eu, de exemplu, nu te-aș crede că barza aduce pruncii pe lume, nici dacă mi te-ai jura în genunchi.

— Ce, parcă-i vorba de prunci? se miră prefăcut mama Klouzanda, sprijinindu-și cu amîndoi pumnii șoldurile revărsate.

— Bineînțeles. Nu-i vorba nici de prunci, nici de barză; dar cînd am ridicat-o pe Fróny avea inelul pe deget. Știu precis, fiindcă m-a lovit cu el peste nas. Așa că, nu văd cum puteai să-l fi lăsat zălog la dumneata.

— O fi fost altul, răspunse mama Klouzanda; șovăind.

— Puțin probabil. Fróny nu are două la fel. Ești atît de amabilă să discutăm despre asta între patru ochi? Poate îți faci puțin timp.

Cîrciumăreasa îngălbeni puțin.

— De ce nu?

— Atunci, hai! Sigur că Jindra își va servi, între timp, clienții, spre deplina lor mulțumire. Numai de n-ar mai plesni atîta cu bucata lui de cîrpă, sau ăsta-i semnalul pentru bucătărie?

Mama Klouzanda nu putea să-l ducă în altă parte pe inspectorul Čadek decît în odaia unde o poftise pe Fróny. Acum urca scările cît mai încet, de parcă s-ar fi cățarat pe fațada unui zgîrie-nori, și își ticluia ce va avea de spus inspectorului. Čadek n-o zorea deloc; era încredințat că cu cît Klouzanda se va gîndi mai mult la ce ar trebui să vorbească, cu atît va scoate mai repede de la ea tot ce-l interesa.

Totți clienții cîrciumii, fără excepție, știau că Jirka Boček își păstra la mama Klouzanda cîștigurile din tîlhăriile anterioare. Cînd și cînd îl mai imita cîte unul, dar fără să poată suferi comparația. Jirka era singurul din adunătura asta care „cîștiga” într-adevăr. Banii luați de Fróny după-amiază se ridicau la o sumă de cîteva zeci de mii.

Între timp, însă, Klouzanda se gîndise bine la ceea ce avea de spus.

— Uite ce e, zise ea ajungînd sus, de ce să ne certăm pentru un fleac de nimic, domnule inspector. Îți spun tot adevărul și cred că nu o să fii așa de neomenos ca să faci tărăboi din asta.

— Zi, ce ai de zis, spuse Čadek uitîndu-se jur-împrejur. Fereastra era deschisă și ușa de la dulap dată în lături. Lîngă dulap, pe jos, zăceau răvășite niște rufe.

— Fróny păstra la mine ceva bani. Dacă i-ar fi declarat, ar fi trebuit să plătească spitalizarea. Vreți să o denunțați pentru atîta tot?

— Nicidecum, răspunse Čadek, și mamei Klouzanda i se păru că se gîndește la cu totul altceva. Da' de ce e fereastra asta deschisă?

Cîrciumăreasa nu-și amintea dacă fereastra fusese

deschisă mai înainte sau nu. În noaptea înăbușitoare de vară nu era ceva deosebit. Dar Čadek observase și alte amănunte, pe care pînă atunci mama Klouzanda nu le prinsese. Femeia trecuse în cameră înaintea inspectorului, apoi revenise către el, răsucind întrerupătorul de lîngă ușă. Čadek rămînea încă în prag și contempla întreaga perspectivă a odăii.

— O închid, dacă vă trage, spuse femeia.

Čadek o opri. O senzație mai neplăcută decît fereastra i-o provoca dulapul căscat.

— O închid eu, răspunse inspectorul.

Dezordinea din dulap și din jurul lui era evidentă. Dulapul se afla chiar lîngă fereastră, pe același perete, la aproximativ un metru și jumătate distanță. Una dintre ușile dulapului era larg deschisă spre fereastră, aproape paralel cu zidul.

Mamă Klouzanda scoase un țipăt, văzînd, în sfîrșit, dezordinea ciudată.

— Doamne Isuse Hristoase! Hoții!

Čadek clătină din cap. Țipătul ăsta putea să-l scoată la fel de justificat în fiecare seară, acolo, în localul ei.

— Da, spuse el, e un caz interesant. Cineva a intrat pe fereastră. De aceea dă-mi voie să constat singur fapta.

Dar abia făcuse un pas și îl opri un strigăt atît de aspru și răgușit, încît te puteai îndoi că ieșise din gîtlej omenesc.

— Stai!

Pe după ușa deschisă a dulapului apărură o mîină cu un revolver automat, negru.

În spatele lui Čadek trosni ceva. Mama Klouzanda se sprijinise cu toată greutatea de ușă, țipînd îngrozită. În viața ei agitată văzuse arme gata de tragere, dar în propria-i casă și în prezența unui polițist, încă niciodată!

Čadek se opri; încruntă sprîncenele; era atent la tot ce se întîmpla, fără urmă de teamă. Sub aripa ușii deschise, grămada de boarfe ascundea picioarele unui bărbat, care se

ghemuise acolo. Mîna ce ține arma se răsucise forțat, dar țintea sigur spre inspector. În ușa dulapului era o gaură de la un buton căzut și în spatele ei lucea vag un ochi.

— Vino-ți în fire, Boček, spuse Čadek cu calm, și ieși afară.

Nu se auzi niciun răspuns; doar un fel de rînjete scurt. Și imediat după asta pistolul se ridică puțin: scăpără o scînteie în odaie și se auzi detunătura; pocnetul scurt se sparse în zidărie, cu ecou înăbușit.

Čadek se aruncase la pămînt, scoțînd pistolul pe care-l purta la el; din tavan cădea tencuiala fărîmițată: făptașul trăsesese în tavan, iar mama Klouzanda țipa înspăimîntată, cu vocea sugrumată.

Ușa dulapului, primise parcă lovitura unui pumn, Čadek trase piedica pistolului. Strigătele femeii nu conteneau; dar cel ascuns trase și a doua oară. Îi răspunse imediat împușcătura lui Čadek, țintită în boarfele răvășite pe jos, dar glonțul porni pe întuneric – a doua împușcătură a tîlharului spărsese becul.

Atunci ușa de la dulap se deschise brusc și apărură o siluetă greu de recunoscut în beznă. Čadek mai trase o dată în urma ei și auzi cum se sfărîma un geam. Cu asta, scurta luptă atît de neașteptată se încheie. Necunoscutul făcuse un salt prin fereastră, aruncîndu-se, ai fi zis, cu capul înainte. Căzuse pe o grămadă de gunoi moale, trăsesese scara după el și fugise.

Čadek sări la fereastră și mai trase după umbra lui încă de două ori. Apoi, se îndreptă pe pipăite spre ușă, o împinse pe mama Klouzanda în fața lui și ieși pe coridorul strîmt.

CAPITOLUL 5

CÎND DOCTORUL BARÁK sosi dimineața la birou, îl așteptau vești alarmante:

— Inspectorul Čadek s-a duelat azi-noapte cu Boček, care a dispărut. S-au schimbat mai multe focuri de armă.

Urmărirea e în toi.

Cînd Čadek intră clătînîndu-se, Barák examinase și trecuse mai departe agenda notelor cotidiene, iar acum era ocupat pînă peste cap.

— Mi-ajunge, icni inspectorul și se prăbuși într-un fotoliu.

Slăbise în noaptea furtunoasă. Era în picioare din dimineața zilei anterioare și evenimentele de peste noapte îl epuizaseră.

— Am făcut și imposibilul, spuse, și totuși tipul mi-a scăpat printre degete. Acum putem lăsa totul baltă! Nu cred să mai punem mîna pe el, are un avans serios.

— Deci, nicio străinătate, Čadek, așa-i? Își face de cap pe-aici, chiar sub nasul nostru...

— Se pare; am avut prilejul să punem mîna pe el, dar m-am purtat ca un imbecil.

Lăudîndu-se astfel, Čadek își privea îmbrăcămintea hărtănită și murdară.

— Mi-e o foame de lup și o sete și mai și! zise el. Îmi faceți un mare serviciu, domnule doctor, dacă trimiteți pe cineva să se repeadă să-mi aducă ceva mai consistent de mâncare.

— Trebuie să te odihnești.

— O s-o fac și pe-asta, spuse Čadek, cu o vioiciune voită. Sper că vă dați seama acum de importanța problemei. Să tragi în inspectorul de secție al pazei civice este nebunie curată; când l-oi prinde o să-și plângă ziua când s-a născut!

Acuma, la ora zece dimineța, Čadek își zicea că norocul lui s-a dus. Se plînse de legătura proastă, pe timp de noapte, între periferie și poliție, că, din cauza asta, pînă să se apuce să cerceteze cu eficacitate zona aceea ticăloasă trecuse o veșnicie!

— Acum pescuim acolo ca, toamna, în Trěboň! replică șeful de secție.

— Numai că peștele cel mare a scăpat, răspunse Čadek, cu un gest vag. Departe însă nu poate fi; poate s-a ascuns la vreunul din bandiții lui.

— Totul se cercetează, Čadek, fii pe pace!

Doctorul Barák adoptase un ton de parcă ar fi fost vorba de o afacere personală a inspectorului, nu de datoria lor comună. De fapt toată direcția considera cazul Jirka Boček un conflict particular între tâlhar și Čadek, care, în fond, purta vina acestei presupuneri.

— Se spune că infractorul, la un moment dat, se împotmolește cu siguranță, domnule doctor. Nu credeți la fel?

— Desigur. Sper să-l avem înaintea de a-ți face bine somnul.

— Vorbiți cu mine ca despre minunile Sfintului Nicolae; spuse îngîndurat Čadek. Dar să zicem că n-o să-l avem. A fost un noroc strașnic că am dat de el. Ce vrea el să ia de-acolo?

— Nu ți-a spus?!

— Pare de mirare, dar nu mi-a spus... zîmbi Čadek. De fapt nici nu l-am văzut cum trebuie...

— Dar e sigur că el a fost, ce zici Čadek?

— Vă rog... spuse Čadek. Aș putea să mă înșel? Niciunul dintre cei care roiesc pe la mama Klouzanda nu poartă armă; nu mai vorbesc de tragere, nimeni altul decît Boček nu se pricepe; numai la el ne putem gîndi. Cu puțin înainte trecuse pe acolo Fróny. Toate astea trebuie să aibă o legătură, dacă nu, să intru eu la gherlă în locul lui Boček! Grăsana aia bătrînă mi-a vorbit întîi de un inel și, cînd a văzut că nu-i iese pasiența, a bîlmăjit ceva despre niște bani pe care i-ar avea Fróny la ea. Da, este vorba chiar de bani, dar de banii lui Boček.

— Crezi că îi ținea la mama Klouzanda?

— Undeva trebuia să-i țină; și că era plin de bani, asta o știm de mult cu toții.

— După ce o să dormi bine, Čadek, o să raționezi și mai clar.

— Un raționament pot emite imediat. Să zicem că Boček își păstra într-adevăr cîștigurile lui atît de cinstite la mama Klouzanda. Nimeni nu ar fi putut să-i impute ei ceva: declara banii drept propriul ei venit și gata. Doar în situația de acum am interogat-o. Întrebarea este dacă este, ori nu, amestecată în treaba asta și Fróny.

— Crezi că ieri a vizitat-o pe marna Klouzanda numai ca să scoată bani pentru Jirka?

— Asta e o idee! M-am gîndit și eu. Dar de ce, pe urmă, a mai pătruns el acolo prin infrațiune?

— Ți-am mai spus o dată, Čadek, poate că nu a fost el.

— Numai Jirka Boček are curajul să amenințe cu revolverul, domnule doctor, sau un alt delicvent a cărui afacere reprezintă o lovitură atît de grozavă, încît merită să se apere cu focuri de pistol. Dar nu cunosc un astfel de domn X

și, în orice caz, îmi pare foarte puțin verosimil. Ce lucru de mare importanță ar fi căutat altcineva la mama Klouzanda? Știm doar cine e; viața și activitatea ei Sînt bine cunoscute. Un răufăcător obișnuit, care-și pregătește o scară furată cine știe de unde, un om care să știe bine rostul casei, nu poate fi decît unul din iubitele noastre cunoștințe. Și după cîte îi știu pe acei tipi, niciunul n-ar merge înarmat la o asemenea ispravă, mai ales cînd există eventualitatea să-l prind eu asupra faptului; iar în acest caz, oricum ar renunța și s-ar preda. Singur Boček s-ar fi apărat cu atîta înverșunare. A mai sărit și pe fereastră! Etajul nu este prea înalt, totuși este un etaj; putea foarte bine să-și rupă gîtul sau picioarele. Totuși a riscat, gîndiți-vă.

— Atunci, ești convins că ai suficiente dovezi spre a crede că a fost Jirka Boček în persoană?

— Nu vi le-am descris? Și acum ascultați ce-i mai important. Pot să jur că pînă ieri seara Fróny nu s-a întîlnit cu Jirka. Am fost foarte atent la toate mișcările ei, ca un diavol gelos. I-a făcut o vizită bătrînului Karta; asta-i tot ce ar putea avea vreo legătură cu cazul nostru. Și atunci, cum a făcut Boček ca s-o trimită după bani?

— Nu aștepta de la mine vreun răspuns, se eschivă doctorul Barák.

— Fróny este destul de nesăbuită ca să fie în stare să fure banii lui Jirka, reflectă Čadek, obosit. Mama Klouzanda cunoștea relațiile dintre ei și, deci, avea încredere în Fróny.

— Dar spuneai că Fróny a luat-o pe un drum mai onorabil?!

— Da, însă în felul ei. Vrea să se facă infirmieră. Și asta costă parale; apoi din ceva trebuie să trăiască, nu? Și dacă nu mai vrea să se prostitueze? Știa de banii lui Jirka. Dar Jirka are și el nevoie de bani; de aceea a venit în toiul nopții să și-i ia. A întîrziat însă; banii erau duși.

— Poți să-ți verifici teoria?

— O să încerc. Cu Fróny direct, se înțelege; nici nu e nevoie să avertizăm băncile, dându-le descrierea fetei. Fróny nu are niciun sfanț al ei, dar o să fie nevoită să facă ceva cumpărături, să-și închirieze o locuință și așa mai departe. O să cadă singură în capcană și atunci o s-o sucesc cum vreau eu.

— Bine, Čadek, dar, dacă i-a luat pentru Boček?

— Nu are nicio importanță, domnule doctor; Jirka o s-o caute oricum. Sper că îmi dați un om care să-i urmărească toate mișcărilor, nu?

— Fii cu grijă.

— M-am mai liniștit, oftă ușurat Čadek, repezindu-se la mîncarea sosită între timp. Mă gîndesc la Boček, că de acum înainte, după trădarea lui Karta, nu mai are încredere în nimeni. Asta l-a și făcut să nu intre pe ușă la mama Klouzanda. A pătruns pe furiș în camera ei și aștepta să apară și ea sus. N-a avut suficientă răbdare și s-a apucat să răscolească singur prin casă; chiar în momentul cînd l-am surprins. De aceea, s-ar putea să nu știe nici astăzi că banii i-au fost suflați, dacă, într-adevăr, Fróny i-a făcut figura asta. O să mai cercetez o dată pe la mama Klouzanda... Și acolo avem nevoie de un detectiv.

— Bine, se resemnă Barák.

— Trimiteți-l acolo pe Pobožný, îl sfătui Čadek. Să zicem mîine. Acolo întîmplările Sînt încă proaspete. Boček o să ezite să recidiveze. Draboch ar putea s-o fileze pe Fróny. Amîndoi Sînt băieți isteți și mă pot bizui pe ei. Čadek vorbea cu gura plină. Iar eu, după ce mă odihnesc puțin, mă voi ocupa în continuare de rămășițele pămîntești ale lui Karta. Astăzi cîinii pot adulmeca și fără mine.

După ultima îmbucătură, Čadek se muie brusc. Nu știa ce să facă, să se ducă la el acasă, sau să se întindă pe canapeaua

din biroul său. Ademenit însă de un somn mai dulce, se hotărî pînă la urmă să plece acasă.

— Sper să nu mă aștepte nicio ilustrată, spuse el, despărțindu-se de șeful său, ultima m-a scos din sărute!

Acasă se învioră cu o baie fierbinte și un duș rece și apoi dormi dus pînă seara. De cum se întunecă, era iarăși la secție. Șeful, din nou de serviciu, îi înșelă speranțele nemărturisite. Nici urmă de tîlharul care a tras în becul de la mama Klouzanda.

— Ne-a jucat pe degete, oftă Čadek.

Nu putea reproșa nimănui nimic, doar sie însuși. Aparatul polițienesc era în alertă. Detectivii, Draboch și Pobožný, nu mai puteau satisface și alte misiuni, erau cu totul la dispoziția lui Čadek. În sectorul cinci, cîinii nu avuseseră niciun succes în ziua aceea. În cursul zilei, mama Klouzanda trecuse pe la registratură să ceară daune pentru geamul spart. Comisia de anchetă o reținuse pînă spre seară, așa că nu mai avusesese cînd să se odihnească. Fróny dormise într-un hotel ieftin.

Čadek cină în oraș, apoi să duse să se culce. Dis-dimineață era iar în picioare, vioi ca păstrăvul în apă.

— Mergem pe teren, îl chemă el pe însoțitor.

Munciră din greu, pînă la prînz. Čadek începuse să dea impresia unui încăpățînat fără leac. La prînz trecură pe la mama Klouzanda. Cîrciumăreasa nu gătea niciodată pentru prînz, nu îndrăzni însă să refuze comanda inspectorului și pregăti o mîncare mizerabilă la gust. Însoțitorul își aruncă porția la cîini, dar nici ei nu se atinseră de ea. Iar Čadek, în loc de masă de prînz, o descusu pe mama Klouzanda.

Întîmplarea din ajun o speriasc cu adevărat. În ceea ce o privea pe Fróny, matroana susținea că îi lăsase ei banii în păstrare. Pentru moment, inspectorul trebuia să înghită minciuna; după-amiază sosise o notă, din care reieșea că pe

Fróny o căutase la hotel un bărbat. După descriere, Čadek înțelese ușor că era vorba de chelnerul Jindra.

„E clar, gîndi Čadek, Jindra s-a dus s-o certe pe Fróny pentru faptul că își ținuse banii la stăpîna lui. Cîrciuma fusese percheziționată imediat după raportul de dimineață... Las' să vedem ce are de spus fata...”

Čadek nu credea că Fróny ar fi putut economisi ceva. Cheltuia cu nechibzuință pînă la ultimul ban cîștigat cu trupul ei. Nu plătise nici pînă astăzi chiria acolo unde locuise înainte de spitalizare. Bineînțeles că nu a mai dat pe la vechea ei casă.

Jindra fusese nevoit să o aștepte la hotel. După informațiile lui Draboch, Fróny alergase toată după-amiaza după o nouă locuință. În cele din urmă, găsi ce căuta și plăti un acot. Draboch se vînturase pe acolo după plecarea ei, lamentîndu-se că i-a scăpat ocazia printre degete, că și lui i-ar fi convenit apartamentul, că îi plăcuse teribil. De fapt nici nu exagera prea mult; locuința era frumos aranjată, dar și destul de scumpă.

Čadek primi acest raport în dimineața următoare, cînd se pregătea pentru o nouă expediție la periferie.

— Ei, comedie! exclamă el. Trebuie să o vizităm neîntîrziat pe Fróny.

Ascultă cu satisfacție cum Fróny, cu o seară mai înainte, petrecuse aproape două ore într-un restaurant bun, însoțită de un domn zvelt și elegant. Era vorba de doctorul Chrudimský, căruia i se vorbise de bătrînul Karta... Draboch predă chitanța pentru două sute de grame de vin, pe care fusese nevoit să-l consume la o masă vecină. Auzise că Fróny vorbea cu doctorul și despre cursurile pentru infirmiere. Doctorul se purtase foarte amabil.

— Un om de aur! îl laudă Čadek, care nu se mai supără

prea rău că brigada pusă în urmărirea lui Jirka Boček nu obținuse pînă acum nici cei mai mic succes.

Draboch propuse să schimbe obiectivul cu Pobožný, ca să nu trezească bănuielile domnișoarei Fróny. Čadek aprobă.

Șeful de secție urmărea toate noutățile. Începuse să-l pasioneze. Îi promise lui Čadek că Pobožný va fi schimbat alternativ, pentru derutare, cu încă un detectiv, bineînțeles cu niciunul dintre cei pe care Fróny să-i mai fi întîlnit. Pînă acum, socotind timpul de la ieșirea din spital, ducea o viață cuminte. „Dacă doctorul Chrudimský nu și-ar mai îndeplini rolul cît va fi necesar, Fróny s-ar arunca din nou în mocirla din care cu greu ieșise”, își zicea Čadek.

În dimineața aceea, însoțitorul ducea preocupat de curea trei cîini de mărime și înfățișări diferite, mereu gata-gata să se încaiere între ei.

— Cu ceilalți niciun hocus-pocus de-al dumitale nu mai avea vreo șansă, îi explica el lui Čadek; derbedeii s-au obișnuit și cred că terenul ăsta e loc de joacă pentru ei. Să încercăm și cu ăștia.

Corciturile mici, prea puțin dresate, începură să se comporte cu totul altfel decît dulăii de rasă. Întîi de toate, manifestau o curiozitate vie pentru orice cratiță veche, mirosind-o pe toate părțile, ca pînă la urmă să ridice piciorul dinapoi chiar peste ea. Cu boturile în pămînt, potăile adulmecau întruna, manifestîndu-și dorința să caute tot mai departe. Speriară caprele ce pășteau ici-colo și scurmară cu energie un morman de cenușă de se stîrni un nor înecăcios. Unul din ei mușca tot timpul ciufuri de iarbă.

— Buni elevi! îi laudă Čadek interesat. Să înălțăm slavă cerului că n-au luat-o încă la sănătoasa!

Unul dintre cîini reuși să scoată un ciolan dintr-o uriașă grămadă de gunoi. Se culcă pe el, mîrîind la ceilalți, începu să-l roadă și nimeni nu-l mai putu urni de lîngă prada lui. Îl

lăsară în plata Domnului și o luară în direcția văii năpădite de ierburi, acolo unde terenul cobora puțin și vedeai niște gropi, în care puteai sări foarte ușor. Pe marginile lor proeminente se prinsese verdeța, dar înăuntru lucea argila gălbui-maronie.

Aici, cei doi câini se opriră, apoi ațîțați începură să alerge de jur-împrejur cu boturile în pământ. În sfârșit porniră în salturi pînă în vale și dispărură. Čadek și însoțitorul le auzeau lătratul puternic și furios, dar cum îl ajunseră din urmă cîinii tăcură. Amîndoi scurmau excitați într-o groapă adîncă poate de un metru și jumătate.

Čadek coborî încă puțin și însoțitorul îl urmă.

— Simt ei ceva, spuse însoțitorul.

— Lasă-i să sape, răspunse Čadek și veni mai aproape, urmat de dresor.

Cîinii se înverșunau într-o groapă adîncă, se cufundau în ea pe jumătate, apoi săreau afară și își scuturau cu strănături comice botul plin de argila umedă, ca să se arunce iarăși neliniștiți în groapă.

Čadek ceru însoțitorului să îndepărteze cîinii, cînd i se păru că interesul patrupezelor nu scade.

— Un loc foarte potrivit, adăugă el. Să încercăm să săpăm singuri, mai temeinic.

Dresorul, un om solid, abia reuși să stăpînească animalele ațîțate. Čadek se uită atent jur-împrejur, să rețină bine locul; apoi se îndepărtară amîndoi.

— Sper că nu trebuie să asist în continuare, zise însoțitorul prost dispus.

— M-ar bucura sincer să mă despart de dumneata definitiv, spuse Čadek, glumind amical. Nu ești un tovarăș prea vesel! Dar nu pleca încă; și nu da drumul cîinilor. Mă întorc într-o oră.

Apoi se îndreptă grăbit spre oraș, să solicite ajutorul angajaților comunali. Calculase bine timpul. În mai puțin de

o oră intra pe maidan o camionetă însemnată cu cruce neagră. Odată cu Čadek, coborîră din ea, pe lîngă șofer alți doi bărbați. Se opriră la o sută de metri de locul unde cîinii manifestaseră un interes deosebit.

— Cîte pregătiri, mormăi însoțitorul, cînd grupul lui Čadek se apropie de el. Și pînă la urmă o să dați de un șobolan mort.

— În cel mai rău caz, oamenii se vor întoarce înapoi, răspunse Čadek simplu.

Cîinii începură să latre îngrozitor și însoțitorul fu nevoit să-i stăpînească la oarecare distanță. Čadek și cei doi bărbați dispărură în vale. Oamenii luaseră cu ei lopeți și tîrnăcoape.

— Aici, le arată Čadek, și cu grijă!

Stătea în picioare, foarte concentrat; în aparență părea liniștit, dar era stăpînit de emoție.

Nu săpară mai mult de cinci minute.

— Ia, uitați-vă, spuse unul dintre bărbați.

Un colț al tîrnăcopului agățase o bucată de pînză murdară. Omul trase cu grijă de pînza care fusese cîndva albă; un capăt al ei se ținea tare în pămînt.

Čadek se apropie. În groapă nu se vedea încă nimic. La fund, groapa avea o culoare mai întunecată, pămîntul era mai ud și foarte moale.

— Luați lopețile, ordonă Čadek, și îndepărtați pămîntul cu atenție. Pînza asta o fi fost o față de masă, sau ce?

Čadek își roti privirile: Nu se vedea nimeni străin prin apropiere.

— Hai, îi îndemnă el pe săpători, dați bătaie, băieți!

Lopata, mînuită cu grijă, se lovi de un obstacol. Nu putea fi o piatră, fiindcă obstacolul nu era tare. Îl ocoliră, curățînd pămîntul pe margini: în presupusa față de masă era înfășurat ceva lung.

— Uitați-vă! exclamă înăbușit unul dintre bărbați. Aici e o mînă... N-am vrut... Cred că l-am... dar e deja...

— Nu-i nimic, îl liniști Čadek.

Peste puțin, însoțitorul îl văzu pe inspector reapărînd și pornind spre el. Apoi, cînd ajunsese lîngă el, îl auzi:

— Poți să pleci cu cîinii ăștia grozavi, am găsit ce căutam. Dă-le fiecăruia cîte o bucată de zahăr!

— Ai găsit cadavrul?

— Da; cadavrul hoțului Karta, înfășurat într-un cearșaf. Statură mică, exact ca a lui; dar, din păcate, a intrat în descompunere; destul de neplăcut pentru medicul legist. Iartă-mă, Sînt grăbit.

Inspectorul Čadek sculă în picioare toată secția cu noutatea adusă. Le demonstrase tuturor că procedeul lui fusese bun. Șeful de secție, Barák, îi răspunse la telefon cu evidentă enervare:

— Nu ți-am spus și eu de la bun început că trebuie să acorzi cazului toată atenția, Čadek? Nu ți-am spus?!

— Da, răspunse Čadek glacial, dar trebuie să formați, cît se poate de repede, o comisie, domnule doctor. Mașina pentru transportul mortului o am aici.

Acum era datoria altora să se grăbească. Čadek se sui lîngă șofer și discută liniștit cu el, interesîndu-se de familie și cum o duce cu viața.

CAPITOLUL 6

— **P**ROCESUL-VERBAL ÎL SCRIBU și-l iscălesc chiar azi, îi spuse inspectorul doctorului Barák, care sosise cu celelalte oficialități într-un automobil mare. Acum m-aș duce să-i fac o vizită Frónyei.

— Faci totul cu o viteză de neînchipuit, se miră șeful.

— Fac și eu ce pot, răspunse Čadek cu un gest nedefinit.

În timp ce se grăbea spre stația de tramvai, avea încă în fața ochilor cadavrul dezgropat.

Știa pe dinafară adresa nouă a lui Fróny. După ultima informație, Fróny se abătuse pe la casa de depuneri și ridicase o sumă. Čadek mergea aproape la sigur, și avu norocul să o găsească pe fată acasă.

— Odihnește-te, îi șopti el, lui Pobožný, care se plictisea de moarte în fața casei. Poate că aici desființez paza definitiv. Nimic nou?

— Mai nimic, răspunse detectivul. Chrudimský a trecut să vadă casa, probabil la invitația Frónyei. A venit cu un buchet de flori.

— Doctorul Chrudimský o să primească o nouă diplomă de merit, glumi Čadek și intră în clădire.

Nu luă liftul, urcă încet pe scări. Casa era frumoasă și

modernă. Mezaninul era ocupat de birourile modeste ale unor ateliere cino-fotografice și a altor cîteva societăți, printre care și una de împrumuturi cu ipotecă. Mai sus, etajele cuprindeau apartamente măricele, decomandate. Cîteva erau amenajate la fel cu cel ales de Fróny. Niciunul din chiriașii acestei case ca un palat nu era familist, iar administratorul, care locuia la mansardă, un om ce-și purta uniforma ocupației sale. După felul cum se manifestase gustul Frónyei, Čadek se gîndi că transformarea ei în bine nu era încă pe deplin realizată și că doctorul Chrudimský mai avea mult de lucru. Fróny împărțea acest apartament mare cu un mic fabricant de pilule hormonale și cu reprezentantul cam suspect al unei firme livrînd hîrtie și peliculă cino-fotografice; Antreul, baia și toaleta erau dependințele comune.

Pentru Fróny, se apăsă pe butonul soneriei de trei ori, după cum anunța cartea de vizită de la ușă. Fróny veni să deschidă îmbrăcată într-un capot nou, bine croit și plăcut la culoare.

— Ia te uită! se minună ea.

— Pot intra? întrebă Čadek amabil.

— Hai, intră, îl invită fata.

Čadek examinează cu coada ochiului cum își aranjase Fróny camera. Notă măsura pentru radio și că încăperea avea încălzire centrală. Dacă nu ar fi știut de la informatorii săi cît e chiria, ar fi calculat-o singur cu o minimă aproximație.

Fróny se așeză obosită pe canapea.

— Cînd te văd, moșulică, imediat mă simt iar vulgară. N-ai vrea să rupi relațiile cu mine pentru totdeauna?

— Sigur că da, răspunse Čadek cu tărie, dar asta depinde mai întîi de toate de tine Fróny.

— Atunci ar fi cazul să nu ne mai tutuim, ce crezi?

— Și la acest punct vom ajunge noi odată și odată, Fróny.

Cine știe dacă peste un timp nu-mi voi scoate pălăria în fața ta?

Fața obraznică a fetei se împurpură: Ar fi fost un gest necunoscut pentru Fróny din partea inspectorului.

— Tot ce se poate, moșulică, răspunse ea cu obraznicie ostentativă, dar pînă una-alta nu te mai amesteca în treburile mele. Poate cu altă ocazie, dacă o să mai aterizezi la mine, o să te așez lîngă maharajahul Malaieziei și atunci n-ai să mai știi cum să te descurci cu ceașca de ceai. Astăzi n-am de gînd să te tratez nici măcar cu un pahar de apă. Hai, dă-i drumul, ce vînt te aduce pe-aici?

— Ce-i asta? întrebă Čadek, întinzînd mîna spre o tipăritură aflată pe măsuță.

— Jos laba!

Era prospectul unei fabrici de automobile...

— Fróny, zise Čadek cu o expresie plină de îndoială, tu ai primit o moștenire!

Fata rîse cu aceeași impertinență.

— Ba bine că nu! De la un miner, din Otava auriferă, moșulică. Mai bine lasă curiozitatea de-o parte, vrei?

— Nu te sui pe șapte cai, Fróny! Pentru mine ar fi într-adevăr o bucurie să-ți cumperi mașină. Te pomenești că într-o zi mă inviți la o plimbare.

— Doar dacă o să-mi cumpăr mașină mortuară, replică prompt Fróny.

Čadek clătină din cap, indulgent.

— Dacă tot e să vorbim de înmormîntări, Fróny, uite că eu chiar acum vin de la una.

— Aha! Cine-a mai murit și de ce?

— De boala fierului; l-a găurit ceva pe bietul om. Precis nu se știe ce; poate un cuțit, poate un glonte... înțelege? Mîna lui Jirka...

Fróny deschise o clipă gura fardată, dar strînse îndată buzele și nu răspunse nimic.

— Ai înțeles că l-am găsit pe Karta?

— Dacă spui dumneata... și făcu un anumit efort ca să pară calmă. Și te-ai oboșit pînă aici ca să-mi comunici asta?

— Da. Fróny, Jirka este presupusul criminal și oricine l-ar ascunde ar comite o mare greșeală. Ar putea, de exemplu, să-și încheie cariera de infirmieră.

Fróny, se ridică furioasă. Obrajii îi ardeau ca para focului.

— Sînt trei ani de cînd l-am văzut pe Jirka ultima oară, moșule. Ba chiar mai mult, aproape trei ani și jumătate.

— Bine, bine...

— Și ți-am mai spus că nu mai vreau să am de-a face cu el în vecii-vecilor!

— Ce te faci dacă te necăjește cumva?

— Nici umbra lui nu a trecut pe lîngă casa mea!

— Totuși i-ai suflat banii din mîna mamei Klouzanda,

Fróny.

Fróny amuți; privi la Čadek cu atîta furie, de-ai fi crezut că acum se și repede la el. Apoi zîmbi ironic și se îndreptă spre măsuță cu pași de pisică, deschise sertarul și scoase cu violență trei carnete subțiri – unul roșu, altul verde și ultimul cafeniu – și le trînti sub ochii lui Čadek.

— Pe astea le-am luat eu de la mama! se răsti ea. Hai, holbează-te!

— Nu-i o surpriză pentru mine, răspunse rece Čadek. Cît fac în total?

Luă calm carnetele și le răsfoi. Fróny ridică mîinile, ca și cum ar fi vrut să-l împiedice, dar se răzgîndi. Čadek se edifică repede. Era un total de o sută douăzeci de mii...

— Ce zici, ai cui sînt banii ăștia?

— Ai lui Jirka, răspunse Čadek fără să șovăie. Numele depunătorilor a fost bineînțeles inventat.

— Ba Sînt chiar ai mei! Totdeauna au fost ai mei! Ce știi tu cum mi-am dus de nas clienții?! Uite-ășa – și Fróny luă unul din carnete și îl deschise sub nasul lui Čadek: – Iubitule, ce pui azi în pușculița fetei tale? Ei, haide-haide, dai cît poți! Ai pus ceva?! Oho! Mulțumesc, iubitule.

— Se vede că erai o fată teribil de isteată, Fróny.

— Pîna la șaizeci de ani o să plac bărbaților! și-i făcu cu ochiul lui Čadek,

— Deci, trebuie să mă mai păzesc de tine încă vreo unsprezece ani, sau nu mult mai mult, surîse Čadek binevoitor. Văd că ai început să sucești capetele bărbaților de la patru ani.

— Ce, ești nebun?!

— Poate, tu, Fróny... Uite, prima sută de coroane a fost înscrisă pe carnetul ăsta acum cincisprezece ani.

— Să văd!

— Crede-mă; scrie negru pe alb. Pariez că pe atunci erai o mică sîsîită: „Iubitule, se pui tu fetisei tale în pusculisă?” și Čadek se plesni peste genunchi cu carnetele, uitîndu-se înveselit la Fróny.

— Așa! Eram o sîsîită!... se răsti Fróny, cu mîinile în șold.

— Ușurel, Fróny, nu căuta să-mi muți gîndurile... Nici de la părinți n-ai fi putut avea asemenea sumă. Dar Jirka a dus-o întotdeauna bine; cheltuia mult și mă mir cum de-a economisit atîția bani. Oricum, tu l-ai furat.

— Lasă balivernele!

— Tu să lași balivernele!... S-ar putea ca Jirka să-ți ceară banii. Nu cred să-i convină că vrei să-ți plătești cu ei cursul de infirmiere și dorești să-ți cumperi o mașinuță. Într-un fel, e treaba ta, și descurcă-te cu el cum crezi. Dar trebuie să recunoști că ți i-aș putea confisca imediat.

— Ha! Ha! Ha!

— Ușurel! spuse iarăși Čadek, cu amabilitate, dar pregătit

să-i respingă atacul, dacă fata s-ar repezi la el. Poate că n-am s-o fac, totuși. Banii provin din furturi; văd însă că nici nu-ți trece prin cap să-i dai înapoi lui Jirka și, uite, chiar eu îți interzic să-i restitui.

— Hm!? mormăi Fróny, învîrtindu-se prin odaie ca să-și ascundă neliniștea și nedumerirea.

— Știi, Fróny, Sînt un om bun din fire. Te sfătuiesc să păstrezi secretul depunerilor, dîndu-ți carnetele în păstrare la o instituție bancară. Taxa nu este mare și te păzește de pericol: s-ar putea ca Jirka să te strîngă de gît într-o zi pentru banii ăștia. Eu ți-i las, numai vezi, folosește-i cumpătat; și va mai trebui să-mi promiți ceva, în schimb.

— Numai să nu-mi dai vreun ordin prea greu de executat.

— Ce, te simți sub amenințarea ordinelor zdrobitoare? Convorbirea noastră e amicală, nu ordon nimic. Doar, așa, poate o amenințare atîtica. Și Čadek își însoți cuvintele cu gestul glumeț.

— Ce adică? Ce amenințare?

— Să-mi spui cîstit tot ce vei afla despre Jirka sau ce știi deja. Asta-i condiția de bază a amicitiei noastre.

— Pînă acum nu știu absolut nimic, jur pe Sfînta Fecioară!

— Bine, bine, te cred, dar n-o să te slăbim din ochi, să-ți intre bine în cap! Cu primul prilej o să ni-l torni pe Jirka, fără subterfugii!

Čadek i se adresează atît de categoric, convins că pînă acum a dăscălit-o suficient pe Fróny.

Fróny tăcu. Și probabil i se umeziseră ochii de emoție și furie comprimată, fiindcă întoarse capul.

— Dacă te dibuiam cumva că joci necinstit, Fróny, continuă el calm, o să-ți luăm banii rămași, iar pentru cei cheltuiți vei face un mic drum pînă la pușcărie. Eu pot să te laud, cu anumite rezerve, pentru ideea de a folosi acești bani în lupta pentru o existență cinstită. Sper că înțelegi cum stau

lucrurile. Închid ochii și știu de ce. Bați palma cu mine, Fróny?

Fata îi întinse șovăitor mîna, dar i-o întinse. Cedarea ei la un asemenea pact era dictat de existența doctorului Chrudimský. Čadek știa asta atît de bine, de parcă i-ar fi văzut scrisă în frunte parafa medicului.

— Cumpără-ți o cutiuță vorbitoare, să mai afli și tu ce se întîmplă pe lume, adăugă inspectorul, și dacă te-ai grăbit să-ți comanzi mașinuța, ducă-se pe pustii!... lasă-te mai bine păgubașă! Bagă de seamă: îmbracă-te modest, niciun lux inutil! Urmează cursurile cu seriozitate! Eu o să te urmăresc de la distanță, și dacă n-o să-mi placă ceva, o să intervin, poți fi sigură. Și, încă ceva, Fróny: în ziua cînd n-o să te mai tutuiesc, tu însăși o să-mi ceri ce-ți cer eu acum.

Și Čadek plecă cu gîndul de a renunța la prezența detectivului din preajma Frónyei, bazîndu-se pe impresia lăsată de convorbirea avută, pe factorul psihologic... În ziua aceea toate merseseră strună. Mulțumit, inspectorul se hotărî să-l caute și pe doctorul Chrudimský. Își permise un intermezzo la un restaurant. Medicii-legiști lucrau probabil cu zel. Čadek spera să poată citi procesele-verbale cînd se va întoarce la secție.

Pe doctorul Chrudimský îl prinse în clipa în care se pregătea de vizită, așa că nu-l putu reține prea mult. Îi spuse că fusese găsit cadavrul lui Karta și-l informă asupra vizitei la Fróny.

— Nu forțați lucrurile, îl îndemnă tînărul doctor; o nouă convorbire cu Fróny face parte din programul vizitelor mele medicale. Fata este unul din pacienții mei importanți.

— Cît se poate de just, aprobă Čadek, mai ales din punctul de vedere al medicului. Se vede că nu Sînteți un profesionist oarecare.

Doctorul Chrudimský făcu un gest nedefinit.

— Sînt și mici contradicții, spuse el, pe care trebuie să le rezolv. E vorba de logodnica mea. Este fiica medicului primar. Chiar ieri am discutat împreună data nunții. Nu cred că s-ar putea face în secret, iar căsătoria mea ar azvîrli-o iarăși pe Fróny în clocotul iadului.

Čadek se scărpină în cap.

— Te amenință înșurătoarea, doctore? Pe curînd?

— Foarte curînd. Am pretextat eu cînd una, cînd alta, și nu fiindcă mi-ar displace să mă însor, dimpotrivă... Dar, bineînțeles, adevăratul motiv ezit să-l împărtășesc logodnicei mele sau părinților ei.

Nu era nevoie să-i dea prea multe explicații lui Čadek, dar acesta se cam mira că doctorul își lua acum mult mai în serios rolul său față de cazul Fróny. Înțelese, însă, cînd doctorul continuă:

— Pe cuvîntul meu, inspectore, cînd ești în compania Frónyei, trebuie să-ți reamintești mereu motivul care te aduce la ea. Altfel, te expui să uiți cu ușurință.

— Eu nu, spuse Čadek, eu nu pot să-mi uit rolul pentru nimic în lume.

— Depinde, fără îndoială, de atitudinea ei sufletească față de dumneata, sau față de mine. Fróny e gîngășă și cinstită în fond, spun asta fără nicio exagerare. Îmi pare rău de încrederea ei în mine...

— Vom vedea, vom vedea... și Čadek clătină din cap.

— Gîndiți-vă, am ajuns să-i strîng mîna pe sub masă!

— Dragostea face minuni, adăugă Čadek, fără alte comentarii.

— Ea a interpretat gestul în felul ei, și tocmai asta regret. Tot ce simt pentru ea este o nemărginită compasiune și dorința de a o ajuta.

Doctorul Chrudimský se uită cu sinceritate la Čadek, care se întristase.

— Eu nu aş pleda pentru un asemenea sentiment, doctore; nu aş exagera atît de mult. Ar fi fost mult mai bine dacă se îndrăgostea de mine. La un moment dat ai să-ţi pierzi controlul şi ai s-o săruţi, iar ghinionul ăsta o să-l ai fără discuţie!

Doctorul Chrudimský izbucni în rîs, îi mulţumi celibatarului cu experienţă, care-l puna în gardă, şi se despărţi de el, asigurîndu-l că va fi foarte atent la evoluţia relaţiilor sale puţin obişnuite cu Fróny. Cît despre inspector, pantofii săi numărul patruzeci şi cinci îl conduseră direct la secţie.

— În sfîrşit ai apărut! îl primi şeful, rîzînd amuzat.

Čadek îl privi nedumerit şi întrebă:

— Ei comedie, m-am mînjit cu ceva, unde?

— În sectorul cinci, răspunse doctorul Barák, fără să mai rîdă, ba chiar fulgerîndu-l pe inspector cu privirea.

— S-a întîmplat ceva? se încruntă Čadek. Din vina mea?

— Asta, nu. Linişteşte-te. Dar niciodată n-am rîs ca azi! fiindcă noi, Čadek, Sîntem în stare să rîdem de lucruri care i-ar îngrozi pe alţi oameni, să li se facă părul măciucă.

— Mi-au rămas doar cîteva fire de păr, dar le simt cum încep să se ridice, replică inspectorul. Spuneţi repede, ce s-a întîmplat?

— Ai idee pe cine l-ai deshumat astăzi prin hîrtoapele din sectorul cinci?

— Pe stîrpitura de Karta, răspunse Čadek cu o uşoară ezitare.

— Nu. Un... – şi Doctor Barák izbucni în hohote de rîs – ...un chinez!! Un chinez autentic, unul din fiii „împărăţiei cereşti”. Un chinez-chinez, cu coada bine împletită!

CAPITOLUL 7

CADEK SE REPEZI ca un uliu asupra procesului-verbal întocmit de medicul legist. Groaznic! Numai la un chinez nu se aștepta! Dacă domnii de la autopsie nu-și pierduseră mințile, era într-adevăr vorba de un chinez.

În procesul-verbal se menționau rezultatele măsurătorii craniene și diverse caracteristici specifice rasei mongole extrem răsăritene. Inspectorul de secție, care se aștepta să-l găsească pe Karta, pe nimeni altcineva, s-a putut înșela prin dificila identificare a cadavrului în stare de descompunere, pe când ochiul expert al specialistului nu putea greși.

Totuși, pentru și mai multă siguranță, a fost chemat încă un specialist, mai notoriu. Medicii au desfăcut cu grijă coada împletită de pe capul victimei. Nu găsiră niciun indiciu că ar fi fost trimis pe lumea cealaltă cu forța, iar data morții corespundea aproximativ cu data morții lui Karta.

Cînd Čadek ridică privirea de pe procesul-verbal, avea fruntea udă de transpirație.

— Trebuie să-l văd și eu, spuse el preocupat.

Doctorul Barák privi compătimator în urma lui. Și-l închipuia foarte bine cum va goni într-acolo. Într-adevăr,

Čadek nu se opri pînă nu ajunse la masa de marmoră, pe care era întins cadavrul dezvelit.

— Doamne, Dumnezeu, oftă Čadek, chinez e! Unde s-a dus domnul doctor?

— La o gustare, răspuse subalternul aflat acolo.

Oricum, cadavrul nu semăna deloc la corp cu un european, în speță cu hoțul Karta. Fața era desfigurată prin descompunere și, cu toată marea cantitate de dezinfectant folosită, mirosul de putrefacție nu fusese înlăturat.

Čadek se răsuci pe călcîie și fugi afară. Știa unde își lua gustarea medicul-legist care se ocupa cu treaba asta urîtă: îl găsi repede.

— Aha, spuse medicul, mestecînd cu poftă, dumneata ești nefericitul!

Čadek aruncă distrat pălăria pe masă.

— Ați găsit asupra omului vreo legitimație?

— Nu, răspuse doctorul, doar niște fleacuri chinezești. Le-am pus unde trebuie; Sînt trecute în procesul-verbal.

— Nu l-am citit pînă la capăt, recunosc Čadek.

— Regretabil, prietene. Știi măcar în ce era înfășurat cadavrul?

— Într-un cearceaf, sau într-o față de masă.

— Și asta figurează în procesul-verbal, spuse doctorul cu reproș. Nici vorbă de față de masă, ori cearceaf. Este o specifică pînă folosită în ritualul chinez, pînza în care, cum a precizat colegul Simka, se înfășoară morții pentru a fi înmormîțați. Fleacurile pe care le-am găsit lîngă el nu sînt chiar fleacuri, ci tot obiecte rituale, ce se pun în mormîntul adepților lui Confucius.

— Vă rog, spuse Čadek vădit încurcat, ce mai avea la el? Doctorul ridică din umeri și atacă altă prăjitură.

— Hîrtii cu scriere chineză, spuse el; o mică statueta a lui

Buddha, trei mici lampioane, un lănțșor de staniol auriu și alte câteva lucrșoare. Cercetează-le!

— Se va putea stabili identitatea?

— Vai de mine, sper că da. Ce, parcă identificarea e treaba medicilor?

— Am impresia că știi cine-i omul, spuse Čadek.

Mulțumi, își luă pălăria și o luă la fugă. O înmormîntare chinezească cu tot dichisul, la periferie! Nu-i venea să creadă...

Micile obiecte ce însoțeau mortul le cercetă în treacăt. Toate erau într-o stare degradată, scrierea, și așa ininteligibilă profanilor, nu se putea distinge pe hîrtia putrezită, murdară și ruptă. Nu prezentau de fapt nicio importanță pentru poliție, fiind desigur o rugăciune în limba chineză.

Doctorul Barák îl vizită pe inspector și rămase cîteva clipe privind, cu mîinile la spate, peste umărul lui Čadek. Cînd acesta se întoarse, avu un gest de om luat prin surprindere.

— O să lăsăm toate astea în grija dumitale, Čadek i se adresează șeful; desigur că trebuie să-l identifici și pe nefericitul de față, dacă tot l-ai dezgropat.

— O să compensăm eșecul, răspunse Čadek, voi afla repede că nefericitul de-aici nu a trăit și nici nu a murit în China, ci la noi. Și iarăși ne întoarcem la sectorul cincii!

— Hm, făcu doctorul Barák, mutîndu-și greutatea de pe vîrfurile picioarelor pe călcîie. Cîți chinezi s-au așezat la noi, Čadek?

— Puțini. Nici nu am nevoie să le cercetez evidența. Ce spune procesul-verbal despre moartea acestuia?

— Că poate fi naturală, sau, eventual, urmarea otrăvirii. La prima analiză nu s-a găsit în corp nicio urmă simptomatică de otravă. Dar se cercetează mai minuțios în laborator.

— Să telefonăm chiar acum, se grăbi cu energie Čadek.

Răspunsul pe care-l primi prin telefon era că cercetarea se

apropia de sfârșit și că deocamdată toate reacțiile la otrăvuri erau negative. Rezultatul va fi probabil – moarte naturală.

— Și înmormîntare nenaturală, spuse apăsător Čadek, lăsînd jos receptorul.

Calmîndu-se, începu să citească atent procesul-verbal. Vîrsta celui mort se putea determina doar cu aproximație, din cauza descompunerii avansate: între cincizeci și șaptezeci de ani, se aprecia în procesul-verbal. Čadek observă că vîrsta coincide perfect...

— Cu ce? întrebă surprins doctorul Barák.

— Cu cel mai simplu și în același timp cel mai curios lucru, spuse Čadek. Într-una din căsuțele din preajma locuinței lui Karta locuiește, sau locuia, un chinez bătrîn cu soția sa de origine cehă. Chinezul vindea prin localuri niște inelușe de hîrtie, care aruncate într-un pahar cu apă se transformă în flori minunate, sau dragorii colorați, și fel de fel de jucărele din același material delicat. Și le confecționa singur acasă la el. În ultimul timp, nimicurile astea atrăgătoare se ofereau ca premiu la un joc de abilitate cu mulți amatori.

— Hm, spuse Barák, îi zornăia pungulița?

— Da, da.

— Numele lui?

— Să ne uităm prin registre. Numele astea exotice se rețin cam greu.

Intrară în biroul de evidență. Aflară foarte repede că bătrînul chinez se numea Wang-Li, că locuia în sectorul cinci și, culmea, că decedase la o dată nu atît de îndepărtată: cu o zi înaintea întîlnirii lui Čadek cu Boček, la cîrciuma cu povestea.

— Uite – bătu Čadek cu palma registrul deschis – asta-i litera scrisă a documentului! Duritatea tonului îi impresiona pe ceilalți. — Iată actul oficial ce-i atestă moartea, iar noi stăm și ne mirăm încă.

— Nu ne minunăm că a murit, interveni doctorul Barák, dar ne mirăm că a fost înmormântat atît de ciudat.

— Aici este tot mîna lui Jirka Boček, spuse Čadek negru de supărare. Știm cum a fost Wang-Li îngropat. Trebuie să aflăm cum trebuia să fie înmormîntat! Lăsați pe mine, domnule doctor.

Ziua a trecut, pentru Čadek, fără pic de răgaz. Primul său drum a fost la parohia sectorului cinci, apoi la alte birouri și case, de unde culese date interesante. Munca lui a fost oarecum stînjinită cînd orele de slujbă au luat sfîrșit, dar tot nu s-a lăsat, deranjînd și după prînz destulă lume.

La toate instituțiile, tot ce se referea la chinez părea în ordine. Čadek nu dădu niciun fel de explicații în legătură cu cele ce-l interesau. În sfîrșit, trezi din siestă pe un anumit profesor universitar și-i ceru amănunte în legătură cu Extremul Orient. Profesorul era din fericire o persoană foarte amabilă, dar nervos și ciudat, ca majoritatea profesorilor de științe speculînd cu date supuse comentariilor.

— Da, scuză-mă, e de mirare că nu știți lucrul acesta, dragă domnule inspector: există o anumită formă de transport pentru Extremul Orient, care nu cere formalități deosebite. Este vorba de transportarea sicriilor cu rămășițele pămîntești ale chinezilor decedați în țări străine. Oficialitățile din lumea întreagă o aprobă necondiționat.

— În această problemă sînt cam primitiv, spuse Čadek resemnat. Știu, de exemplu, că sinucigașii se înmormîntează dincolo de zidul cimitirului, dar nu mi-a trecut prin cap că rămășițele pămîntești ale chinezilor se transportă pînă la cimitirul din Canton!

— Cred că nu veți afla nicăieri un chinez care să nu-și treacă în testament că dorește să fie înmormîntat în pămîntul sfînt al țării sale. Unii strîng bani toată viața pentru acest drum. Cimitirul din Canton reprezintă pămîntul strămoșesc.

Decedatul este pus într-un sicriu de zinc bine sudat și ținut într-o magazie de port, unde așteaptă plecarea vasului, uneori cu rută special programată pentru transportul sicriilor de zinc. De fapt, astăzi, oricare vas comercial transportă asemenea sicrie, Sînt însă și plecări ad hoc, din anumite porturi și numai o dată pe an. Tradițional, din depărtările Pacificului pleacă un transport comun o dată la zece ani, iar sicriile de zinc așteaptă plecarea cu o răbdare chinezească.

— Drum bun timonierilor acelor nave! reflectă Čadek cu un suspin obosit. Vă mulțumesc, domnule profesor. Relatarea dumneavoastră, pentru care vă rămîn îndatorat, îmi dă destule date ca să nu fiu luat drept nebun. Vreau să prind din urmă bizara cutie de conserve în care trebuia să fie închis Wang-Li și iată că nu e. Trebuie s-o descoperim și să-i stabilim alt itinerariu.

— Dar cine a fost pus în sicriu, dragă domnule inspector, cine?

— Hoțul de buzunare Karta, domnule profesor, un om care pur și simplu nu are nicio legătură cu pămîntul sfînt. Ce ziceți, descompunerea este rapidă în asemenea sicriu?

— Cred că nu, clătină din cap profesorul, deși pînă acum n-am deschis o astfel de raclă și nimeni altcineva... Dar cum aerul nu este evacuat, comparația cu o cutie de conserve nu mi se pare adecvată.

Activitatea lui Čadek era departe de a se încheia pînă la sfîrșitul zilei. Înapoiat la secție, puse în mișcare agenții cu care colabora. După informațiile obținute, sicriul de zinc al lui Wang-Li ajunsese la Genova și se ceru urgent reținerea lui, dîndu-se explicațiile de rigoare.

— N-ar fi meritat atîta osteneală derbedeul care călătorește așa, remarcă șeful de serviciu, în schimb alternativ cu doctorul Barák. Du-te și mai odihnește-te, Čadek!

— Nici nu mă gîndesc! spuse acesta cu un gest decis.

Se odihni puțin în tramvai, coborî la capătul liniei și porni grăbit de-a curmezișul întunecatului sector cinci.

Lăsă în urmă cîrciuma mamei Klouzanda. Urcă povîrnișul mut pe care vedeai împrăștiate mai multe cocioabe. Trecu și de casa lui Karta și bătu la ușa casei vecine. Apăru o femeie roșcată cu un lampion în mînă. Îmbrăcată într-o vestă roșie, părea destul de bine făcută, de două ori mai voinică decît răposatul ei soț; avea dantura intactă și șuvițele părului ei roșu unduiau ca șerpii.

— Sînteți doamna Wang-Li, începu Čadek pe ton hotărît; născută Mušková?

— Poate că da, răspunse femeia surprinsă, dar cine Sînteți dumneavoastră?

Inspectorul de poliție Čadek – și își arătă insigna de sub reverul hainei. Am de vorbit cu dumneata strict confidențial, dragă doamnă.

— Despre ce?

— O să vă spun înăuntru, vă rog...

Nu avuse niciodată de-a face cu ea sau cu soțul ei, deși pe chinez îl cunoștea din vedere. Wang-Li nu era printre hoți; ducea o viață cinstită. Nevastă-sa avea o diplomă de moașă; se zvonea că ar da cîte o mînă de ajutor prostituatelor, scăpîndule de sarcină. O fi fost adevărat, dar nu existau probe doveditoare.

Fiind, probabil, o muiere destul de afurisită, trebuia să te porți cît se poate de energic cu ea. Nu protestă cînd inspectorul intră aproape cu forța în odaie.

— Dumneavoastră ați făcut pregătirile în vederea punerii în sicriul de zinc a răposatului soț expediat spre China? întrebă el.

Îi răspunse că soțul ei își pregătise totul singur:

— Demult, se pregătise, spuse ea enervată; l-am ocărît în toate felurile, dar degeaba! De obicei mă asculta, numai în

pravința asta nu se lăsa pentru nimic în lume. Ehe, de câte ori nu l-am snopit în bătaie, că abia se mai târa și umbla, de la o cârciumă la alta, șontic-șontic!

— Dumnezeu știe, reflectă Čadek compătimitor, de ce-o fi vrut bietul om să ajungă după moarte atât de departe de dumnevoastră!

Mušková sări ca arsă:

— De o mie de ori pe zi ar fi trebuit să mulțumească idolilor lui că-l îngrijeam! Nu aveam bani de aruncat pe gîrlă și știți cît costă să trimiți un mort pînă în China? „Nu se poate! îi ziceam mereu. Arde-te, amăritule ticălos, ar fi mult mai potrivit. Ce-i lași bieteii tale neveste, om de nimic? Ce-ți trebuie ție înmormîntare scumpă și încă peste mări și țări?!”

— A fost bolnav? o întrerupse Čadek.

— Mhî! L-a lovit damblaua și-a stat și inima.

Čadek știa asta din acte.

— De ce s-o fi supărat el întruna sărmanul om? spuse inspectorul tare, dar ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși, apoi continuă: — Se înțelege, doamnă Wang-Li, că nu am venit aici ca să-mi omor vremea. Aș dori să vă pun o întrebare...

— Nu-mi mai ziceți Wang-Li, acum mi se spune numai pe numele meu de fată: Alžbeta Mušková.

— Bine, Alžbeta Mušková. Ia spune, cum s-au întîmplat lucrurile cînd a murit bărbatul dumitale?

Spusele ei corespundeau cu ceea ce Čadek știa din acte; doar cîteva amănunte mai mult. Declarația oficială a decesului, vizita medicală fără autopsie, fiindcă decesul era așteptat; apoi imediata intrare în acțiune a „Pompelor funebre”, care cîștigaseră o mulțime de bani. În sicriul de zinc fusese închis chiar în odaia unde Čadek discuta cu femeia roșcată. Racla rămăsese așezată pe scaune timp de trei zile, pînă cînd au venit cei de la „Transporturi”.

— Ați văzut cu ochii dumneavoastră cînd l-au pus în sicriu, doamnă Mušková?

— Cum altfel? Doar le-am ajutat chiar eu! răspunse ea. Țineam lampionul aprins. Au adus cu ei o cadă mare, pe care a trebuit s-o umplu cu apă, și în ea au cufundat sicriul, să vadă dacă nu ies cumva bășicuțe de aer. Dar nici vorbă de așa ceva: făcuseră treabă de meșteri...

Așadar, sicriul a stat în casă trei zile... Čadek evită să-i dea explicații văduvei, căuta să scoată de la ea tot ce-ar putea lămuri ce se petrecuse în acel răstimp cu sicriul. Din spusele ei reieșea că nu se petrecuse nimic deosebit. Cînd pleca de acasă, încuia ușa... Nu, nimic nu se întîmplase, într-adevăr nimic...

— Cică ați găsit ceva pe-aici, prin văgăuni, se arată ea bine informată. Ce-ați găsit?

— Un sac cu porțelanuri, răspunse Čadek.

— Și, cică, ați căuta pe-aicea pe unul Boček și pe Karta al tînăr...

— Chiar așa.

— Și la mine ați venit tot pentru asta?

— Oarecum pentru asta, dragă doamnă. Bătrînul Karta mi-a vorbit de vecina care-i poartă de grijă de cînd i-a dispărut feciorul. Știți despre cine-i vorba?

— Chiar eu Sînt, se grăbi să spună văduva cea roșcată. Ălorlalți nici nu le pasă de necăjitul de bătrîn. Boček i-a făcut de petrecanie băiatului, așa e?

— Se pare. Soțul dumneavoastră a murit într-o după-amiază, nu? Doctorul a venit aici în aceeași seară, repetîndu-și vizita a doua zi dimineață, nu?

— Da.

— A doua zi după-masă s-a adus sicriul, care a fost sudat, după ce l-ați așezat pe soțul dumitale înăuntru.

— Oamenii au muncit pînă noaptea tîrziu.

— Când au plecat, era întuneric beznă. Și în aceeași noapte Boček l-a asasinat pe Karta. Dumneata ții minte noaptea aceea?

— Cum să nu. Nici n-am prea dormit; mi se tot părea că răposatul ciocănește în pereții sicriului și mă trezeam speriată.

— Casa lui Karta e numai la câțiva pași de aici. Nu ați auzit nimic suspect?

— Ce să aud? N-am auzit nimic.

— De pildă, nimeni n-a țipat?

— Nici poveste!

— Și în zilele acelea, cam când te-ai dus dumneata pe la bătrînul Karta?

— Cît au lucrat oamenii aici, n-am avut deloc timp. De-abia a doua zi dis-de-dimineată am tras o fugă pînă acolo. Sînt femeie simțitoare, și Karta nu se prea îngrijea de tat-su.

Deci, îl vizitase pe bolnav cu cîteva ore înaintea lui Čadek...

— Și ce-a zis bătrînul cînd l-ați vizitat?

— A plîns după Wang. Se cunoșteau. A mai spus că iar nu i-a venit băiatul noaptea acasă. L-am servit cum am putut, p-ormă am plecat.

— Bătrînul nu a pomenit nimic de felul cum își petrecuse noaptea?

— Nu, dar el nu are parte de noutăți. Noaptea doarme un strop, ziua moțăie.

— Nu vi s-a părut că de data aceea i se întîmplase totuși ceva mai deosebit?

— Nu, nu, chiar deloc. Mi-ar fi spus el mie... Nu credeți că Boček i-a făcut de petrecanie ălui tînăr în alt loc?

— L-ați cunoscut pe Jirka Boček?

— Pot zice că mai deloc. O dată sau de două ori l-am întîlnit, așa, din întîmplare. Nu locuiește pe-aici. Wang nu se

vîntura pe la mama Klouzanda și eu treceam rar de tot... Pe la noi, prin preajmă, n-a dat niciodată.

Lui Čadek nu-i ieșea din cap ideea că tînărul Karta își găsise moartea ori în propria casă, ori undeva pe aproape. Probabil că Boček acționase rapid, nu era verosimil să-l fi pîndit pe întuneric în altă parte. Karta se întorsese acasă de la capătul de linie al tramvaiului. Nu se găsise nicio urmă a faptei în casa unde-i zăcea tatăl... Era totuși imposibil ca Boček să fi comis crima sub ochii tatălui victimei și mai ales ca bătrînul să țină secretul. Totul se petrecuse mai curînd prin apropiere, în drumul către casă. Boček se postase, probabil, așteptîndu-l pe Karta, și-l atacase pe la spate.

Dar cum de ieșise chinezul din sicriul de zinc și cum, eventual, intrase Karta în el, rămînea un mister. Rezolvarea trebuia s-o aducă viitorul, la deschiderea sicriului. Čadek bănuia că văduva lui Wang are un amestec în toate astea, dar se gîndea că nu ar fi indicat s-o supună la un interogatoriu sever pînă nu ar avea dovezi suficiente.

Roșcata aceasta era în strînse relații cu familia Karta și poate că mobilul principal al legăturilor dintre ei rămînea încă necunoscut lui Čadek. Și-apoi, mai era ceva: Văduva lui Wang nu era singura vecină a lui Karta...

Čadek își luă rămas bun și ieși în noapte. Cînd se obișnuie cu întunericul, porni hotărît, lăsînd iarăși în urmă căsuța lui Karta, care se vedea puțin mai la vale, și intră în grădinița neîngrijită a celeilalte locuințe învecinate.

Căsuța avea ferestre mici cu perdelețe albe. Înăuntru era lumină.

Inspectorul a fost poftit să intre. Îl întîmpinase un bărbat slab ce-l privise mirat. Čadek știa că omul trăiește din vînzarea ziarelor, ajutat și de soție. Se sculau totdeauna la trei noaptea, iar acum era singura jumătate de oră cînd se bucurau de răgaz ca să stea și ei de vorbă acasă. Aveau trei copii, o fată

de vreo doisprezece ani și doi băieți mai mici. Tocmai ședeau la masa de cină, cu invariabilii cartofi și lapte de capră. Adăpostul pentru cele două capre era în spatele casei, plătindu-se un plus de chirie pentru el.

— Poftă bună, zîmbi Čadek celor trei perechi de ochi mirați ai copiilor.

Femeia, cocoșată de căratul teancurilor de ziare, șterse un scaun și Čadek se așează. Și ei aflaseră că era ceva suspect pe unde pășteau caprele și că, probabil, spărgătorul de bănci Boček îl omorîse pe Karta. Bărbatul era convins că pe maidan se descoperise trupul hoțului de buzunare, așa îi spunea el lui Čadek.

— N-am venit la dumneavoastră cu gîndul să dau asemenea explicații, răspunse Čadek și își spuse în gînd că văduva Wang nu prea fusese abilă cînd se interesase abia la sfîrșitul discuției lor dacă fusese găsit Karta. Acum ar fi fost normal să răspundă mai deschis în privința ultimei descoperiri a poliției și nu era deloc plăcut să se eschiveze mereu.

Vecinii lui Karta prezentau, oricum, mai multă încredere decît văduva Mušková. Pe Čadek îl interesa noaptea suspectă a cărei dată era marcată de faptul că Wang-Li murise cu o zi înainte.

— Noi n-am auzit nimic deosebit, afirmau soții într-un glas.

Nicio mirare, ca după truda zilei să fi dormit tot așa de adînc ca și Wang-Li în sicriul său de zinc.

— Stai puțin, se întoarse vînzătorul de ziare spre nevastă, nu-ți amintești că Vasek ne-a trezit o dată?

Vasek era copilul de patru ani, care acum își lîngea lingura și se uita cu ochi mirați la taică-său.

— El nu mai știe nimic, domnule inspector, dar în noaptea aceea a început deodată să țipe speriat și ne-a trezit. Nu știu

ce-l apucase, cînd l-am întreb, ne-a spus că s-a speriat de o bubuitură. Să fie un indiciu...?

— Dormiți noaptea cu fereastra deschisă? întrebă inspectorul.

— Vara o deschidem totdeauna, răspunse bărbatul, altfel ne-am sufoca. Uitați-vă, e chiar fereastra asta, de aici.

Era și de data aceasta deschisă; dădea în spatele casei și avea o plasă verde de sîrmă, contra insectelor, dar uzată și ruptă pe alocuri.

— Unde doarme tînărul nostru de nădejde?

Părinții, săritori, îi arătară îndată. Čadek se scarpină pe după ceafă... Trebuia neapărat să-l descoase pe ștregarul ăsta murdar, de patru ani, care era un copil sperios. Čadek își adună toată priceperea sa de pedagog, de care nu ducea de altfel lipsă; totuși, pînă la urmă îl lăsă pe mîna părinților, să-l întrebe ei. Însă nici ei nu reușiră să scoată mai mult de la băiat; uitase tot, fiindcă atunci cînd se trezise țipînd, părinții îl plesniseră ca să tacă, repetîndu-i că nu se întîmpla nimic rău. Dar, atunci, copilul se văitase că trosnise sau bubuise ceva... S-ar fi putut, ziceau cei doi soți, ca prin apropiere să se fi tras cu arma. Ceilalți doi copii spuneau că ei nu auziseră nimic, iar micul Vasicek începu să plîngă.

Čadek ieși cu trei coroane mai puțin în buzunar – le dăduse copiilor pentru bomboane. Se opri puțin în întunericul periferiei, reflectînd. Văduva lui Wang susținea că adormise cu greu, abia moțăise puțin și totuși nu auzise împușcătura, sau dacă se speriasse de ceva, fusese năzareala că răposatul dă să iasă din sicriu...

Čadek stătea privind gînditor la căsuța lui Karta. Nu se vedea nicio lumină. Deodată auzi cum scîrțîie ușa casei... Distinse zgomotul acesta între două fluierături de locomotivă – tocmai trecea un marfar departe, pe calea ferată. În fața lui Čadek, din drumul acela plin de gropi, se zărea o dîră slabă de

lumină la fereastra cu perdelele trase. Ulucile gardului brăzdau lumina slabă cu umbrele lor mișcătoare.

Čadek pîndea așa, lîngă o fîntînă cu ghizdurile de piatră. Înaînta tăcut prin întuneric. Lîngă casa lui Karta văzu cum se mișcă o siluetă, cum sare din grădină în drum. Nu se îndrepta spre locuința lui Wang, și după înălțime, nu era desigur voinica doamnă Mušková. Necunoscuta se grăbi, trecînd în jos, pe drumul de lîngă casa vînzătorului de ziare.

Čadek era nerăbdător să afle cine îl vizitase pe tatăl lui Karta, și ieși repede în calea necunoscutei. Femeia, surprinsă, scoase un strigăt slab.

— De! spuse Čadek, ți-ai ales foarte prost vizita asta, fetițo.

Era Fróny.

CAPITOLUL 8

— **D**E UNDE VII? o întrebă inspectorul cu severitate. Era enervat, ceea ce știa că îl dezavantajează. Poate că pe lumină și-ar fi ascuns starea de spirit, dar așa nu-și mai controla expresia feței, iar încordarea lui era trădată de tonul vocii, Fróny, evident, era mai mult decît surprinsă. Dar mînia fățișă a lui Čadek o ajută să-și vină în fire.

— Ia te uită! o ironiză el, tot dumneata! Nu scapă omul de dumneata nici cu pliciul de muște.

Lui Čadek i se întărea impresia, de altfel îndreptățită, că cineva, în combinație cu Fróny, își bate joc de el. Desigur, Jirka Boček, își spunea. Și nu numai cei doi, mai erau și mama Klouzanda, roșcata Mušková cu bărbatul mort, chelnerul Jindra, doctorul Chrudimský, bătrînul Karta cu fiul asasinat, și în general toți cei care aveau vreo legătură cu afacerea asta. Inspectorul simțea cum se rostogolește printre ei ca un ghem, încercînd zadarnic să înțeleagă rolul fiecăruia în situația ivită și legăturile dintre ei.

— Ce-ai făcut la bătrînul Karta? întrebă inspectorul cu asprime.

— Am vizitat bolnavul, moșulică, răspunse Fróny batjocoritoare. Și trebuie să-ți atrag atenția că-mi ații drumul

fără niciun drept! Țasta-i atac prin surprindere și, dacă aș începe să strig după ajutor, ai încurca-o rău!

Čadek o încleștă de-o mână.

— Hai urlă! zise el mai calm. Acuma, dă-i drumul!

Fróny avu un rîset slab și nu încercă să-și tragă mîna.

Spuse foarte încet:

— Nu face pe nebunul, moșulică! Tot ce-i mult strică: și urmărirea asta indiană. Tata se simte rău, foarte rău. Poți să te duci să vezi și singur, dacă tot ești aici.

— Te-a chemat la el?

— Nu. Mi-a venit mie așa să mai trec pe la el. Uite că acum trebuie să chibzuiesc bine cum îmi petrec serile. Karel nu are totdeauna timp. Și Fróny oftă.

— Doctorul Chrudimský?

— Mda.

Čadek avea reaua presimțire că Fróny făcuse vizita de seară prin aceste locuri și din alte motive, dar nu izbuti prin nicio metodă să pătrundă în miezul tainei ei. O trase spre el ca s-o vadă mai bine la față, cu un gest care făcea să dispară dintr-o dată masca amicală de pînă acum. Dar Fróny se ținea tare. Totuși Čadek nu regretă ieșirea lui violentă prin care arăta că rămăseseră adversari pentru că Fróny își făcea mendrele în spatele lui.

Prin întuneric ghici pe fața ei două sentimente amestecate – șaptezeci la sută o spaimă vibrantă și treizeci, încăpățînarea ei la pîndă, aproape copilărească. Fróny, cum era și firesc, nu putea să-și ardă toate podurile în urma ei. Čadek credea în dragostea adevărată pentru tînărul doctor Chrudimský, căruia fata îi zicea acum Karel; credea și în transformarea sufletească declanșată de această dragoste. Totuși însușirea banilor lui Boček era o manifestare a vieții ei de odinioară și poate că mai existau destule rezidii pe care trebuia să le rezolve și nu se simțea prea bine jucînd dublul rol. Čadek avea

impresia că îi înțelege cât de cât sufletul ciudat. De altfel, din păcate, el însuși reprezenta o umbră a trecutului ei apropiat.

Cînd fata își lăsă capul în jos, buclele întunecate îi căzură grele pe umeri.

— Și ce mai vrei, moșulică?

— Să te avertizez, răspuse acesta dîndu-i drumul. Fii atentă, Fróny. Nu face pe deșteapta. Nu știu despre tine nimic în afară de ce ți-am spus. Dar odată tot o să aflu eu și atunci o să-ți sucesc gîtul tău frumos de trei ori la rînd. Acum, șterge-o!

— Mersi, chicoti ea și făcu o săritură sprintenă.

N-o mai reținu. Dispăruse într-o clipită în întunericul negru, care se lăsase pe drumul acela nenorocit. Stătu pe loc și ascultă pînă cînd sunetul pantofilor ei, bătînd cu tocurile înalte terenul tare, se stinse cu totul.

Vizita ei la bătrînul Karta s-ar fi putut să aibă o legătură numai indirectă cu Jirka Boček. Era de necrezut ca tatăl celui ucis să se fi aliat cu dușmanul. Toată periferia aflase că poliția descoperise cadavrul lui Karta, doar faptul că în groapă nu fusese găsit chiar el se păstrase secret. Čadek nu-și putea da seama ce legătură avea cu sinistra descoperire vizita nocturnă făcută de Fróny. Desigur o surprinsese pe fată întîmplător, și întîmplarea era norocoasă, s-ar putea să ajute la fericita dezlegare a cazului, totuși deocamdată pentru Čadek nu însemna mare lucru.

După o clipă se întoarse și parcurse distanța mică ce-l despărțea de căsuța lui Karta. Ca de obicei, ușa nu era închisă. Čadek intră fără multă ceremonie într-un întuneric mai adînc decît cel de-afară. Bătrînul Karta stătea mereu în întuneric. Čadek își scormonea memoria ca să-și amintească topografia locuinței și, în sfîrșit, nimeri în odaie.

Simți imediat mirosul aromat de țigară fumată recent. Fróny se lăsase de fumat în spital și, după informațiile lui

Chrudimský și a detectivilor, se lăsase chiar definitiv de această deprindere. Aici totuși își aprinsese o țigară, poate din aceleași motive pentru care vorbea vulgar cu Čadek. Mediul, care-i amintea trecutul o trăgea înapoi, cum bine spunea doctorul Chrudimský.

Fróny se străduia să treacă un prag greu de trecut în noua ei viață și Čadek se gândi iar la observațiile doctorului. Contactul cu fostul mediu nu ar avea ca urmare doar grosolănia vocabularului și a tonului, ori nevoia de a fuma ci și unele fapte, lucru pentru care Čadek o urmărea cu suspiciune.

— Cine e? se auzi prin întuneric un glas sec și obosit de bolnav. Tu, Betka?

Bătrînul credea, probabil, că venise văduva lui Wang,

— Nu, răspunse Čadek din ușă, Sînt eu, inspectorul Čadek. Ești singur, Karta?

— Singur, abia suflă Karta și se auzi un foșnet din direcția patului.

De ce n-ar putea fi ascuns aici chiar Boček? Čadek era gata să creadă orice, chiar și un nonsens, o situație, lipsită de orice logică.

Scoase din buzunar o lanternă și o aprinse. O pată albă se culcă pe patul murdar și pătrunse fără menajamente în ochii bătrînului bolnav. Čadek de fapt îl cunoștea superficial; și ultima oară cînd îl vizitase nu-i privise fața atent. Acum însă se îngrozi de slăbiciunea lui și de febra ochilor lucitori. Bătrînul era învelit pînă la gît în plapumă și tremura de frig, cu toate că în cameră era o căldură înăbușitoare.

Prin ușa deschisă se risipi repede mirosul de țigară, și în locul lui năvăli o duhoare greu de suferit.

Pe masă era o lumînare și lîngă ea o cutie de chibrituri. Čadek se apropie să facă lumină. Cînd atinse lumînarea nu i se păru destul de moale ca să fi fost stinsă de curînd și nici nu-și amintea să fi văzut licărind fereastra lui Karta, cît timp

o tot privise de afară. Deci, Fróny vorbise pe întuneric cu bătrînul; dar de ce? Nu avea cum bănui prezența inspectorului. Faptul că fitilul întîrzia să se aprindă la flacăra chibritului îi întări convingerea.

— Ți-e rău, Karta, nu? spuse inspectorul, cînd în sfîrșit lumînarea se aprinse.

— Foarte rău, mormăi bolnavul.

— Nici măcar Fróny nu te-a alinat?

— N... nu, spuse el, ridicînd privirea în tavan.

Dacă cei doi discutaseră ceva în secret, bătrînul nu va trăda nimic. Čadek mai mult privea decît întreba. Zări sub pat mucusul țigării stinse, de unde deduceai că Fróny șezuse pe marginea patului atunci cînd vorbise cu bătrînul.

— Karta, mîine o să te duc la spital, ce zici?

— Ar fi foarte bine, icni bătrînul cu efort.

Nu mai opunea rezistență. Din glasul lui se simțea deznădejdea, de parcă ar fi spus că nu mai avea mult de trăit.

— Ai aflat, Karta, că l-am găsit pe fiu-tău?

— Mi-a spus Betka. Mie mi-e totuna.

— Mîine iau măsuri să te interneze; de dimineată, înțelegi?

— Bine; și ce mai vreți?

— Nimic, spuse Čadek suflînd în lumînare. Rămîi cu bine.

Bolnavul nu-i răspunse la salut. Čadek dibui drumul pînă afară, unde respiră adînc aerul proaspăt.

Picioarele obosite îl purtară pînă la stația de tramvai, și se hotărî să se ducă de-a dreptul acasă; îi ajungea cîte făcuse pe ziua aceea.

Dimineată se sculă foarte devreme, iar cînd ajunse la secție, discută îndată cu doctorul Barák.

— Mergi așa tot înainte, îl încurajă pe un ton de laudă doctorul Barák. Dacă ai nevoie de mașină, îți stă la dispoziție.

Čadek mulțumi; deocamdată nu dorea așa ceva.

— Au venit vești de la Genova? întrebă el. Foarte multe lucruri depind de sicriul de zinc. Ar putea să ne dea pe mînă o lepădătură nedivulgată pînă acum – Alžběta Mušková.

— Vești avem, numai că ai să-ți cam ieși din sărite. Vasul cu sicriul a părăsit portul.

— Cum?! exclamă Čadek.

— Ei, închipuie-ți și tu! Am trimis o radiogramă după el și sicriul cu numărul respectiv va fi lăsat la Suez. Asta va dura ceva, dar facem tot posibilul... Este și puțin ghinion la mijloc. La Genova mai așteptau de cîteva luni trei sicrie asemănătoare. Sicriul lui Wang a ajuns la fix și respectiva societate comercială chineză l-a încărcat în ultimul moment.

Čadek dădu din cap că a priceput.

— Am noroc, totuși! Printre altele îmi fixez și mai bine în minte că Jirka Boček se pricepea nu glumă la deschiderea cutiilor metalice.

— Numai că pînă acum nu a închis la loc niciuna, zîmbi șeful, și asta, ultima, era ermetic închisă. Nu înțeleg deloc un fapt cu totul illogic: îngroparea lui Karta în pămîntul de la periferie ar fi fost mai simplă decît înmormîntarea lui în pămîntul sacru al chinezilor.

— Sigur, e foarte ciudat, și cîte mai sînt încă la fel de ciudate. Dacă reușim să le dăm de capăt, Sîntem în formă. Aș avea nevoie de o ambulanță pentru tatăl lui Karta, îl transportăm mai mult mort decît viu.

— E treaba celor de la Sanitară, spuse șeful, întinzînd mîna după telefon.

Čadek se ridică. Acum nu-i rămînea decît să nu neglijeze urmele lăsate de pașii mărunți ai frumoasei Fróny. Încolo, trebuia să aștepte întoarcerea sicriului de zinc. Inspectorul nu credea că e bine să fie scuturată văduva lui Wang; pentru asta aveau destul timp; întîi trebuiau să fie recunoscute rămășițele cadavrului lui Karta, care își urma acum itinerariul spre Suez.

Dar dacă nu va apare pînă atunci chiar nimic nou, poate o va supune pe Alžběta Mušková unui interogatoriu strîns, care să-i zdruncine ideile din capul ei roșcat. Cît despre Jirka Boček, inspectorul înțelegea prea bine de ce nu-și făcea apariția la cîrciuma Klouzanda. Planul răzbunării, la care meditase trei ani, era bine alcătuit; nu o ștersese în străinătate, cum se bănuise; se ascundea pe undeva pe-aici, fără să lase urme. Trei razii inopinate, în trei locuri diferite, dăduseră peste un număr frumușel de indivizi îndoielnici, dar Jirka nu era printre ei, și nimeni nu venea cu vreo informație în legătură cu el. Doar Fróny ar fi putut ști ceva și Čadek era convins că ea se întâlnea cu Jirka. O făceau atît de bine, încît totul rămînea secret. Nu avea Fróny banii lui? Dacă mai înainte îi încredințase mamei Klouzanda, acum putea să-i fi încredințat fetei. Dumnezeu știe ce socoteli erau între ei. După purtarea Frónyei, lui Boček nu-i prea păsa de bani. Dar inspectorului i se părea imposibil ca Boček să o lase pur și simplu să-i toace banii, privind liniștit relațiile ei din ce în ce mai puțin simple cu doctorul Chrudimský. Să fi fost și asta trecut în planul lui bizar? Čadek plecă de la secție. Picioarele îl conduseră aproape fără voia lui la locuința Frónyei. În colț se întâlnește cu Pobožný.

— Tocmai veneam cu o veste, spuse detectivul. Fróny s-a înscris la cursul de infirmiere! Doctorul Chrudimský a recomandat-o.

— Bine, mulțumi Čadek, continuîndu-și calea.

Peste drum de casa în care locuia Fróny, era un mic bufet expres. Čadek intră și luă o supă; se așează apoi pe un scaun înalt, tip bar, chiar în dreptul ferestrei.

Nu slăbea din ochi intrarea locuinței Frónyei. Faptul că persista să stea la pîndă de aproape o oră nu era nici absurd, nici întîmplător: Singura posibilitate de acțiune era concentrarea atenției asupra acestei suspecte.

Deodată o văzu pe Fróny ieșind din casă. Nu părea pregătită pentru un drum spre școala de infirmiere; era prea gătită.

De-abia ieșise, și un tânăr trecător întoarse capul după ea. Într-adevăr, Fróny nu era fată urâtă, și cu ținuta de acum trezea un altfel de interes.

Čadek lăasă lingura, se ridică de pe scaun și se grăbi să iasă afară. În fața lui flutura o rochie elegantă, înflorată, dintr-o mătase scumpă. Fróny coti pe altă stradă și Čadek fu nevoit s-o urmărească aproape în fugă. Fata nu se uita nici la dreapta, nici la stînga și Čadek era mulțumit așa. Era expert în urmărirea pietonilor; chiar grozav de grăbit, știa cum să nu atragă atenția nimănui.

Deși o pusese în gardă, Fróny nu părea să facă economie cu banii lui Jirka. Nu departe era o stație de taxiuri. Fróny îl alese pe cel mai frumos și se urcă degajat în mașina care ieși îndată din stație, amestecîndu-se cu celelalte mașini, ce alunecau iute pe strada principală.

Čadek sări și el într-un taxi, cel mai amărit dintre toate. Cunoștea simțul de competiție al șoferilor și știa că cele mai mari eforturi le face acela care conduce mașina cea mai puțin arătoasă. Taxiul nou, cu motor puternic, va înainta maiestuos, cu botul pe urma tramvaiului, în timp ce rabla se va strecura harnică printre obstacole, să demonstreze de ce e ea în stare.

Șoferul închise amabil portiera, care numai printr-o minune nu căzu pe trotuar.

Čadek descoperi că Fróny ajunsese la un restaurant de pe malul Vltavei. Nu bătuse încă de unsprezece dimineața, clientela restaurantului era reprezentată numai de cîțiva fericiți care nu aveau nicio treabă.

— Vrea să facă o baie... gîndi surprins Čadek, cerînd șoferului să oprească ceva mai departe, pentru mai multă siguranță. Nici nu coborî pînă cînd Fróny nu-și plăti taxiul și

dispăru de tot din vedere, intrînd în restaurant. Čadek plăti și el, ceru chitanța utilă pentru decontare; o urmă pe Fróny, dar intră în bucătărie, unde își prezentă legitimația.

— Doamna pe care o caut arată așa și așa, o descria el pe Fróny; du-te să vezi ce loc ocupă, ce face și așa mai departe.

Chelnerul, cu guler înalt, în fracul său impecabil, își îndeplini conștiincios misiunea. Comunică repede că doamna a luat loc într-un separeu din dreptul fațadei deschise a restaurantului, și că este în compania unui domn de vreo treizeci de ani, elegant, cu o înfățișare plăcută.

— Stau de vorbă? întrebă Čadek, ghicind că domnul era doctorul Chrudimský.

— Da. Pot fi auziți, dacă vreți, vă conduc într-un separeu vecin, fără să fiți observat de nimeni; de altfel restaurantul, la ora asta, e aproape gol.

Čadek era dezamăgit. Ce discutau cei doi putea să afle foarte bine direct de la Chrudimský și de fapt nici nu avea cum să fie ceva important. Totuși era curios să audă cu urechile lui cum i se adresează Fróny doctorului. Fenomenul era interesant de urmărit, contribuind la cunoașterea mai adîncă a sufletului fetei.

— Bine, încuviință inspectorul, condu-mă pînă acolo, dacă poți s-o faci fără să bată la ochi.

Chelnerul îl conduse, ocolind prin clădirea restaurantului. Fațada dinspre rîu era în așa fel deschisă, încît în sală se intra foarte degajat și pe mai multe spații de acces. În fața restaurantului dinspre malul larg și mult înălțat deasupra nivelului rîului erau. Așezate măsuțe și scaune de grădină. Acolo era arșiță mare, deși umbrele mari de soare făceau cuiburi de umbră. Spațiul era ocupat doar de cîțiva care stăteau la soare în costume de baie.

În local, însă, domnea o răcoare plăcută. Îndrumat de chelner, Čadek trecu de pe nisip direct într-un separeu și se

așeză liniștit. Se ghemui apoi într-un colț: nu putea să vadă ce se petrece în separeul vecin, dar auzea orice cuvînt, cît de slab rostit.

Doctorul Chrudimský avea zi liberă. Nu se gîndise să și-o petreacă în tovărășia Frónyei, așa înțelese Čadek. Fata fixase întîlnirea cu doctorul din inițiativa ei. Nu-i zicea „Karel”, ci numai „doctore”. Doar în visurile ei fericite Fróny mergea mai departe. Čadek pîndea liniștit, fără o mișcare.

Fróny se scuzase de întîrziere înainte de sosirea inspectorului. Acum continua să explice cum nu reușise să fie gata la timp, cît de mult se grăbise și cum o copleșea căldura. Parfumul folosit de Fróny ajungea pînă la nările lui Čadek și era un parfum foarte fin. Čadek se miră de bunul ei gust. Doctorul Chrudimský îi răspunse cu amabilitate și schimbară cîteva vorbe convenționale despre timp. Se purta cu Fróny ca în compania unei adevărate doamne, iar ea avea o ținută de adevărată doamnă. Pentru moment Čadek înlătură impresia că doctorul Chrudimský lua în serios toată povestea cu Fróny. Între timp, Fróny începuse să povestească de ce ajunsese să se ofere cîndva bărbaților. Era drăgălașă cînd vorbea, discretă, prietenoasă, plăcută, într-un cuvînt, fermecătoare, dacă la toate astea Čadek își mai imagina și zîmbetul ei frumos.

O ascultă, vorbind.

— Dacă n-aș fi avut un motiv serios, n-aș fi îndrăznit să te chem atît de neașteptat și în mare grabă. Dumneata nu te superi, dacă am să te rog ceva?

— Cum să mă supăr?! exclamă doctorul Chrudimský. Niciodată! Pentru dumneata, Fróny, fac cu plăcere tot ce-mi stă în putere.

— Într-adevăr, ce vreau eu să te rog stă în puterea dumatăle, spuse Fróny pe un ton mult mai grav decît sesiză Čadek. De fapt numai dumneata ai putea face lucrul ce-mi este mie atît de necesar.

— Despre ce e vorba?

— E un secret, răspunse ea.

Cîteva clipe se lăsă tăcerea; probabil că Fróny își savura înghețata. Doctorul Chrudimský era înțelept că tăcea. Fróny prindea curaj, o răcorea înghețata.

„Ce atîta mister?!” gîndi plictisit Čadek, care nu mai nădăjduia să-l aștepte vreo surpriză revelatoare.

— Pot să fiu sinceră cu dumneata, doctore?

— Sigur că da.

— Pot să am încredere în dumneata?

— Mai încape vorbă, Fróny?!

Lui Čadek i se păru că Fróny împinsese la o parte înghețata, ceea ce însemna mare lucru pentru o fată tînă.

— Atunci, continuă ea, trebuie să-mi promiți că o să păstrezi secretul.

Doctorul Chrudimský avu un moment de tăcere. Să promiți unei fete de tipul Frónyei păstrarea unui secret era lucru foarte delicat.

— Da, spuse Fróny, te înțeleg. Altei femei i-ai fi promis cu siguranță. Pe mine mă suspectezi.

— Nu vorbi așa, Fróny!

— De ce nu? Glasul îi era calm și impresionant. Știu cine am fost. Nu ți-am negat asta. Dar știu și cine Sînt acum; și dumneata, din păcate, nu poți ști.

— Ba știu, răspunse el binevoitor.

— Ba nu. Poate că știi, dar nu crezi pe deplin. Dacă aș avea vreo încurcătură, ți-ai închipui imediat că nu ține de o viață cinstită...

— Cred că nu ar fi așa, Fróny.

— Ba chiar așa e, spuse grăbit Fróny, asta e.

Și iar se lăsă tăcerea. Apoi vorbi Chrudimský:

— Cred că Sîntem destul de prieteni, Fróny, ca să poți avea încredere în mine. Destăinuiește-te. Te voi ajuta cît voi

putea, indiferent despre ce ar fi vorba. Susții că problema dumitale este în conflict cu viața cinstită sau cu legea, cum vrei să-i spui, dar dă-mi voie să te asigur că asta nu mă surprinde atît de mult cît m-ar surprinde să aud asemenea lucruri de la sora mea, de exemplu. Te ajut, dar cu o singură condiție.

— Care?

— Că nu-mi vei da numele în această chestiune, prezentîndu-mă drept complicele dumitale.

Asta-i plăcu lui Čadek. Merge bine, se gîndi, de-ar isprăvi odată de vorbit! Doctorul Chrudimský nu putea să se gîndească la altceva decît să alerge îndată cu noutatea direct la Čadek.

— Ar trebui totuși să știi despre ce e vorba, Fróny, Dăunează asta cuiva? Aduc vreun prejudiciu public, dacă te ajut?

— Deloc.

— Spune-mi pe scurt despre ce e vorba...

— Sigur că da. Nu pe scurt, am să-ți spun totul foarte amănunțit. Dar mai întîi trebuie să-mi făgăduiești secretul.

— Și dacă nu pot să te ajut?

— Promite-mi fără să-ți faci atîtea griji, spuse Fróny; și dacă inspectorul ar fi putut să-i vadă, ar fi observat cum mîna ei atingea mîna doctorului, dar din ascunzătoarea sa prinse numai tandrețea din glasul fetei.

— Ești un om bun, doctore. Cîteodată îmi pari prea bun, cînd fac comparație cu mine. Poate crezi că nu Sînt capabilă de sentimente mai bune, dar Sînt, cu siguranță. Dar cînd îți voi spune despre ce este vorba, voi apare în fața dumitale ca oricare alta și va trebui să uiți că ne-am cunoscut cîndva.

— Spune-mi atunci, Fróny... i se adresă Chrudimský.

Čadek nu avea cum să vadă că doctorul îi strîngea mîna.

— Îți mulțumesc, șopti Fróny.

Čadek nu putea ști că îi mulțumește pentru strângerea de mână.

— Cu ce pot să-ți fiu de folos?

— Ai puțin timp?

— Pentru dumneata am.

— Îmi pare rău că îți pretind atât de mult. Vino acasă la mine; am să-ți spun totul acolo.

— Am mașina afară, vrei să mergem chiar acum?

— Da.

Atunci doctorul Chrudimský chemă chelnerul. Trecu un timp, fiindcă niciun chelner din lume, cu rare excepții, nu aleargă să facă nota de plată. Și lumea nu așteaptă nicăieri cu atîta stăruință să-și scuture buzunarele ca în restaurante. Poate numai localul coanei Klouzanda făcea excepție. Čadek încruntă din sprîncene. Oare nu-l înșela instinctul că era vorba despre lucruri importante? Da ce Fróny nu vorbea chiar acolo? Bine, o să aibă răbdare, își zicea inspectorul. Filarea era inutilă. Doctorul Chrudimský, oricum, îi va da informații precise. Cei doi plecară fără să bănuiască prezența lui Čadek. Bucuros, acesta comandă chelnerului un prînz copios și se așeză mai comod în separeul său.

Fróny era șmecheră! Trebuia să dea de capătul firului, pînă la urmă. Chrudimský devenise informatorul său și în împrejurările date, reprezenta o excelentă compensare față de pierdutele servicii ale lui Karta.

Tot ce va rămîne nobil la Fróny este dragostea ei. În rest, va fi mereu de rea credință, nu se va putea rupe de trecut.

Čadek rămase încă o oră în restaurant. Bău o cafea neagră și citi de la cap pînă la coadă ziarele și revistele aduse de chelner. Apoi începu să-l deranjeze afluența crescîndă a clienților. Trecuse de prînz și domnișoare excentrice, întovărășite de tineri domni se grăbeau să profite de soare. Alergau prin local în costume de baie și

anunțau prin prezența lor superba aglomerație de după-amiază.

Cînd o fată grăbită îl stropi cu apa picurînd din părul ei ud și revărsat peste umeri, Čadek se ridică. Căută și el chelnerul, chiar cu mai puține șanse decît doctorul Chrudimský. Îl descoperi în sfîrșit în bucătărie, unde, datorită legitimației sale, pătrunse fără dificultate. Apoi căută o cabină telefonică; trebui să aștepte puțin, fiindcă cei în costume de baie aveau multe convorbiri palpitate. Formă numărul de-acasă al doctorului Chrudimský și consideră un adevărat noroc faptul că doctorul se întorsese.

— Sînt în trecere pe lîngă casa dumneavoastră, spuse Čadek, pot să fac o escală?

— Ceva important, inspectore?

Întrebarea aceea neutră îi sună suspect lui Čadek.

— Nu, nu, mă gîndeam numai așa... Nimic nou?

— Absolut nimic. Dacă vă grăbiți, mă mai prindeți. Cel mult într-o oră am plecat.

— Iertați-mă – insistă Čadek, mutîndu-și nerăbdător greutatea de pe un picior pe altul – știți, curiozitatea... Ce mai face Fróny?

— Se comportă excepțional. Chiar azi dimineată am făcut o plimbare împreună.

— Ce mai spunea?

— Nimic important. E cu gîndul la cursuri. Totul merge mai bine decît mă așteptam. Pe scurt, pornește atît de hotărîtă în noua viață, încît o s-o putem lăsa în pace, cu conștiința împăcată.

— Credeți?

— Sigur că da; de ce vă îndoiiți?

— De nimic, mulțumesc. Deci aș trece degeaba pe la dumneavoastră, nu?

— În ceea ce-o privește pe Fróny, da. Altfel îmi face

plăcere să vă văd, inspectore, de câte ori aveți ocazia, treceți pe aici.

— Bineînțeles, răspuse Čadek și lăsă îngândurat receptorul.

După-masă se ocupă cu anchetarea relațiilor familiale ale Frónyei. Deocamdată îl lăsă deoparte pe doctorul Chrudimský, cu minciuna lui cu tot. Cercetînd, află că Fróny era unicul copil al unei oarecare Františka Brabencová. Deci numele de Brabencová Fróny nu-l avea după tată, care figura în acte ca necunoscut. Tot actele spuneau că Jirka Boček provenea dintr-o foarte onorabilă familie de lăcătuși. Toate rudele erau oameni cumsecade, numai Jirka se dovedise oaia neagră a familiei. Nici nu putea fi vorba ca tatăl lui Jirka să se fi încurcat cu Františka Brabencová și nici o altă combinație nu apărea posibilă. Gîndul secret al lui Čadek despre o eventuală legătură de rudenie între Boček și Fróny se dusesese pe pustii. Acum trebuia să mediteze la felul în care îl va ține în mîna pe doctorul Chrudimský; spera că tînărul nu va face nicio prostie care să-i pricinuiască necazuri pe viitor. În sfîrșit, Čadek îl chemă la el pe detectivul Draboch.

— Urmărește-l pe doctorul Chrudimský, vezi ce face în timpul liber, ordonă inspectorul.

Draboch își notă cu atenție cîteva detalii, după care îi spuse lui Čadek că doctorul Barák ar vrea să-i vorbească. Čadek se duse la șef, bucuros că avea o noutate interesantă de comunicat. Dar nu apucă să deschidă bine gura și rămase uluit de ceea ce auzea de la doctorul Barák. Inspectorul sta nemișcat, ca țintuit pe loc, și biroul începu să se învîrtească amețitor cu el.

— Cum? își reveni el cu o tresărire nervoasă.

— Doar îți vorbesc cehește, repetă doctorul Barák. Ambulanța s-a întors goală. În casa lui Karta nu mai era

niciun suflet viu, în afară de gândaci. Nimeni nu știe unde a dispărut bătrînul Karta.

CAPITOLUL 9

CERCETAREA MINUȚIOASĂ făcută sub supravegherea atentă a lui Čadek ținu pînă seara tîrziu, fără să ducă la niciun rezultat. Bătrînul Karta dispăruse fără urmă. Singur nu ar fi putut pleca. Čadek îl văzuse cu o zi înainte și se convinsese de starea jalnică, de necontestat a bolnavului.

Toți locuitorii sectorului cinci puteau afla ce se petrece. Čadek nu avea de ce să țină secretul profesional. Dimpotrivă, spera că s-ar găsi indicii mai ușor dacă mai mulți localnici ar ști cîte ceva. Din păcate, nici vecinii cei mai apropiați habar nu avuseseră de dispariție înainte de descoperirea poliției.

Oare răpirea bătrînului Karta să fi intrat în planurile lui Jirka?

Čadek ajunsese în patul lui noaptea tîrziu, mort de oboseală, frămîntîndu-se încă. Nu mai era vorba de duelul lui declarat cu inamicul Jirka Boček, ci pur și simplu de apărarea deznădăjduită a onoarei profesionale.

Lui Čadek îi revenea mereu în minte Fróny, care fusese în vizită la bătrîn cu douăzeci și patru de ore înainte. Încercase probabil să-l îmbrobodească pe doctorul Chrudimský și

acesta se lăsase antrenat. Čadek se hotărî ca a doua zi să se ocupe serios de Fróny.

Dis-de-dimineață era în picioare și ajunsese la secție înaintea începerii lucrului în birouri, dornic de vești proaspete. Nu află însă nimic nou, în afară de faptul că urmărirea continuase toată noaptea și era încă în plină desfășurare.

— Este la mijloc o vrăjitorie, oftă el, lăsînd din mînă ultima hîrtie citită.

Își luă din cuier pălăria, cu gîndul să pornească spre Fróny. Era înainte de șapte jumătate și spera s-o găsească la ea acasă. Ar fi dorit să asculte informațiile lui Draboch despre mișcările lui Chrudimský, dar Draboch nu sosise încă la secție.

Inspectorul sta să deschidă ușa, cînd intră ordonanța de serviciu.

— Vă caută cineva, domnule inspector, anunță el.

— Așa devreme? se întunecă Čadek. Cine e?

— Domnișoara Brabencová.

— Fróny! clipi Čadek. Nu-mi puteam dori ceva mai grozav! Să intre!

— Și mai e cineva, spuse ordonanța, un domn.

— Cine anume?

— Doctorul Havlasa.

— Iar un doctor! E plină lumea de ei! Ce fel de doctor? De unde?

— Nu știu. Vrea să vă vorbească. Un domn foarte serios, mai în vîrstă.

— Atunci spune-i, replică nervos inspectorul, că îl rog să aștepte și dacă nu-mi rămîne timp să discut și cu el, să nu se supere.

Și Čadek își aruncă pălăria în cuier de la distanță.

După o clipă intră Fróny. Cu pași legănați, provocatoare,

facînd pe eleganta și interesanta, cu totul altfel decît în compania doctorului Chrudimský.

— Te-ai sculat devreme, Fróny, o întîmpină Čadek. Ce vești îmi aduci?

Nu-și arăta cîtuși de puțin nerăbdarea care-l mîna spre Fróny abia cu cîteva minute înainte.

— Vi s-a pierdut un pacient, spuse Fróny ironic. Se așează pe un scaun fără să fie poftită și întrebă direct: Ce-i cu bătrînul Karta, vă rog?

— Tu nu știi?

— De unde să știu? zîmbi ea silit și batjocoritor. Ce, Sînt ghicitoare care citește în cărți?

— Da' de unde știi că s-a pierdut un bolnav?

Fróny nu avu niciun moment de ezitare:

— M-am dus acolo aseară după ce ai plecat, m-au văzut doi agenți. Atunci am descoperit că bătrînul își luase tălpășița. Acum am venit să te întreb pe dumneata unde e.

Čadek o privi drept în ochi. Interesul ei depășea interesul unei infirmiere. Mai înainte se pregătise de atac și acum îl aștepta un contraatac.

— Ascultă, Fróny, eu tot nu pot crede că te-ai fi dezbărat de lenea ta vestită. Am impresia că a trebuit să te scoli înainte de șapte.

— Ei și?

— De ce te interesează atîta bătrînul Karta?

— Ca să nu cadă vina pe mine, replică ea, scoțînd ștrengărește vîrful limbii din colțul gurii ei frumoase și bine fardate.

— Ce să fac? Pe fața dumitale, moșulică, citesc ca-n palmă. Știi că am fost cu o seară înainte la Karta și că imediat după aceea bătrînul s-a evaporat.

— Eu mai știu ceva, Fróny, spuse Čadek cu gravitate.

— Ce anume?

— Între noi doi, Fróny, atîta timp cît vom mai avea de-a face, tot eu o să fiu cel care întreabă, nu tu. Știu ceva, dar nu spun ce. Cînd o să am prilejul o să folosesc ce știu acum împotriva ta.

— Aha, își țuguie fata buzele, recunoaște că te cam întreci cu gluma!

— Fiindcă am încetat să te mai cred. În fața casei tale stă mereu cîte un detectiv – Čadek exagera înadins – și va sta acolo pînă o să prindă rădăcini. Poate vrei să mărturisești cu sinceritate tot ce mi-ai ascuns pînă acum?

— N-am ce! îi răspunse ea sec. Nu mă mai scoate din sărite tot timpul!

— Atunci, pleacă, zise Čadek și-i arătă ușa. Nu era nevoie să vii aici pentru ceea ce ai găsit cu cale să-mi spui.

Fróny se ridică de pe scaun, netezindu-și cu un gest cochet rochia.

— Mă dai afară, moșulică?

— Mda, încuviință el, întorcîndu-se spre masa lui de lucru, ca și cum și-ar fi continuat treburile, fără să-i mai pese de Fróny.

— Atunci plec, se hotărî ea. Ești un bărbat tare încăpățînat. Nu demult regretam că ți-am ars una în stomac, dar acum mi-ar plăcea să am copite.

Čadek se întoarse cu liniștită bunăvoință:

— Îți atrag atenția, Fróny: mai bine pleacă imediat și lasă ieșirile impulsive. O copită ici, o copită dincolo, treacă-meargă, dar pentru unele cuvinte ai putea să te trezești la zdup.

Fróny dispăru ca un meteor, fără să mai scoată o vorbă. Trînti ușa atît de tare, încît lampa de pe birou săltă.

— Hm, își spuse Čadek, uitîndu-se pe fereastră.

În clipa aceea intră ordonanța de serviciu.

— Am crezut că a tras cu pistolul în dumneavoastră!

exclamă ordonanța. Ce bubuitură! Ordonăți s-o reținem la poartă?

— Nu, răspunse Čadek cu un gest plictisit. Trimite-l mai bine încoace pe doctorul... cum îi spune? Sper să fie mai cuviincios.

Čadek își puse pălăria în cap, ca să scurteze vizita de la început, și nu și-o scoase nici când intră domnul în vîrstă, bine îmbrăcat, cu bărbuță de țap încărunțit, cu ținută distinsă.

— Mă grăbesc, îl întâmpină Čadek, nu vă supărați că nu vă pot sta la dispoziție mai mult de un minut. Ce doriți?

— Sînt doctorul primar Havlasa, se prezintă vizitatorul. Čadek își concentrează atenția.

— Doctor primar, unde, vă rog? și își scoase pălăria.

Havlasa numi spitalul în care lucra și Chrudimský.

— Ah, da, spuse Čadek, aveți o fiică și este logodită cu doctorul Chrudimský, ei fir-ar să fie!

— Poftim?

— Am spus: fir-ar să fie! se enervă Čadek. Ați venit aici pentru tînăra logodnică. Și îl invită pe vizitator să ia loc.

— Îi cam dați de lucru doctorului Chrudimský, domnule inspector, spuse doctorul primar politicos, dar cu aspră demnitate.

— Își face singur de lucru, din pasiune personală, replică inspectorul posomorît.

— Atunci, din păcate, înțeleg... Totuși cred că în cazul acesta, Karel, doctorul Chrudimský, n-ar fi atît de interesat dacă nu ați dori-o și dumneavoastră. Fiica mea pînă acum nu bănuiește nimic, dar eu sînt informat că în penibila situație joacă un anumit rol o tînără...

— O prostituată, lămurii Čadek, cu o plăcere răutăcioasă. Vizitatorul tresări alarmat.

— Nu mi s-au dat amănunte atît de înfiorătoare, dar și fără ele nu mi se pare totul în ordine. Am venit să vă rog

prietenește să puneți capăt situației, fiindcă nu-l cred pe Karel, adică pe doctorul Chrudimský, în stare să fi ajuns singur atât de departe...

— Așadar, scurt și lămurit, mă socotiți pe mine răspunzător.

— S-ar putea. Iertați-mă.

Čadek căzu o clipă pe gânduri.

— Aveți dreptate, spuse el bătînd cu degetele darabana pe masă.

Se ridică și puse din nou mîna pe pălărie.

— Bine, domnule doctor. Voi face tot ce pot. Aș vrea să vă promit că totul se va termina chiar astăzi, dar depinde chiar de evenimentele zilei de azi. Mîine am să vă informez mai în detaliu.

Doctorul mulțumi politicos și se retrase. Rămas singur, Čadek se întrebă dacă doctorul se va fi întîlnit în sala de așteptare cu Fróny și dacă știa că ea era femeia fatală. Apoi ieși din birou în căutarea lui Draboch, știind că trebuie să fie pe undeva prin secție. În timpul acesta doctorul Chrudimský era fără îndoială la clinică, așa că supravegherea lui părea inutilă. Îl găsi repede pe Draboch, care-i confirmă că deocamdată considera supravegherea doctorului o pură pierdere de timp.

— Nimic deosebit în comportarea lui Chrudimský, îl informă detectivul pe inspector, se pare numai că intimitatea cu Fróny se adîncește.

— Tocmai de asta se teme și sărmanul tată Havlasa, adăugă Čadek sibilic.

Se despărțiră și Čadek plecă de la secție, nemaizăbovind să discute cu doctorul Barák. Șeful, care pe linie de serviciu se îngrijea ca inspectorul să aibă totdeauna ceva de lucru la birou, îl scutise zilele acestea de agenda cotidiană, lăsîndu-i libertate deplină.

Pe stradă, fantezia lui Čadek lucra: Fróny putea să aibă vreun motiv, pînă acum nedescifrat, ca să-l răpească pe bătrînul Karta. Aranjase totul în seara aceea și Karta fusese de acord. Nu avusese nimic împotriva propunerii lui Čadek de a-l interna, deși mai înainte se opusese vehement. Știa, probabil, că în timpul nopții va veni Fróny să-l ia. De ce făcuse asta, era un mister chiar și pentru cea mai vie imaginație. Nu era exclus să-l fi ascuns în casa ei. După aceea îl rugase pe doctorul Chrudimský să-l trateze pe bătrînul Karta. Motivele Frónyei erau serioase, fiindcă Chrudimský îi ascunsese totul lui Čadek. Dimineata, Fróny, șireată, bănuise că va primi vizita lui Čadek și că avea de răspuns la o întrebare delicată, pusă cu eternul lui zîmbet binevoitor. I-o luase atunci ea înainte, cu vizita la birou, și atît de devreme, ca să fie sigură că o să-l găsească. Nu dorea deloc vizite la ea acasă. De ce? Fiindcă acolo se ascundea bătrînul Karta bolnav.

Mulțumit de înlănțuirea aceasta logică, inspectorul se îndrepta spre locuința tinerei; ajunsese, urcă îndată cu liftul, apoi sună lung o singură dată, deși pe cartea de vizită se menționa că trebuie să suni de trei ori.

Veni să deschidă ușa un bărbat în papuci, cu fața săpunită și cu mașina de ras în mînă.

— Iertați-mă, spuse Čadek blînd, o caut pe domnișoara Brabencová.

— Pentru ea se sună de trei ori! se supără bărbatul, dar se potoli: Hai, acum intrați.

Čadek se îndreptă direct spre ușa Frónyei. Bătu în ușă, convins că e încuiată pe dinăuntru.

— Imediat, domnule administrator, se auzi glasul fetei.

Čadek tăcu mîlc și așteptă. Dar nu trecu bine o clipă și zăvorul lunecă, se răsuci și cheia în broască, și ușa se întredeschise... un picior al lui Čadek intrase deja.

— Dă-o încoace! şuieră Fróny, scoţînd mîna, nu capul, prin uşa crăpată.

— Ce să-ţi dau? întrebă Čadek cu candoare, nu ţi-am adus nimic.

Atunci Fróny scoase un ţipăt: în uşa se fixase vârful pantofului bărbătesc. Čadek forţă energic uşa, vrînd să evite un scandal inutil. Fróny zbură înăuntru şi inspectorul nu mai întîmpină niciun obstacol, închise uşa după el şi înaintă un pas:

— Bună ziua, salută el. Ce te uiţi la mine ca un diavol împielit, Fróny?

Împotrivirea ei îi confirmă justetea reflecţiilor anterioare. Şi în afară de asta, observă dintr-o ochire schimbările din încăpere. Unul din colţurile camerei era drapat cu o perdea, ascunzînd un triumphi destul de mare, separat de restul camerei, şi nu părea să fi fost montată de un tapiţer. Perdeaua atîrna pe o simplă frînghie cu capetele fixate în două cuie bătute destul de neîndemînatic.

— Ia te uită, spuse Čadek ridicînd mîna, ţi-ai făcut aici şi un separeu?

Fróny nu-l mai privea cu ochi de diavoliţă, ci ca zece diavoli la un loc. Era îmbrăcată într-un capot frumos, dar asta nu-l vrăji pe Čadek, care se mira cum de Fróny nu-şi dă drumul la gură, copleşindu-l cu înjurături, ca de obicei.

— Ce cauţi aici, la mine? întrebă ea calmă.

— Ți-am visat azi-noapte perdeaua asta, Fróny, răspunse el. Arăta întocmai așa. În spatele ei era ascunsă o comoară. Cînd am încercat s-o trag de-o parte, a apărut un zmeu fioros care scrişnea groaznic, şi m-am trezit.

— Pleacă imediat! scrişni Fróny.

— Zmeul acela, fată dragă...

Fróny ridică glasul:

— Pleacă imediat! repetă ea. Nu ai dreptul să-mi violezi domiciliul!

— Zi și tu ceva mai picant, Fróny, glumi Čadek înaintînd. Nu te mai recunosc.

Fróny îi tăie drumul. Respira greu. Čadek o prinse de mîină și în clipa aceea dispăru toată bunăvoința de pe fața lui. Fróny se sperie la brusca schimbare. Ochiul inspectorului fulgerau cu necruțare, trăsăturile îi erau împietrite, sprîncenele, încruntate mînios. Cu un gest experimentat o repezi pe față la o oarecare distanță.

— Viperă mică ce ești, îi reproșa fără ură, de ce încerci să mă duci de nas?

Dintr-un singur gest, smulse perdeaua. Fróny se sprijini de măsuta de radio și nici nu crîcni, doar ochii îi ardeau ca doi cărbuni aprinși.

— Ce-i asta? exclamă Čadek surprins.

După perdea se afla un pat lat. În pat era doctorul Chrudimský acoperit pînă la jumătate. Nu avea haină, nu avea cravată, cămașa îi era descheiată la gît, iar părul ciufulit.

— În flagrant...! bolborosi Čadek rușinat și întoarse fața speriată.

CAPITOLUL 10

NU MAI ȘTIA cum se trezise afară. Nu păstrase clară imaginea doctorului Chrudimský pe jumătate dezbrăcat, ci imaginea chipului frumos al Frónyei, care în ultima clipă a retragerii lui rușinoase luase expresia cunoscută: șaizeci-șaptezeci la sută spaimă, în rest, o încăpăținare semicopilărească.

În timpul acesta doctorul Chrudimský trebuia să fie la spital, pe asta se bazase și detectivul Draboch! Își părăsise deci nu numai logodnica, ci și obligațiile de medic. Dădea de gîndit... Bătrînul doctor Havlasa va avea numai bucurii din partea viitorului său ginere! Se știe că inima de femeie este de nepătruns, dar cînd și inima bărbatului se dovedește la fel, catastrofa devine inevitabilă.

Inspectorul Čadek dădea nemulțumit din cap, mergînd pe stradă, și trecătorii începură să se uite lung după el.

Eșafodajul bine gîndit se clătina; dar în deducțiile inspectorului era prea multă logică spre a renunța la ele cu una-cu două. În această afacere, Fróny era un factor executant, doctorul Chrudimský se afiliase și el rolului. Forța motrice invizibilă rămînea tot Jirka Boček. Însă ceva trebuia să se întîmple, un indiciu măcar tot o să descopere armata

asta de criminaliști! Nu era niciun detectiv și niciun sergent de stradă care să nu cunoască amănuntele cazului și să nu fie mereu cu ochii-n patru...

Din ce în ce mai nefericit, Čadek luă tramvaiul în direcția spitalului; ajuns acolo, arătă portarului legitimația.

— Doctorul Chrudimský este aici? întrebă el inutil.

Portarul telefonă undeva, apoi îl anunță că Chrudimský plecase pe neașteptate. Când? După nouă și jumătate: portarul îl văzuse întâmplător tocmai când pleca... Inspectorul lăsa portarului numărul de telefon, cu rugămintea să fie anunțat îndată ce doctorul Chrudimský s-ar întoarce. De acolo plecă la secție. Confruntă atent momentele succesive: Dacă Chrudimský părăsise spitalul la ora nouă și jumătate, nu putuse ajunge la Fróny mai devreme de ora zece. Čadek sunase la ușă câteva clipe după ora zece și jumătate. Și acum nu-i rămânea decît să-l mire graba intimităților dintre cei doi. Ai fi zis că doctorul Chrudimský se dezbrăcase de haină și-și scosese cravata încă din lift!

Fróny îi deschisese lui Čadek ușa cu destulă amabilitate, închipuindu-și că era administratorul casei, pe care, se vede, îl aștepta. Probabil îl trimisese după ceva... Čadek își atribui cu sinceritate numele unor patrupeze încornorate și se întoarse grabnic la casa Frónyei. Puțin îi păsa dacă va fi văzut de ea sau de doctorul Chrudimský!... Intră în lift și urcă pînă la mansardă, unde îl găsi ușor pe administrator, care recunoscuse că, într-adevăr, Fróny îl trimisese să cumpere ceva... De data asta, evident, Fróny făcuse imprudența să nu meargă singură după ce avea nevoie.

— Unde ați fost? întrebă Čadek. Se înțelege că n-o să-i suflați o vorbă domnișoarei Brabencová despre întrebările mele.

— Am fost la farmacie, spuse administratorul, și inima lui Čadek bătu mai tare.

— După ce?

— Un medicament dintr-o rețetă. Credeți că era otravă? Nu arăta să fie așa ceva. Era un medicament gata preparat, într-o cutiuță. Se numea Dit... Dip... sau cam așa ceva.

— Omule, interveni Čadek emoționat, chiar dacă mi-ai spune cum îi zice, pe litere ca la telefon, tot nu aș pricepe mare lucru, fiindcă habar n-am de termeni farmaceutici. E destul să-mi spui la care farmacie ai fost după Zipsus ăsta!

— Zips... nu, nu, clătină din cap administratorul, și-i dădu adresa farmaciei.

Čadek o găsi ușor. Medicamentul fusese eliberat după o rețetă cu antetul spitalului și iscălit de doctorul Chrudimský, destul de neciteț, cum semnează doctorii. Se chema „Dipron” și farmacistul îi explică amabil că erau niște injecții antiseptice, care se foloseau cu succes contra pericolului septicemiei, ce ar proveni dintr-o rană, mușcătură de câine ș a.m.d.

— Mulțumesc, zise Čadek și plecă repede.

Bătrînul Karta și farmacia – se cam potrivea. Septicemia, însă, părea ceva cam bizar, pentru că bătrînul Karta nu era afectat de așa ceva, iar farmacistul zîmbise la ideea că „Dipronul” ar putea fi indicat în tratarea reumatismului la cap sau ramolismului...

Fiindcă avusese o zi norocoasă, nu se mai miră de veștile bune primite la secție. Greșeala pe care o săvîrșise pătrunzînd neautorizat la chiriașa unei locuințe onorabile și purtîndu-se acolo după capul său se trecu cu vederea. La un moment dat, i se telefonă de la spital, comunicîndu-i-se că doctorul Chrudimský se întorsese. O nouă cîntărire a timpului îl miră din nou pe Čadek, care constata astfel că ciudații îndrăgostiți nu numai că erau gata să facă dragoste într-un timp record, dar tot așa de urgent renunțaseră... „De ce s-o fi dezbrăcat sărmanul din cauza mea?” reflecta inspectorul compătimator.

A doua știre bună părea și mai importantă. I-o adusese detectivul Klein, un tânăr foarte ambițios, încă în stadiul de ucenicie la școala pentru detectivi.

— Domnule inspector, raportă acesta în poziție reglementară, am găsit un martor care a văzut ceva suspect în noaptea aceea.

— Care noapte? întrebă Čadek.

— În noaptea când fost răpit bătrînul Karta. Martorul lucrează la căile ferate și tocmai se întorcea de la lucru; traversa maidanul, ca să ajungă mai repede acasă, în „colonie”. S-a minunat văzînd un automobil destul de aspectuos pe drumul plin de bolovani care ducea la casele prăpădite în care locuiesc Karta, Wang-Li și ceilalți ca ei.

— Un automobil... oftă Čadek. Și cum arăta?

— Este căutat deja, zîmbi Klein fericit; am obținut o descriere foarte precisă: mare, negru, probabil un taxi. Cam pe la ora două noaptea.

În toată treaba asta taxiul pica bine. Bătrînul Karta nu putea merge pe jos și era imposibil ca Fróny să-l fi tîrît singură, mergînd pe jos.

— Căutați taxiul, în special în jurul casei numitei Fróny, spuse Čadek; să se ocupe de asta Pobožný.

— Mașinile care au avut serviciu de noapte sînt în cercetare, adăugă Klein.

— Bine. Precis că o să găsiți șoferul, care trebuie adus imediat aici.

Fiindcă nu-i mai rămăsese altceva de făcut, porni în căutarea doctorului Chrudimský. Fróny făcuse niște greșeli în realizarea planului ei sau al lui Jirka. „Dacă Boček era băgat în afacerea asta, o s-o binecuvînteze!” gîndi inspectorul.

Doctorul Chrudimský îl primi posomorît și Čadek făcu pe prostul, apoi îi spuse că a venit doar ca să-și ceară scuze.

— V-a prins fata în undiță, nu glumă! zîmbi el. Tocmai azi

dimineată a fost la mine doctorul primar Havlasa și m-a întrebat ce fel de sport practicați.

Chrudimský se posomorî și mai tare.

— Și ce i-ați spus?

— Eu, măgarul, am garantat pentru dumneavoastră, răspunse Čadek pe ton de regret.

— Nu contează! Necunoașterea totală a stării de păcat nu e sănătoasă. Și îmi pare rău că trebuie să vă atrag atenția că ați manifestat o curiozitate ce se cuvenea să păstreze anumite limite.

— Dumneavoastră la fel, răspunse Čadek cu nevinovăție, dacă ne gândim amîndoi la cazul Fróny.

Doctorul Chrudimský se simți prost; glasul i se înmuie.

— Totuși nu Sînteți un denunțator, inspectore.

— Sînt, sau nu Sînt, spuneți-mi ce să inventez eu viitorului dumneavoastră socru, ca să nu mă fac de rîs?

— Nimic, se însufleți doctorul, ar fi preferabil să nu-i spuneți nimic. Oricum, îmi închipui că nu aveți în vine apă în loc de sînge?

— Nu chiar, dar nu-mi place să văd sînge acolo unde mai înainte era apă curată.

— Cu Fróny nu-i vorba decît de o aventură, nimic altceva decît o aventură la care se poate ambala orice bărbat. Ne-am înțeles?

— Eu pe dumneavoastră, da; însă dumneavoastră pe mine, nu, replică inspectorul cu o expresie enigmatică. Vreți deci să tăgăduiți totul în fața logodnicei și a viitorului socru, și în același timp să trăiți aventura sută-n sută?

— Da.

— Atunci Sînteți un mizerabil! încheie Čadek și se despărți furios de interlocutorul său.

Nici aspra apreciere nu declanșase mărturisirea doctorului Chrudimský, mărturisire pe care Čadek ar fi ascultat-o cu

multă plăcere. Era, deci, necesar ca aventurosul să fie strâns cu ușa.

În cursul după-amiezii fu găsit șoferul taxiului suspectat. Omul era sincer. Un bărbat destul de tânăr stătea în fața lui Čadek și își răsucea încurcat pe genunchi șapca lui de șofer.

— Am fost acolo, spuse el, m-a angajat o doamnă tânără. Fratele meu m-a ajutat să-l duc pe bătrîn pînă la mașină și, pe urmă, pînă în casa... Domnișoara nu a mers cu noi, s-a dus acasă înainte...

— Ce bacșiș ai primit de la tînăra doamnă pentru transport?

— Eu... Două sute de coroane, domnule comisar. Dar, asta, pentru că a fost greu cu bolnavul. Nici nu m-am gîndit...

Čadek nu-l sperie deocamdată, fiindcă era clar că șoferul își dăduse seama că trebuie să fie ceva necurat la mijloc. Dacă cedase la tentația celor două sute de coroane, acum regreta. Povesti sincer toată întîmplarea iar felul în care-și descrise clienta nu mai lăsa niciun dubiu, mai ales că pînă la urmă șoferul mărturisi că Fróny era o cunoștință mai veche: pe cînd Jirka Boček era închis, fusese, scurt timp, unul dintre iubiții Frónyei. Nu fusese o dragoste mare, se despărțiseră și acuma el „era în vorbă cu o fată cuminte, nu dintre deochetele care bat cafenelele”. Dar cînd Fróny îl căutase și-i ceruse un serviciu în numele vechii prietenii, nu fusese în stare să o refuze.

— Vei mai fi interogat, minți Čadek sever, deocamdată poți pleca și, vezi, evit-o pe Fróny. Va fi spre binele dumatăle, înțelegi?

Tînărul, tulburat, plecă și-l lăsă pe Čadek cu gîndul la faptul real că totuși bătrînul Karta fusese transportat la locuința lui Fróny. Čadek se duse să-i facă o vizită doctorului Barák. „Am nevoie de o aprobare pentru percheziție la

domiciliu, domnule doctor”, adăugase el în încheierea raportului.

Primi aprobarea fără niciun fel de discuție și ceru lui Pobožný și lui Draboch să-l asiste.

— O vom face în lipsa Frónyei, le spuse el. Portarul casei trebuie să aibă duplicatele cheilor. Verificați. Veți supraveghea casa din bufetul de vizavi. Cum se ivește momentul propice, dați-mi de veste.

Draboch acționează conform instrucțiunilor, dar în ziua aceea ocazia așteptată nu se ivi. A doua zi dimineată, Fróny ieșise pentru cîteva clipe să cumpere ceva și Draboch apreciasse că nu era un bun prilej de acțiune. Într-adevăr, fata se întorsese foarte repede. O oră după aceea intra în casa ei doctorul Chrudimský, care întârzie acolo aproape pînă la amiază. Draboch comunică îndată, adăugînd că Chrudimský părea îngrijorat, iar Fróny era trasă la față.

— În ordine, răspunse Čadek, o să-l facem noi să arate și mai îngrijorat! Schimbați-vă.

Îl străbătu un fior: simțea că se apropie deznodămîntul. Fróny va mai avea cum să tăgăduiască? Doctorul Chrudimský va mai putea susține că trăiește o aventură amoroasă cu Fróny? Prostul! Cu ce se lăsase momit ca în ultima clipă să se culce în pat cu haina și cravata scoase, făcînd pe amantul deranjat? Între timp, sub pături se chircise în spatele lui bătrînul Karta. În primul moment, lui Čadek nici nu-i trecuse prin minte așa ceva, însă pe urmă avusese o vagă bănuială. Iar acum putea vorbi de dovezi concrete.

După-amiază Fróny nu ieșise deloc din casă și între timp primise încă o vizită a doctorului Chrudimský. Întîrzie acolo peste o oră. Seara, Draboch, care intrase în tură, era convins că iarăși n-o să poată pescui nimic, dar pe la ora opt, Fróny își făcu apariția pe stradă. Nu-i puteai vedea bine chipul din bufetul expres, dar Draboch observă că era îmbrăcată pentru

o cursă mai lungă și se repezi la telefon. Într-un sfert de oră, Čadek și Pobožný ajunseră la locul nevralgic.

— Mergem toți trei, spuse Čadek, nu mai e nevoie de supraveghere. Dacă ne surprinde Fróny, ea va fi cea surprinsă.

Liftul îi duse pînă sus la administrator, care se cam sperie; apoi își trase iute pantalonii, luă cheile și însoți polițiștii.

— Intru eu primul, zise Čadek. Atenție! La mama Klouzanda m-am pomenit cu un foc ca din senin. De-abia am apucat să mă arunc pe burtă.

Au ajuns repede în antreu. Čadek se temea să nu fie ușa odăii închisă, sau cheia întoarsă în broască pe dinăuntru. Ar fi fost semn rău, ar fi însemnat că în cameră e și cineva în stare să umble, cum nu era cazul bătrînului Karta. Dar gaura cheii era liberă și administratorul descuie fără nicio greutate.

— Acum intră, spuse grav Čadek, adresîndu-se administratorului. Voi doi rămîneți în prag.

În cameră nu mișca nimic. Čadek intră cu revolverul în mînă. Nu se gîndea la bolnav, ci la Jirka Boček. Cu mîna stîngă, răsuci comutatorul. Lumina inundă încăperea goală, dezvăluind și colțul ascuns de draperie. Čadek înaintă și cu o mișcare bruscă trase în lături perdeaua. Nu se miră deloc văzînd în pat un om descărnat, învelit în pături.

— Veniți aici, băieți, strigă inspectorul punînd arma în buzunar.

Bătrînul zăcea pe spate cu ochii închiși. Nu se trezi; slăbiciunea fizică îl cufundase într-un somn profund. Era de o slăbiciune îngrozitoare, devenise de nerecunoscut, părul răvășit, barba și mai albită, hirsută, mustățile încîlcite, toate la un loc făceau din el un spectru de groază.

Čadek se aplecă asupra lui fără dezgust.

— Ascultă, bătrînule, mă auzi?

Karta nici nu se clinti. Čadek îi apucă mîna numai oase și

ridică puțin pătura. O lăasă numaidecât jos, fiindcă sub ea simți o căldură mocnită, ca de foc.

— Hait! ai zice că are plus șaptezeci de grade! Hei, bătrîne! Uită-te la mine!

Trei capete se apleacă peste pat. În antreu administratorul casei, tremurînd, îl întoarse nervos din drum pe funcționarul firmei de hîrtie și filme cino-fotografice, care ieșise din camera lui, împins de curiozitate.

— E mort, spuse Draboch întunecat, gata. Nu vedeți?

Čadek nu credea. Nu-i venea să creadă. Se uită la buzele celui din pat. Erau întredeschise, bărbia lăsată și acoperită de barba urît crescută.

— S-ar putea să ai dreptate, Draboch, răspunse el sumbru.

Dădu pătura la o parte, se aplecă și îndepărtă tifonul de pe fața oribilă. Tăcea concentrat, numai mîinile îi tremurau.

Apoi se îndreptă și se întunecă la față:

— Uitați-vă aici, arătă el, nenorocitul a fost asasinat.

Trupul slab al bătrînului avea la șoldul stîng o rană de pe urma unui glonte, o rană mai veche și foarte umflată.

CAPITOLUL II

CADEK ERA OBIȘNUIT să ia măsuri rapide și eficiente. De data asta însă stătu mult timp tăcut, înclinat asupra jalnicului trup, acum pe jumătate gol. Firește, însă, că cei doi detectivi știau bine ce trebuie făcut.

Pe Čadek nu-l țintuia locului vreo nehotărîre; se gîndea profund la ițele încurcate și de neînțeles ale acestui caz. Nucleul era, fără îndoială, răzbunarea lui Jirka Boček împotriva informatorului Karta. Dar de ce fusese împușcat în șold tatăl lui Karta? Și de ce Fróny îi purta de grijă? De ce merseseră atît de departe și ea și doctorul Chrudimský? De ce fusese scos Wang din sicriul de zinc?

Čadek se aplecă din nou să mai cerceteze rana. O atinse ușor cu mîna, gest care avu o neașteptată urmare: Prin trupul pierit trecu un tremur ca un curent electric, surprins și de Draboch și de Pobožný.

— Atenție! exclamă Draboch, Un trup mort, totuși, nu reacționează așa!

Čadek aruncă o scurtă privire detectivului. Se aplecă din nou, și de data aceasta cercetă inima rănitului. Îi descheie cămașa mototolită, dar curată, și-și lipi urechea de pieptul lui. Nu ascultă mult și se ridică.

— Ai dreptate, Draboch, spuse el calm, nu e mort. Inima lucrează; slab, ca un deșteptător călcat în picioare, dar merge. La treabă, băieți!

— Adică? întrebă Pobožný.

— Te-ai oferit primul, așa că ocupă-te de o salvare. Omul e în agonie și poate moare pe drum, dar nu trebuie să vă mulțumiți cu asta. Ai grijă, Pobožný, e foarte important să-l menținem în viață. Pricepi? Cu vreo injecție, ori cu ce-or ști cei de la spital. Acolo, ai grijă, interzice accesul doctorului Chrudimský: ține-l la o sută de metri depărtare! De altfel, lucrează la altă secție. Dumneata Draboch, o să ai grijă de celelalte. Ia-ți pe cineva în ajutor. Trebuie să mi-i găsești cât mai repede pe Chrudimský și pe Fróny. Eu aștept aici.

Întinse mîna și înveli bolnavul... Își zicea că rezolvarea cazului se apropie. Dacă Fróny îl adusese pe bătrîn la ea acasă, și îi ceruse doctorului Chrudimský ajutorul medical sub pecetea tainei, atunci, știe ea ceva, tocmai datele după care alergase el degeaba pînă acum. Dar s-a terminat! Nu o să mai aibă curajul să încerce să-l mai păcălească.

— Dumneata poți să te retragi, spuse Čadek administratorului, care se uita intrigat prin încăpere. Cheia lasă-mi-o aici!

Astfel inspectorul rămase singur cu bătrînul, examinîndu-l atent. Trăia, sau chiar în clipa aceea își dădea ultima suflare? Čadek parcă simțea aripa îngerului morții deasupra patului. Liniștea era desăvîrșită. O singură dată se trînti o ușă, cînd celălalt chiriaș din apartamentul divizat plecă de acasă. Čadek l-ar fi ajutat pe muribund, dar nu știa cum. Se încumetă doar să umezească cu un prosop ud buzele subțiate, fierbinți și crăpate ale rănitului. Nu înregistra nicio tresărire. Inspectorul nu regreta situația, nu se mințea cu sentimentul zadarnic de compătimire față de acest nenorocit, pentru care dintr-un motiv obscur încetase să mai

aibă vreo simpatie. Rana provocată de un glonte în șold, nu cu mult înainte de vizita inspectorului, nu i-o mărturisise. Și era, fără îndoială, tot isprava lui Jirka Boček, care-i omorîse și fiul!

Lui Čadek i se părea că timpul trece apăsător de încet, în realitate Draboch se întoarse în mai puțin de jumătate de oră. Nu era singur. Deschise ușa zgomotos și o împinse înainte pe Fróny.

— V-am adus-o, spuse detectivul, am așteptat-o în fața casei: știam că trebuie să se întoarcă. Pentru muribund am cerut ajutoare de la secție. Salvarea e jos.

Fróny era palidă ca varul. În privirea ei se citea cunoscutul amestec de spaimă și încăpăținare. Era bine îmbrăcată, dar se vedea că nu se dichisise în liniște. Čadek remarcă imediat amănuntul acesta.

— Trimite sus targa, Draboch!

— Vin oamenii cu ea în urma mea, spuse Draboch.

Čadek îi făcu un semn hotărât fetei să se retragă într-un colț al încăperii. Nu-i adresă nicio silabă. Fróny primi ordinul lui, strângînd ușor din umeri, și se îndreptă spre locul indicat, fără să se opună, cu pași legănați, provocatori. Se străduia să-și fixeze masca exasperantă a indolenței. Probabil că din privirea lui Čadek înțelesese că nu mai era de glumit.

— Chrudimský? întrebă Čadek scurt.

— ÎI căutăm. Nu e nici la spital, nici acasă. Îl dibuim noi, nicio grijă.

Čadek dădu din cap în semn de aprobare și-și îndreptă atenția spre ușă: după zgomotul de pe coridor, se apropiau cei de la salvare; Pobožný le deschise ușa, ca să poată intra cu targa.

— În ordine, domnule inspector? i se adresă detectivul, lui Čadek.

Primiră încuviințarea mută, după care își făcură nu prea

vesela lor datorie. Era de la sine înțeles că Pobožný urma să însoțească transportul.

Čadek, întunecat la față, privea totul fără să scoată o vorbă. Fróny nici nu crîcnea. Numai pieptul îi tresălta vizibil. Altfel, încerca să pară cinică.

— Vreau să am cît de repede o știre despre starea lui, insistă Čadek la plecare.

În sfîrșit întoarse capul spre Fróny.

— Vino-ncoace, îi porunci el sec.

Fróny înainta lent și legănat, înfuriindu-l. Dar cînd vorbi, glasul lui sună rece:

— Fróny! – și se uită sever în ochii fetei – Te arestez.

— De ce? întrebă ea ridicînd sprîncenele a mirare.

— Asta ai să mi-o spui chiar tu. Cine l-a împușcat pe bătrînul Karta?

— Boček, răspunse ea fără ezitare.

— De unde știi?

— Karta mi-a spus-o, moșulică.

— Bine. Dar înainte de a continua discuția, țin să-ți atrag atenția asupra unui lucru: de cîte ori ai să-mi mai spui moșulică, de atîtea ori am să te plesnesc!

— Unde? hohoti ea.

— Văd eu unde.

— Sînt un boboc abia ieșit la baltă, spuse Fróny batjocoritoare, lăsîndu-se greu pe un scaun. Ce vrei de la mine?

— Nimic despre care n-ai fi și tu informată. De ce te interesează bătrînul Karta?

— Odată, într-o noapte, m-ai întîlnit acolo. Ți-am spus de atunci: îl vizitam din milă.

— Avea și atunci rana asta urîță? Știai de ea?

— Știam.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Fiindcă bătrînul nu vrea să duc buhul prin lume.

— De ce nu vrea?

— Fiindcă se temea de Jirka. Nu te prea duce capul.

— Ia zi, Fróny – dar răspunde-mi fără mofturi – de ce se temea? Ce ți-a spus bătrînul despre toate astea și tu ce crezi?

Inspectorul nu se trăda, n-aveai cum ști dacă răspunsurile îl mulțumeau sau nu.

— Da... spuse Fróny pe gînduri, ca și cum nu ar fi fost vorba de ceva care ar interesa-o, ci o simplă confidență.

Spunea că Jirka amenință că se răzbună pe tot neamul. Dacă ar afla că nu a reușit să-l ucidă pe tata-Karta, s-ar fi întors să-și desăvîrșească omorul. Atîta lucru am putut pricepe și eu și cred că explicația te mulțumește și pe dumneata; așa că, nu mă mai chinui degeaba.

— Dimpotrivă, Fróny, de data asta am impresia că o să scot untul din tine. Cine ți-a dat ideea să-l aduci pe Karta aici?

— Un cap care gîndește, spuse Fróny sibilic.

— Al tău?

— Nu, al lui, al lui tata-Karta. Mie mi-a fost milă de el și asta-i tot.

— Bine, Fróny! Dar pînă să faci asta, ai aranjat ceva cu doctorul Chrudimský.

— Așa crezi, oftă Fróny, fiindcă ai dat de el aici fără haină. Karel nu-i numai o ființă care gîndește, e un om. L-am rugat, și cînd cineva ține la altcineva, îi îndeplinește rugămintea cu plăcere. Numai că din păcate n-am ajuns cu Karel atît de departe cum ți s-ar fi părut atunci, aici...

— Lasă destăinuirile pentru jurnalul tău intim, Fróny! Am înțeles foarte bine că a fost o cursă, de aceea mă și vezi acum aici. Dar nu căuta să mă protestezi că i-ai fi smuls lacrimi lui Chrudimský cu spiritul tău de infirmieră. Am ascultat cu urechile mele cum încercai să-l ademenești.

Și inspectorul îi schiță aventura sa polițistă din restaurantul de pe malul Vltavei. Fróny șovăi puțin, dar nu pentru mult timp.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, zise ea pe un ton ușuratic. Karel s-a lăsat convins de mine. Nu-l cunoști pe Jirka; eu îl cunosc. Lui nu-i este frică de dumneata; e o canalie unsă cu toate alifiile anti-poliție, așa că am preferat...

— Fróny, o întrerupse inspectorul, crezi că bătrînul Karta era în mai multă siguranță aici, decît la noi?

— Cine știe dacă nu? răspunse ea tăios.

— Mincinoaso! Te arestez, cum am spus. De azi înainte s-a terminat cu toate întîlnirile tale cu doctorul Chrudimský.

— Poate te răzgîndești.

— Poate, răspunse inspectorul, îngustîndu-și ochii. Dar dacă te las pe tine liberă, îl închid pe Karlicek al tău. Nici faptele lui nu se împacă prea bine cu litera legii.

— Karel n-are nicio vină! gemu Fróny.

— De ce nu-mi spui tot ce știi?

— Asta-i culmea! Și Fróny se ridică enervată. De ce să te învăț eu pe dumneata? Ce pot să fac eu, dacă ești cum ești, ca un flașnetar orb! Ești orb! Ești un moșulică orb, orb! Tu, inspector de secție? Ha, ha! Abia poți să adulmeci cu mustăcioarele de pe bot, ca un iepuraș; sărmanul moșulică!

Čadek rămase calm.

— Ascultă, Fróny! Ce vrei să spui tu cu vorbele astea? De ce-s eu orb? De ce-mi vorbești așa?

— ...Așa cum plîngea Christos pe cei orbi... După colț e o farmacie, du-te și cumpără-ți de acolo ce nu ți-a dat Dumnezeu, accentuă Fróny repezită.

— Despre farmacie știu, răspunse Čadek, amintindu-și de „Dipron”.

— Ei, vezi! Ți-ai vîrît nasul și pe-acolo? Să-ți spun tot, ca să mă lași în pace! Astă-seară i-a fost rău de tot lui tata-Karta

și am alergat după Karel. Mai mult nu știu, poți să mă faci bucăți-bucățele, dacă vrei!

— De ce nu l-ai adus pe Karel, dacă te-ai dus după el?

— Fiindcă nu l-am găsit. Poate e la cinema sau la teatru, nu știu...

Se lăsă violent pe scaun. Nu puteai descifra nimic pe chipul ei. Čadek o privi cîteva clipe dus pe gînduri. E posibil ca Fróny să pătrundă mai bine decît el însuși în misterul răzbunării lui Jirka?

Își răspunse cîstit că ar fi posibil.

— Măcar spune-mi, Fróny, i se adresează el, procedezi astfel din bune intenții?

Fróny pricepu că dușmănia e în regres și ce vrea să spună inspectorul.

— Nu-mi umblă nicio ticăloșie prin cap. Foarte simplu de observat prin faptul că m-am asociat cu Karel, care nu e un bandit, nici măcar pentru culpa de... de a se fi îndrăgostit de mine.

— Așaaa? tăragăna Čadek, îndrăgostit! Ești sigură, Fróny?

— Altfel, de ce și-ar pierde vremea cu mine?

— Ei, da... spuse Čadek și vorbele nu-i erau pe înțelesul fetei. Ar fi mult mai bine dacă te-ai lăsa de gîndurile astea și ți-ai vedea numai de cursul de infirmiere. O să vorbesc eu cu Chrudimský, n-avea grijă!

DAR DOCTORUL CHRUDIMSKÝ NU ERA DE GĂSIT.

Detectivii anunțau că nu-l mai văzuse nimeni. Čadek începu s-o suspecteze pe Fróny că reușise, totuși, să vorbească cu Chrudimský și că tînărul doctor socotise că e mai prudent să dispară. Fróny însă tăgăduia pînă în pînzele albe. De la spital sosi repede știrea că bătrînul Karta este încă în viață. Septicemia declarată putea fi combătută încă. Dar bolnavul

pierduse foarte mult sânge, deși rana era un fleac; proiectilul rămăsese în corp, lucru constatat de radiografie și urma extragerea lui. În starea actuală a pacientului operația era însă foarte periculoasă. Vechimea rănii nu se putea determina din cauza stadiului inflamatoriu avansat, și nici nu se putea pronostica evoluția stării infecțioase,

— Karel prevăzuse asta, adăugă Fróny; știa de bucățica de plumb, dar se temea de operație, aștepta ca tata să se înzdrăvenească puțin. Spera ca rana să se vindece și cu glonte înăuntru, și apoi să intervină cu bisturiul. Ei spun că nu se poate încă? Să așteptăm...

— Să așteptăm? Nu mai merge. Nu mai așteptăm nimic... Acum ne mutăm la noi, dragă Fróny. Aici treburile nu se fac bine. Vii cu mine de bunăvoie, sau iar ai să-mi tragi un picior în stomac?

— Mă duci după gratii, asta vrei?

— Da, vreau, continuă el amabil, dar răutăcios; deocamdată e mai bine să nu faci, de capul tău, vreo prostie și pe urmă vom avea de semnat amîndoi niște procese-verbale către judecătorul de instrucție. Hai, mișcă, fetițo!

Fróny se lăsă dusă, nu ca un miel la tăiere, ci ca un cățeluș curios.

La secție Čadek află că fusese chemat de două ori prin telefon de o persoană care nu-și spusese numele, nici de ce-l căuta. Čadek opri această raportare cu un gest liniștitor:

— Mai stau pe aici, spuse el, poate mai sună o dată, cine-o fi fost.

Dar nu mai sună nimeni. Čadek se debarasă de Fróny, care se despărți de el, trimițându-i o sărutare pe vârful degetelor și cerîndu-i sprijinul în căutarea doctorului Chrudimský.

Spectacolele teatrelor și cinematografelor se terminaseră de mult și mica armată de urmăritori nu aflase nimic. La ora unu noaptea doctorul Chrudimský încă era dat ca dispărut.

Pe la ora două Čadek începu să se teamă pentru el. Trimise detectivi la gară și în alte puncte ale orașului, făcînd din asta o problemă majoră. Ultima mișcare cunoscută a doctorului era analizată atent. Pe la opt seara plecase de-acasă. Era deci clar că plecase mai înainte de a fi putut ajunge Fróny la el. Se află că fata întrebuse de doctor foarte îngrijorată, dar nimeni n-o putuse informa încotro pornise.

Pe la ora trei Čadek se hotărî să se îndrepte spre casă să dea măcar ochi-n geană. Urmărirea continua și fără el. Lăsă vorbă la secție să fie urgent înștiințat în cazul apariției doctorului Chrudimský.

— ÎI aduceți aici, ordonă el, și-l țineți într-o celulă separată. Nu-i strică experiența.

Nu trecuse mult și deschidea ușa casei unde locuia.

Spre surprinderea inspectorului în camera lui ardea lumina, iar uimirea atinse culmea cînd intră înăuntru: doctorul Chrudimský dormea în fotoliu, într-o poziție foarte incomodă, așteptînd fără îndoială întoarcerea lui Čadek.

CAPITOLUL 12

SE LEGITIMASE PROPRIETĂRESEI, spunîndu-i că are de rezolvat cu inspectorul o problemă particulară, dar foarte importantă, și proprietăreasa îi dăduse voie să aștepte. Obosit de munca lui cotidiană și de efortul suplimentar solicitat de cazul Frónyei, ațipise pînă la urmă, după ce telefonase de două ori la secție.

Cînd se trezi Čadek, proprietăreasa dormea demult și habar n-avea de ce se petrece.

— Ai puțină răbdare, zise Čadek, dau o fugă pînă jos, să opresc goana inutilă pe urmele dumitale. Pînă atunci trezește-te; ai aici puțin lichior.

Se întoarse repede; doctorul Chrudimský nu se atinsese de lichior, dar se spălase în baie cu multă apă rece pe față.

— Al dracului de neplăcut, se scuză el, nu mi-a trecut deloc prin minte că mă cauți.

— Fróny te-a căutat prima, răspunse Čadek.

— Și de ce? Ce vrea de la mine?

— E timpul să nu mai faci pe naivul cu mine, se posomorî Čadek. Fróny nu te mai poate căuta; e la arest. Am continuat să te caut eu. La arest mai sînt locuri destule, se înțelege; chiar și pentru dumneata.

— Pentru mine? Imposibil!

— Sînt cazuri, adăugă inspectorul, cînd pe om nu-l poate scăpa de necazuri niciun titlu academic, ba încă pot să-i devină o povară. E cazul dumitale! Fróny stă la arest, ți-am spus; bătrînul Karta în spital și dumneata deocamdată aici?!

Doctorul Chrudimský își mușcă buzele.

— L-ai găsit?

— Închipuie-ți că sînt un îndrăzneț norocos! Fróny totuși mi-a reproșat că aș fi orb, dar pe Karta l-am văzut foarte bine.

— Orb? replică tînărul doctor, clătînînd din cap. Iartă-mă, dar e purul adevăr.

Se ridică să ia pachetul de țigări de pe masă și luă cu furie și cutia de chibrituri.

— Nu bănuiești de ce te aștept aici, inspectare? îl întreabă Chrudimský cu o umbră de ironie.

— Îți recomand mai multă modestie, spuse cu asprime Čadek. Cele puse la cale de dumneata cu Fróny nu mai sînt o taină. Nu ți-e frică să te trezești într-o bună zi învinuit de moartea unui om?

— Mi-e mai frică de ce mi s-a întîmplat astăzi, pe înserate. Am fost atacat și puțin împușcat! Cred că a fost spărgătorul Boček.

Doctorul Chrudimský își suflecă mîneca de la haină, dezvelind batista pătată de sînge, cu care își legase la repezeală încheietura mîinii.

La pronunțarea numelui de Jirka, inspectorul Čadek înălță brusc sprîncenele.

— Arată-mi, insistă el întunecat la față.

— Este obligatoriu? întreabă tînărul doctor cu nepăsare. În calitate de medic, vă încredințez că nu este decît o zgîrietură. S-a dezinfectat de la sine, fiindcă în viteza lui glonteze mi-a ars pielea. Mai bine să mergem să-ți arăt locul unde s-a înfipt glonteze. Stă acolo și acuma.

— Unde s-au petrecut toate astea?

— La locuința mea. Pe la opt seara. Nu era încă lumină pe coridor. Vroiam să mă duc la Fróny, să văd rănitul. Eram cu fața spre ușă, gata s-o încui, și am auzit un zgomot suspect. Spontan, m-am întors...

— Ai zărit agresorul?

— Da.

Ca tânăr celibatar, doctorul Chrudimský locuia într-o garsonieră dublă, la etajul doi al unei case moderne, pe o stradă centrală. Constructorul rezervase un spațiu îngust pentru lift și scară, care urca în spirală în jurul liftului. Agresorul îl așteptase la etajul superior și, în timp ce doctorul stătea cu fața la ușa garsonierei sale, agresorul coborîse pe palier, și trecuse pe lângă ușa liftului ca orice om care pleacă pe jos. Chrudimský putea să nu-l observe, și în orice caz, nu avea de ce să i se pară suspect. Totuși se întorsese brusc, în ultima clipă. Și-atunci, în penumbra coridorului, zărise un bărbat a cărui înălțime corespundea, după cum aprecia Čadek, cu înălțimea lui Jirka Boček. Bărbatul purta șapcă și era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Totul durase o secundă: bărbatul ridicase brațul, gest la care Chrudimský sărise în lături. Simultan, răsunase înfundat împușcătura.

— Arma avea amortizor, spuse doctorul, dar putea să tragă liniștit și fără surdina; e atîta zgomot pe strada noastră, încît nimeni n-ar fi auzit. Uneori eșapamentele unei mașini fac mai mult zgomot decît un pistol.

— Hai, lasă astea, dădu Čadek din cap, cu nerăbdare. Ce-a fost mai departe?!

— S-a repezit în jos pe scări, ca un apucat – fugea de-i sfîrîiau călcîiele.

— Și dumneata?

— Crezi că trebuia să-l urmăresc?

— Nu-i vorba de ce trebuia să faci, ci de ce ai făcut în realitate.

— N-am făcut nimic, recunosc rușinat tînărul doctor; eram mult prea surprins. Nu mi se întîmplă în mod curent să tragă cineva în mine, pe la spate.

— Ai rămas în picioare?

— Am simțit ca o smucitură la mîna, dar am știut imediat că nu mi se întîmplase nimic grav. Nu port cu mine niciun fel de armă, evident. Mi-am revenit din surpriză cînd am văzut liftul luminat și urcînd ca totdeauna. Am înțeles că n-aș fi putut face nimic, dacă aș fi dat alarma, și m-am hotărît să te găsesc; în legătură și cu altele, se înțelege...

— O să vorbim și despre astea. Susții că nimeni nu a fost deranjat de atac? Casa a rămas în continuare calmă?

— Foarte calmă. Fapta a rămas neștiută de toți ceilalți. Cred că m-am gîndit bine cînd am presupus că agresorul a dispărut cu siguranță și că nu trebuia să mă tem de repetarea atacului.

— Desigur.

— Omul nici nu s-a mai uitat în urmă, să vadă dacă m-a nimerit sau nu, și într-o secundă a dispărut la curbura scării. L-am auzit tropăind. Se grăbea grozav. Eu m-am liniștit și m-am uitat în direcția în care zburase glonte: se înfipsese bine în zid, lîngă rama ușii. Poți să-l scoți, inspectore, dacă-ți trebuie. Sînt sigur că nu l-a observat nimeni pînă acum.

— Ai văzut glonte în întunericul scării?

— Am uitat să-ți spun că tocmai atunci portarul aprinsese lumina. M-am și mirat cît de normal părea totul, ca totdeauna.

Çadek își turnă un păhărel de băutură.

— Asta-i tot? spuse după ce bău.

— Tot. După aceea am venit direct aici, să te aștept pe dumneata.

— De ce nu la secție?

— Mi-am zis că ar fi mai bine să vorbim în particular.

Čadek își aținti privirea într-un colț umbrat al încăperii. Fróny îl antrenase pe doctorul Chrudimský în încurcăturile ei și Boček, probabil, aflate. Nu-i plăcuse deloc și se gândise să rezolve ce avea de rezolvat tot printr-o crimă. Când o să se dezlege toate ițele trase de acest criminal?

— Ascultă, doctore, spuse Čadek pe un ton grav, servești de paravan în toată afacerea asta. La început ai avut numai un rol în „Armata Salvării”. Rol pe care, de altfel, nu l-ai susținut pînă la capăt. Spune-mi, mai întîi, cu mîna pe conștiință: te achiți în vreun fel față de încrederea sentimentală a acestei fete?

— Te referi la Fróny? Nu fi copil, inspectore!

— Deci, nu. Bine. Dar Fróny crede că o iubești.

— Dragostea e oarbă; mă refer la ea.

— Eu nu sînt îndrăgostit, replică trist Čadek, cu toate că s-a zis că și eu sînt orb. După Fróny, sînt un biet flașnetar orb...

— Nicio grijă, îți deschid eu ochii, inspectore.

— Îmi pare bine. S-o luăm în ordine: Se pare că ești un actor bun. Fróny te crede în toate.

— Ia mila mea drept alt sentiment, asta-i tot.

Čadek îl felicită cu răceală pentru înțeleapta-i atitudine.

— Să începem, așadar, spuse inspectorul, din momentul cînd Fróny ți-a cerut concursul în afacerea bătrînului Karta; acolo, la restaurantul de pe malul râului, ți-aduci aminte?

Doctorul Chrudimský înțelese cum stau lucrurile și-și recunoscuseră jenat amatorismul său.

— Într-un singur punct te înșeli, adăugă el, cînd îți închipui că Fróny mi-a cerut ajutorul pentru... bătrînul Karta.

Čadek nu sesiză nimic aparte și tînărul doctor rămase calm, zîbind încurcat, sub privirea intens severă a lui Čadek.

— Acasă la ea nu a fost dus bătrînul, spuse doctorul, ci Karta cel tînăr. Pe el l-ai trimis, inspectore, la spital pentru extragerea glontelui.

Čadek sări ca ars, de tremură podeaua. De mirare, rămase cu gura căscată. Ar fi vrut să-i spună doctorului că nu se cade să fie luat așa peste picior...

— De unde știi?! articulă el, dregîndu-și glasul. Ce fantezie mai e și asta?!

— Purul adevăr, susținu doctorul cu simplitate. Asta o făcea pe Fróny să spună că ești un sărman flașnetar orb.

Cuvintele auzite parcă se spărgeau în urechile lui Čadek, căzut acum în negura unor gînduri contradictorii. Parcă vocea doctorului venea din depărtări...

— În spital omul o să fie asistat cum trebuie, continuă doctorul Chrudimský. Întîi va fi spălat și bărbierit. Cîrpele ce-i înfășurau capul vor fi înlăturate. Acolo e și lumina mai bună, decît acasă la Fróny. Dacă reușesc să-l salveze, o să-i dispară masca înspăimîntătoare, de muribund torturat de dureri. În noaptea asta i se hotărăște soarta, sper. Ți-am atras atenția asupra erorii dumitale. Cum ai să-l privești atent, o să-ți dai seama de realitate.

— Doamne! gemu Čadek, așezîndu-se cu greu.

„Da, s-ar putea! Cui i-ar fi trecut prin cap așa ceva? Ce, parcă nu s-ar putea ca un om rănit grav la șold să îmbătrînească în cîteva zile cu douăzeci de ani?” își zicea, copleșit, inspectorul.

— Nu Sînt orb, clătină el din cap, cu un aer nefericit, Sînt victima împrejurărilor.

Doctorul ridică iarăși din umeri.

— Bea, îl îndemnă binevoitor cu paharul, ești consternat. Eu nu l-am cunoscut nici pe cel bătrîn, nici pe cel tînăr, dar pot să te îndrum, cum m-a îndrumat pe mine Fróny, vrei?

— Mai întrebi?!

— Ei, dar mai întâi am o noutate și mai teribilă; sper să nu leșini.

— Asta nu, zise Čadek, nerăbdător.

— Karta fiul este tatăl fetei.

Čadek înghiți în sec, cu ciudă. Tăcu.

— Pare foarte verosimil, inspectare. De fapt, vînd cum am cumpărat și crede ce vrei. În actul de botez al Frónyei nu figurează numele tatălui. Maică-sa era spălătoreasă, sau așa ceva, dar se pare că era o femeie foarte cumsecade. Fróny susține că mama ei a aflat mult mai târziu că cedase unui hoț de buzunare fără scrupule. Atunci, s-a gîndit că mult mai înțelept ar fi, spre binele copilului ce urma să se nască în curînd, ca tatăl, cu meseria-i dubioasă, să rămînă necunoscut, și să dispară din viața lor.

— Poate, oftă Čadek.

— Mai târziu după moartea mamei, continuă Chrudimský, Fróny și-a găsit singură tatăl. Mama ei muncise din greu; Fróny spune că, într-o bună zi, au găsit-o moartă, cu capul în albie, printre clăbucii de săpun. A fost o femeie necăjită. Fróny nu a luat-o pe calea maică-sii, ci a lui taică-său. Năzuința ei spre bine, manifestată acum, a moștenit-o de la maică-sa. Viața imorală din trecut e o moștenire de la taică-său. A înclinat mai mult spre el decît spre maică-sa; asta se vede și din grija pe care i-o poartă acum, nu?

— Și substituirea tatălui cu fiul... spuse nerăbdător Čadek, căruia gîndurile îi galopau înainte.

— La acea substituie s-a ajuns printr-un concurs de împrejurări, cum susține Fróny. După ce s-a despărțit de dumneata și a ajuns acasă, zice ea, Karta cel tînăr și-a găsit tatăl mort. Și fiindcă se temea de răzbunarea lui Boček, i-a venit ideea să treacă în pat, în locul lui, înlăturînd astfel

primejdia, măcar pentru un timp, pînă ar inventa ceva mai bun.

Își găsisese tatăl mort! Ce întîmplare!

— Care-i părerea dumitale despre rana din șold? întrebă Čadek. Crezi că datează din noaptea în care m-am despărțit eu de Karta?

— Nu, răspunse doctorul cu siguranță; mai mult ca probabil, după aceea.

— Karta n-a spus cînd a fost rănit?

Da, doctorul știa. Čadek nu trebui să-și noteze nimic. Karta fusese împușcat în noaptea cînd Boček vrusese să tragă în el la cîrciuma mamei Klouzanda. Noaptea aceea mirosea numai a praf de pușcă pentru inspector!

Dar în altă noapte, anterioară, cînd Čadek îl văzuse pe Jirka Boček pentru ultima dată, se auzise o altă împușcătură, confirmată de mărturia copilului vînzătorului de ziare, care dormea sub o fereastră deschisă, în casa vecină. Cui îi era destinat glonte? Wang-Li murise. Karta-fiul fusese împușcat mai tîrziu. Bătrînul, însă, murise chiar în noaptea aceea și avusese parte, probabil, de acea înmormîntare ciudată, în sicriul de zinc al chinezului.

Ideea lui Karta cel tînăr de a trece drept tatăl bolnav nu-i venise întîmplător. Hoțul de buzunare se despărțise de Čadek, deși merseseră împreună pînă la stația de tramvai de la capătul liniei. Ideea îi umbla în cap chiar de atunci...

— Fróny ce zice de întîmplările astea atît de suspecte? întrebă Čadek, fără să-și destăinuie gîndurile. Karta era, totuși, sub protecția mea. Și dacă Boček l-a recunoscut și a tras în el, era mult mai înțelept să-l fi luat eu sub ocrotirea mea.

— Desigur, aprobă doctorul, Fróny, însă, îmi explica așa: Pe de o parte, tatăl ei nu mai avea încredere în dumneata,

zicându-și că ți-ai înfundat propriul agent; pe de altă parte, se temea de neplăceri, fiindcă tănuise moartea bătrînului. Cînd s-ar fi însănătoșit, Fróny intenționa să-l treacă granița, sau să-l ducă undeva, în secret, ferit de ochii lui Boček.

— Nu e numai asta, remarcă, pe gînduri, Čadek, aici mai este amestecat și un anumit Wang-Li.

— Care Wang-Li?

— Wang-Li era soțul femeii care se zice că se îngrijea de bătrînul Karta, explică pe scurt Čadek.

Doctorul își aminti și el.

— Da, ai dreptate. Wang-Li! Dar Wang-Li nu are niciun amestec, doar soția lui. Fróny îi spunea Mušková, sau așa ceva. Mušková i-a trimis fetei un bilet, îi scria să treacă să-l vadă pe Karta, la dorința acestuia.

— Dar Mušková nu se putea înșela cum m-am înșelat eu. Cîrpele în care își înfășură capul Karta n-au derutat-o, desigur. Și Fróny a negat cu energie că ar fi fost chemată de Karta.

— Fróny susține că între Karta cel tînăr și Mušková existau relații amoroase, încă de pe cînd trăia chinezul, înseamnă că femeia știa de rană. Fiind amanți, își făceau confidențe.

Čadek își simțea creierul în fierbere. Amanți! Acum se explicau multe, mai ales grija deosebită pentru bătrîn și tănuirea substituirii.

— Încă ceva, spuse Čadek, copleșit. De ce m-ai legat la ochi pînă acum? De ce mi-ai ascuns toate lucrurile astea?

Doctorul Chrudimský nu părea deloc stingherit, dar în ochii lui se citea oarecare regret.

— Inspectore, dacă ți-aș fi spus că vreau să fac pe detectivul, m-ai fi declarat smintit...

— Nu ești deloc smintit!

— Mulțumesc. Totuși poate a fost la mijloc și o sămînță de nebunie. Nu am altă explicație. În esență, ar exista un singur motiv, de natură psihologică: Te-ai repezit cu coarneau înaintea în afacerea asta. Toți, și în special Fróny, știu de ce parte te afli. Fata nu are deloc încredere în dumneata. În mine are o încredere oarbă. Numai eu pot să pătrund în misterele cazului, nu dumneata. Este vorba de Jirka Boček, de rolul lui real, de lucruri pe care Fróny le știe, pe cînd noi, nu...

— Ai dreptate, încuviință Čadek.

— Vezi? Dacă te-aș fi informat imediat, ai fi luat măsuri și Fróny și-ar fi dat seama că am trădat-o. Și atunci, gata, s-ar fi dus pe copcă toată încrederea ei! Dar de cînd m-am ghemuit în pat, ascunzîndu-l pe Karta de ochii duminale, încrederea ei în mine a crescut. Și totul nu era decît în interesul duminale. Ai mers pe o cale preconcepută. Eu am lucrat pentru dumneata în secret, dar mai eficient. Speram ca Fróny să-mi dezvăluie întregul mister și, după aceea, aș fi alergat să-ți spun totul, îndată. Tot ce ți-am comunicat eu acum despre Karta e de importanță secundară. Personajul principal rămîne Boček. Fróny știe ce-i cu el, dar poți să o și torturezi, nu vei reuși să scoți nimic de la ea. Nu știi bine de ce. Sînt sigur că îl urăște, totuși are ea un motiv cînd nu vrea să-l trădeze. Cred că aș fi putut afla, în scurt timp, tot ce știe ea și de-abia atunci informațiile mele ar fi avut valoare, nu crezi?

— Desigur, încuviință Čadek. Numai că dumneata te-ai speriat de agresorul cu revolver și ți-ai părăsit repede toate frumoasele intenții.

Vocea lui Čadek suna puțin ironic. Ofensat, doctorul se încruntă ușor.

— Să zicem, răspunse el cu enervare, că unui tînăr doctor nu-i prea vine la îndemînă să dueleze, cu pistolul sau cuțitul, cu orice canalie. Mai există, însă, un motiv serios. Azi dimineață am constatat că starea lui Karta se

în răutățește primejdios. Tratamentul, în condițiile oferite de Fróny, se dovedea insuficient. Oricum, Karta tot ajungea pe masa de operație. Ce ar fi făcut Fróny cu cadavrul lui, spune-mi te rog? Și ce-aș fi făcut eu? Ar fi trebuit să-l îngropăm undeva, poate? Ieșisem astă-seară ca să merg la Karta. Aveam de gând să vin la dumneata, după aceea, fiindcă nu mai aveam nicio speranță în îmbunătățirea stării lui. Atacul, bineînțeles, mi-a precipitat planul. Am plecat imediat în căutarea dumatăle.

Čadek părea mulțumit de explicațiile doctorului.

— Să mergem, spuse el, și se ridică. Deocamdată ajunge.

Se făcuse destul de târziu. Strada era pustie. Čadek calcula timpul aproape cu groază. Își dădu seama că îi rămăsese extrem de puțin pentru odihnă, dacă vroia să-și continue lucrul dis-de-dimineată. Ajunseră la locuința lui Chrudimský.

Aprinseră lumina pe coridor și Čadek cercetă locul unde se oprise glonte. Îl scoase cu un briceag și-l cercetă superficial. Analiza atentă o lăsa în seama specialistului în arme de foc. Suprafața metalică a glontelui se deformată puțin la șocul cu peretele. Čadek îl înfășură în batistă, știind totodată că și gaura din zid păstra dovezi suficiente în privința calibrului armei.

— Acum du-te la culcare, doctore, zise inspectorul. Broasca este intactă. Dimineată va fi postat în fața casei un detectiv, care l-ar putea recunoaște pe Boček, chiar dacă s-ar deghiza în contesă.

Așteptă pînă se trînti ușa în urma doctorului și după aceea mai ascultă o clipă în coridor. Cu un oftat, începu să coboare și, ajuns jos, o căută pe portăreasă, rugînd-o să-i deschidă. Aceasta vroia să știe de unde vine și întinse mîna după bacșiș. El îi arată insigna și ieși în stradă.

Era ora la care strada se odihnea cu adevărat, deși pentru puțin timp și nu cu desăvîrșire. Aerul era proaspăt, se respira

bine, dar pe inspector îl dureau picioarele și ar fi vrut să doarmă cît de puțin.

Čadek se îndrepta spre secție. Se gîndea că cel mai bun lucru ar fi fost să se întindă pe canapeaua din biroul său. Doctorul Barák era în serviciu de noapte. O să-i facă plăcere să asculte noutățile. Ar putea s-o trezească și pe Fróny, așa, pe neașteptate, și atunci va fi ceva mai maleabilă, decît în împrejurări oarecum normale. Dis-de-dimineată – fără zăbavă – la roșcovana Mušková, în sectorul cinci! Apoi informațiile asupra stării lui Karta! Doamne, avea griji destule! Pe strada în pantă, se grăbea cineva. Pașii grei răsunau zgomotos, cu un ecou sacadat.

— Nu te supăra, spuse Čadek, tăind drumul, bărbatului care se grăbea, nu ne cunoaștem cumva?

Bărbatul cu geanta plină de ziare nu era atît de perspicace. Se opri, aplecînd capul, ca să-l recunoască în lumina slabă pe cel din fața sa.

— Dumnezeule, dumneavoastră Sînteți, domnule inspector?! V-ați și sculat, de la ora asta?

— Nici nu m-am culcat, răspunse Čadek. Nu vreau să te rețin, văd că ești grăbit.

— Cîteva clipe nu contează, domnule inspector.

— Prietene, dacă tot ne-am întîlnit, din întîmplare, și fiindcă Sînteți vecini, spune-mi, tînărul Karta avea relații cu nevasta lui Wang-Li?

— Hm, răspunse omul, credeți că i-au făcut de petrecanie chinezului? Nevastă-mea zice că da. Dar n-au scăpat o vorbă. Eu unul nu știu nimic. După moartea lui Wang-Li, nimic nu s-a mai putut dovedi, fiindcă a dispărut Karta.

— Bineînțeles. Îți mulțumesc și nu te mai rețin.

Bărbatul cu ziarele o porni din nou foarte grăbit. Čadek mergea mult mai încet, în direcție opusă.

Îl depăși tramvaiul de serviciu pentru transportul

salariaților matinali. Trecu un taxi în mare viteză. Se lumina de ziuă.

Poarta de la secție, ca o uriașă gură neagră, îl înghiți pe Čadek, care își căută imediat șeful. Discutară pe îndelete, după aceea doctorul Barák îl chemă, la cererea lui Čadek, pe detectivul Klein. Tînărul, care trebuia să-l supravegheze pe doctorul Chrudimský, își lua rolul foarte în serios.

Dar Čadek nu mai spera să găsească prea repede cheia enigmei. Intră în biroul expertului de arme și lăsă acolo glonte turtite cu eticheta de rigoare. Fericitul funcționar dormea încă și câți alții la fel ca el...

Revenind pe coridor, Čadek opri o femeie bătrînă, care făcea curățenie prin birouri și trebuia să se apuce devreme de treabă, ca totul să fie în ordine pînă la șapte și jumătate.

— Lasă curățenia, mătușă, o bătu el pe umăr; ia, te rog, termosul meu și adu-mi cît mai repede, de la bufetul din colț, cafea și șase cornuri calde.

După aceea îl chemă la el în birou pe gardianul de noapte și-i ordonă s-o aducă imediat pe Fróny Brabencová.

Sosi foarte repede. Nu-i priise noaptea petrecută în detențiune preventivă, dar nu arăta nedormită. Mediul în care se trezise pe neașteptate îi trezise iar cinismul de odinioară, tonul specific prostituatelor. Čadek regreta din fundul sufletului schimbarea. Îi vorbi liniștit. Poate, totuși, într-o bună zi, fata asta va reuși să smulgă definitiv rădăcinile trecutului și să înceapă o viață într-adevăr nouă. Dar pentru asta era necesar să dispară de la orizont spiritul rău al vieții ei, Jirka Boček.

— Moșulică, zîmbi ea fără chef, înainte de a discuta întreabă la spital ce e cu Karta.

— Tatălui tău îi merge destul de bine, răspunse el, privind-o aspru.

Fróny, spre care Čadek întorsese lampa de birou de când intrase, făcu o strîmbătură.

— Când ai aflat că-i merge destul de bine? întrebă Fróny, ridicîndu-și de pe frunte o șuviță neagră.

— Azi-noapte.

— Ai telefon aici, arăta ea spre aparat; sună acolo, repede, să aud și eu ce-o să-ți spună. Dacă nu, nu deschid gura, chiar dacă ai folosi cheia de desfăcut conserve. Spui că-i taică-meu, deci am motive să fiu îngrijorată.

— Și nu e?

— Unui singur om i-am spus eu asta – și i se aprinse brusc o strălucire în ochi – și el m-a turnat. Te-a trimis la mine și tot ce știi, de la el știi. Bine! zise ea furioasă și ochii strălucitori i se umeziră. Sînt o proastă, bine mi-a făcut. Singur n-ai fi aflat nimic.

Čadek trase lîngă masă încă un scaun.

— Așează-te, Fróny! Te înșeli. Singur l-am găsit pe Karta, pe tatăl tău. Și pe Karlícek al tău era cît pe-acî să-l închid.

— Cum?! strigă ea disperată. Nu se poate! De ce să-l închizi?!

— Nu striga la mine. În afară de asta, Fróny, s-a întîmplat un lucru grav: Jirka Boček a tras astăzi în doctor cu pistolul.

Lui Čadek îi trecuse prin gînd să-i spună că Jirka Boček îl omorîse pe Chrudimský, dar mai pe urmă se feliicită că se exprimase în doi peri. Inspectorul rămase surprins de furtuna sufletească stîrnită în Fróny cu cele cîteva vorbe, Fróny începu să strige, împinse scaunul ce i se oferise, întinzîndu-și mîinile subțiri, crispate ca niște gheare.

— L-a ucis?! țipă ea.

— Gura! urlă Čadek. Cu tine, omul poate să înnebunească! A tras în el, atîta ț-am spus.

— Și l-a nimerit?

— Puțintel.

Fróny se lăsă în genunchi, cu mâinile împreunate pe genunchii lui Čadek:

— Te rog... – și tremura toată – spune-mi adevărul! Unde l-a nimerit? E grav? E mort? Nu-mi ascunde nimic, eu, eu Sînt curajoasă...

— Știi, spuse Čadek stînjedit, ridică-te. Ești nebună!

Nu știuse să se stăpînească și-și stricase tactica.

Inspectorul o sprijini cu atenție și o ridică. Fata căzu din nou; ochii i se măriseră, să-i iasă din cap. Iar o ajută, o așează pe scaun și o mîngîie pe cap.

— Nu i s-a întîmplat nimic, proasto! bombăni el. Ești o gîsculiță. Glonteale l-a zgîriat puțin la mîină, atîta tot. Nici nu s-a pansat.

— Și unde e acum? Nu mă minți?

— Cu tine crezi că îmi arde de așa ceva? E acasă la el.

În toată purtarea fetei, expresia ochilor speriați, gesturile mîinilor tremurătoare, se citea o dragoste pe care Čadek nu și-o imaginase posibilă. Acum această iubire îl izbea aproape dureros și avea impresia că în fața lui se ridică, îngrozitor de repede, un perete de stîncă înalt pînă la cer.

— Nu are nimic, repetă el, crede-mă. Dar cine poate ști dacă Jirka Boček nu va încerca din nou să-l curețe. Ce-ai mai spune atunci!

— N-o să încerce! șopti ea și buzele îi tremurară.

— Ce te face să crezi?

— O să am eu grijă.

Atîta așteptase Čadek. O mîngîie pe Fróny pe umăr.

— Ascultă, Fróny, cum ai să poți să-l oprești, cînd ești la zdup? Spune-mi mie cum, și o să am eu grijă.

Fróny clătină din cap cu încăpăținare.

— Sună la spital, spuse ea apăsător și parcă puțin rușinată de efuziunea ei sentimentală. Totul depinde foarte mult de starea tatălui meu.

— Adică, Fróny?

— Sună, când îți spun! Pot să-ți dau și o coroană, ca să nu-ți fac pagubă.

Čadek se uită lung la ea. Buzele îi mai tremurau încă. Tăcu și întinse mîna spre telefon. Fróny sări ca o pisică lîngă el și-și lipi capul de receptor.

Aflară imediat că pacientul Karta era în viață; glonte fusesse scos și pacientul se afla acum sub supravegherea permanentă a unui asistent cu seringă în mînă. Rămînea o slabă nădejde ca bolnavul să fie salvat.

— Trimit după glonte! strigă în receptor Čadek și încheie convorbirea.

— Ei. Ce zici, Fróny? Te declari mulțumită?

— Nu pot să-ți spun acum, replică ea. Întîi, lasă-mă liberă. Îl găsesc eu pe Jirka. N-o să-i mai facă niciun rău lui Karel. Dumneata singur n-o să reușești să-l prinzi.

— Pe cine?

— Pe Jirka.

— Ești nebună, Fróny!

— Nebun ești dumneata! Știu eu ce știu. Asta te depășește. Nu-i poți veni de hac lui Jirka.

— Chrudimský este supravegheat de un detectiv, Fróny.

— Chiar de-ar fi zece diavoli, tot degeaba! Jirka e Satana!

— Și de ce nu-mi spui ce știi despre el?

— Pentru nimic în lume!

— Rămîi atunci la noi, pînă îți vine mintea la cap!

Fróny își luă iarăși atitudinea de femeie pierdută, își aplecă puțin capul pe umăr și privirea fixă a lui Čadek nu mai avu niciun efect asupra ei.

— Ești ca un flașnetar orb, așa că ar trebui să-ți vină mintea la cap, ție, nu mie! Tot fraier rămîi, oricît ți-ar scăpăra mintea!

— Nu te supraaprecia, fato, spuse Čadek disprețuitor. De ce crezi că Jirka ar fi în stare să-l omoare pe Chrudimský?

— Simplu, rîse forțat Fróny: fiindcă își închipuie că i-am destăinuit tot ce știu.

— Înseamnă că pentru Jirka ești la fel de periculoasă ca și Chrudimský.

— Deloc.

Čadek se uită la ea foarte bănuitor, dar Fróny se înarmase cu un calm imperturbabil. Poate că totuși doctorul Chrudimský avea dreptate cînd susținea că Fróny nu se va destăinui nimănui altcuiva în afară de el. Čadek nu intenționa s-o interogheze în legătură cu datele oferite de Chrudimský. I se părea că verificarea nu ar fi însemnat decît o inutilă repetare.

— Ei, ce?! se răsti ea deodată. Îmi dai drumul sau nu?

— Să mă mai gîndesc, răspunse el, apăsînd pe butonul de sonerie.

Fróny plecă cu pași legănați, ispititori. Evident, încerca să mascheze o puternică frămîntare sufletească. Juca teatru și inspectorul înțelese asta prea bine. Dorea să fie pusă în libertate, dorea fierbinte să fie afară. După părerea ei, era foarte important pentru Chrudimský. Și, oare, părerea ei să fi fost mai justă, decît părerea lui Čadek, mai puțin bine informat?

„Să mă mai gîndesc”, își repetă pentru sine, nu din teamă pentru Chrudimský, ci din dorința de a-l prinde pe Jirka Boček.

Intră în birou femeia de serviciu, cu termosul și cu punga de cornuri. Pînă atunci așteptase afară, obișnuită să nu deranjeze. Făcu socoteala și se întoarse să continue curățenia.

Stomacul lui Čadek primi recunoscător băutura caldă. Se consumară îndată și cornurile. Cu gura încă plină, inspectorul întinse mîna după telefon.

— Repede-te după glonte de la spital, ordonă el, strigînd în receptor.

Ferestrele se luminau matinal; Čadek stinse lampa de birou.

Uitîndu-se la ceas, văzu că îi rămînea jumătate de oră pentru odihnă. Își scoase haina, își aruncă pantofii și se trînti pe canapeaua uzată. Acoperit de mîntuială cu o pătură subțire, închise ochii și căzu îndată într-un somn adînc,

CAPITOLUL 13

PRIMUL OM CU CARE A AVUT Čadek de-a face în acea dimineață a fost doctorul primar Havlasa, condus de omul de ordine în biroul lui Čadek, cu observația că domnul inspector tot trebuie să se scoale. Čadek se uită la el supărat, își lăasă picioarele pe podea, se așează pe marginea canapelei și-și frecă fața cu palmele.

— Nu vă aveam în program, mormăi el.

Doctorul Havlasa se scuză politicos. Spuse că înțelege importanța altor probleme mai arzătoare, dar că îl roagă să i se recunoască seriozitatea propriilor griji.

— Am cuvîntul dumneavoastră, îi aminti.

— Știu, răspunse morocănos, Čadek, iertați-mă, uitasem de dumneavoastră.

— Nu face nimic. Am venit singur. Aveți vreo veste bună pentru mine?

— Pot numai să vă asigur că vă faceți griji degeaba.

Logodna doctorului Chrudimský cu fiica dumneavoastră nu va fi cu nimic umbrită.

— Dar...

— De fapt sfîrșitul acestei afaceri este aproape, îl încurajă

Čadek, credeți-mă. În locul fiicei dumneavoastră, aş avea mai multă încredere în doctorul Chrudimský.

Pe faţă bătrînului medic se aşternu un zîmbet jenat,
— Principiul e frumos, dar discutăm cu femeile. Soţia mea susţine că niciun bărbat de pe lume nu merită încredere.

— Soţia dumneavoastră?! exclamă Čadek şi îl privi lung. Cine ştie! Poate vorbeşte din proprie experienţă.

Inspectorul fusese destul de nepoliticos.

— Ştiţi, domnule doctor, adăugă el, ridicîndu-se să deschidă fereastra, eu cunosc un singur bărbat în care mă pot încrede în orice împrejurare; e vorba de mine însumi; spun asta şi în privinţa problemei dumneavoastră.

Cu un căscat deloc înăbuşit, încheie vizita şi se grăbi să telefoneze. Află repede că nu intervenise nimic nou în starea sănătăţii lui Karta. Deocamdată problema care se punea era dacă organismul va rezista sau nu va rezista.

Tînărul detectiv Klein dădu raportul de dimineaţă, declarînd că nu se petrecuse nimic deosebit, şi propuse să fie schimbat abia la prînz. Čadek împărţi dispoziţiile şi, frămîntat de gînduri, se grăbi spre spital.

Acolo privi faţa pămîntie a bolnavului. Doctorul de serviciu îi dădu informaţiile de specialitate, pe care Čadek nici nu le reţinu. Karta era în viaţă, însă în stare de inconştienţă, şi nu se putea vorbi cu el. Pe fruntea ca de ceară înnegrită se lăbărta o pată mare, roşie. Era tuns, bărbierit şi spălat, cît se putuse mai bine. Şi Čadek, uitîndu-se lung la el, nu se mai miră că se înşelase atît de grav. Karta se schimbase nemaipomenit de la ultima lor întrevvedere. Dacă mai adăugai şi barba încărunţită şi părul zburlit, fiul semăna acum nespus de mult cu tatăl lui. La urma urmei, între ei era o diferenţă oarecum mică, de douăzeci de ani, şi Karta cel tînăr trecuse demult de cincizeci.

Totuşi Čadek recunoscuse uşor în trăsăturile bolnavului

figura bine cunoscută și se supăra pe el însuși, pentru superficialitatea cu care privise mai-nainte cîrpele ce înfășurau capul bolnavului. Dacă ar fi fost mai atent ar fi scăpat de multe neplăceri, ba chiar poate întreg misterul ar fi demult dezlegat.

— Păziți-i ca pe sfintele moaște! zise el celor de la spital, la plecare.

Apoi, porni grăbit spre sectorul cinci.

Acum nu mai era necesară o atentă diplomatie, ci mai degrabă o ofensivă puternică. Dacă Fróny ar fi vrut, i l-ar fi putut arăta pe Jirka Boček cu degetul. O oprea însă ceva și nu era decît situația tatălui ei. Îndată ce aceasta se va clarifica, restul va merge mult mai ușor.

Pe drumul prăfuit de la marginea periferiei. Čadek înainta cu pași repezi. Se uită de cîteva ori cu ciudă la clădirea dărăpănată, moartă la ora asta, la cîrciuma mamei Klouzanda, apoi coborî panta lină ce ducea spre pîlcul de case amărîte de la marginea periferiei.

Se gîdea că la întoarcere poate n-o să mai fie singur. Intră cu bruschete în casa lui Wang-Li. Femeia roșcovană și înaltă era îmbrăcată numai pe jumătate și tocmai spăla ceva în chiuveta cu smalțul sărit. Privi cu surprindere la Čadek.

— Ce doriți? întrebă ea, fără să-și ascundă mirarea.

— Am să-ți pun cîteva întrebări, spuse Čadek pe un ton muștrător.

Femeia își scutură mîinile, le șterse cu o cîrpă și îmbrăcă repede o bluză.

— Ați năvălit aici ca un păgîn! zise ea, întunecîndu-se la față.

— Și soțul dumitale a fost înmormîntat ca un păgîn, răspunse tăios Čadek; ceea ce trebuie demonstrat acum. Să fiu cît mai concis, doamnă Wang-Li. Ai fost amanta lui Karta-fiul?

Femeia holbă ochii și tăcu.

— Știi că cei doi Karta și-au schimbat identitatea?

— Pentru Dumnezeu, ce tot...

— Ți-ai ucis bărbatul ca să fii liberă în relațiile cu Karta cel tânăr?

— Sînteți smintit! strigă femeia furioasă. Doctorul era aici cînd a murit Wang. De unde ați scornit blestemele astea de minciuni?

Čadek se răsti la ea să tacă. Apoi îi spuse pe scurt toată povestea. Observă cum fața femeii se acoperea de o roșăță pete-pete.

— Wang a murit, cum o fi murit. L-ați pus în sicriul de zinc; pe urmă a venit iubitul dumitale Karta și ți-a vorbit de groaza de a nu fi la cheremul lui Jirka Boček. Îl cunoști pe Jirka Boček?

— N-nu, se cutremură ea. V-am mai spus odată că...

— Puțin, totuși... Dar totuna e! Ai aranjat împreună cu Karta să-l ajuți pe bătrîn să treacă pe lumea cealaltă și chiar așa ați și făcut. L-ați împușcat brutal pe bătrînul Karta, fiindcă la zgomotul detunăturii s-a trezit un copil.

— Dumneavoastră Sînteți...

— Știu totul. Amantul dumitale a desfăcut sicriul, l-a scos pe Wang și l-a închis acolo pe taică-său. De ce ați făcut asta? De ce nu l-ați îngropat în pămînt pe bătrîn și de ce v-ați dat osteneala asta cu bărbatul dumitale? Poate fiindcă i-ați sfărîmat țeasta bătrînului și fiindu-vă frică să nu se vorbească, mîine-poimîine, de crimă, dacă ar fi găsit... Nu-i așa?

Femeia își frîngea mîinile, care-i tremurau.

— Ați înnebunit! exclamă ea a doua oară. Pe cine am îngropat și pe cine am scos din sicriu?! Care Karta cel tânăr? Doar l-ați găsit îngropat în pămînt...

— Ai să vii cu mine, dragă doamnă, o întrerupse Čadek, și o să-ți treacă și cheful de-a juca rolul îngerașului. Pînă-n seară,

gata! Știm să te întrebăm în așa fel, că pe limbă n-o să-ți mai vină decît adevărul. I-ați trimis fetei, la cererea tatălui ei, un bilețel prin care era chemată la el. Am bilețelul. I l-ai trimis?

— Eu...

— Fróny e la zdup și Karta, la spital. Trebuie să ți-i arăt ca să spui adevărul?

Bilețelul despre care vorbea, Čadek nu-l avea, dar era foarte plauzibil să-l fi avut. La el, așa că roșcovana, vrînd-nevrînd, recunoscă că bărbatul bolnav din casa vecină era Karta cel tînăr și nicidecum bătrînul. Recunoscă de asemenea că știe de rana provocată de un foc de armă.

Relațiile ei intime cu fiul bătrînului Karta nu le explică în niciun fel, dar mărturisi că trăia cu el încă de pe vremea cînd bărbatu-său era în viață.

Čadek putea să scoată de la ea tot ce-ar fi vrut.

— Știi cum a fost împușcat Karta în șold?

— Nu știu, răspunse femeia cu glasul sugrumat de groază, mi-a spus-o a doua zi cînd m-am dus la el...

Se înțelegea de la sine că dacă știa despre cel tînăr, știa și ce se întîmplase cu bătrînul. Dar Čadek nu se interesă deocamdată de asta.

— Ce ți-a spus despre rană? o întrebă el tăios.

— Spunea... vorbi ea tremurînd toată, spunea că venise Boček la el noaptea, că banditul și-a dat seama imediat că e vorba de un truc; a tras în el și...

— Amănunte, femeie, nu știi nimica mai precis?

— Nu știu. Doar n-am fost acolo, Doamne-sfinte! Karta n-a prea vorbit, nici nu era în stare. De-abia mai răsufă, îi era din ce în ce mai rău...

Văduva lui Wang știa fără îndoială că se terminase cu taina ei. Se uita neliniștită jur-împrejur, de parcă ar fi așteptat să-i pice din senin un ajutor, o protecție. Fiindcă îi tremurau genunchii de emoție, se lăsă pe un scaun, de trosni sub

greutatea ei. Din gîtlej slobozea un horcăit de groază, capul i se bălăbănea într-o parte, închise ochii și-și strînse pumnii pe genunchi, pînă i se albiră încheieturile.

Čadek o privea de sus, satisfăcut. Era convins că totul va merge ușor cu ea. Dar va avea oare vreo importanță în ce privește descoperirea lui Boček?

— Ce zici de faptul că Fróny l-a luat la ea pe Karta, dragă doamnă?

— Eu n-am știut asta, oftă femeia. Altfel l-aș fi făcut să-și schimbe hotărîrea și pe fata aia mai bine aș...

— Unde a pus Karta uneltele cu care a desfăcut sicriul de zinc? Spune mai bine adevărul acum, ca să nu ne mai întoarcem degeaba pe aici.

— Uneltele... repetă ca într-un coșmar.

— Da, uneltele. Metalul de lipit sau ce era, lampa și așa mai departe.

— Le avea acasă, undeva în pod, doar era meșter tinichigiu. Pe urmă – pe urmă le-a adus aici...

— Pe urmă le-a dus din nou acasă?

— Nu, răspunse femeia, într-o iritare crescîndă, de nedescifrat pe deplin, Sînt aici.

— Arată-mi-le.

Ea se ridică. Čadek îi urmărea cu atenție mișcările. Ieși prin ușa întredeschisă în antreu.

— Merg cu dumneata, spuse Čadek, dacă Sînt în altă parte.

— Veniți, spuse ea și deschise.

Čadek înaintă, dar ea se repezi cu un salt de pisică, trîntind ușa atît de tare în urma ei, de se ridică din prag un nor de praf. Čadek ajunse și el într-o clipită la ușă și o forță cu umărul. Ușa se întredeschise puțin, sus, în colț, dar mai mult nu, era bine încuiată.

Văduva lui Wang fusese mai iute decît Čadek, și acum el

răcnea degeaba!... Era ferecat înăuntru, în timp ce femeia își luase tălpășița. Inspectorul se uită repede jur-împrejur. Cele două ferestruici aveau gratiile solide și umbrite de vrejurile fasolei cățărătoare. Nimic de făcut! Čadek intră cu umărul în ușă a doua oară. Nu ceda. Cu un gest violent lovi cu piciorul sub broască. De data asta reușise mai bine. Lemnul trosni, și la a treia lovitură, și mai violentă, ușa zbură dată de perete.

Furios, ocărînd, Čadek porni în fugă. Dar zadarnic o căută pe văduva lui Wang; roșcovana dispăruse.

CAPITOLUL 14

ÎN PRIMUL MOMENT nu i se păru o tragedie, era numai în ciudat că se lăsase dus de nas. Nici prin vis nu-i trecuse că femeia aceia ciolănoasă se va încumeta la o acțiune atât de neașteptată. O sucise și-o învîrtise pînă cînd căzuse zdruncinată. Și totuși nu-și pierduse cumpătul; și-a dovedit tăria hotărîrii și Čadek se gîdea la rușinea pe care o va îndura în fața lui Barák.

Se strădui să-și îndrepte greșeala. O femeie cu o înfățișare atât de bătătoare la ochi nu putea dispărea cu una cu două. Nu porni singur în urmărirea ei. După cîteva întrebări scurte puse oamenilor din preajma casei, se îndreptă grăbit spre cel mai apropiat telefon. Văduva lui Wang avusese noroc, nimeni nu o văzuse fugind.

Čadek ordonă încercuirea zonei suspecte cu toate mijloacele posibile. Motociclete cu polițiști săltau de-a curmezișul maidanului, iar la marginile periferiei mașinile vărsau grupuri de polițiști.

— Faceți razie! ordonă inspectorul.

Căzură în plasă hoțul de poduri, Viktorín, care dormise sub masă la mama Klouzanda și încă alți cîțiva: trei tipi dubioși, fără domiciliu și fără ocupație, și o duzină de

prostituate cu actele în neregulă. Dar văduva lui Wang se evaporase. Probabil că își alesese bine refugiul și, mai ales, se fofilase la timp.

— Nu-i nimic, mîrîi Čadek, zicîndu-și că ar merita să-și tragă o pereche de palme; informați toate gările!

După succesul expediției de dimineață, se întoarse la secție ca o curcă plouată.

Din fericire, doctorul Barák nu era de serviciu. Čadek ar fi intrat în pămînt de rușine. Se mai calmă. Draboch veni să-l anunțe că la gara de la periferie fusese zărită o femeie care corespundea semnalmentelor; arăta foarte dezorientată.

— Dezorientată! exclamă Čadek. Așa. Pun pariu că nimeni n-ar fi observat-o dacă s-ar fi comportat normal. Termină-ți misiunea Draboch! bolborosi el, înaintînd pe coridor, și lui Draboch i se păru că îl aude cum scrișnește din dinți.

Draboch sosi cu vești remarcabile într-un timp record. Ar fi fost o adevărată rușine să nu dea de urma femeii speriate, zicea el. Femeia fusese atît de emoționată la gară, încît casierul își aminti pînă și localitatea pentru care luase biletul de drum. Și nu numai atît. Draboch aflase cu viteza fulgerului că în acea localitate locuiesc niște rude de-ale ei, undeva, nu departe de Praga.

— După ea! răsuflă ușurat Čadek. Pleci în excursie, Draboch; vara la țară e minunat.

— Mulțumesc, spuse Draboch recunoscător, o să-mi iau și plasa de fluturi.

Čadek se închise după aceea în biroul său și luă o foaie dactilografată. Gustarea de la ora zece fusese de fapt prînzul său, fiindcă observă cu dezolare că amiaza trecuse de mult. Căscă lung; se așeză la biroul lui și începu să citească textul cerut. Ochii i se îngustau, literele se învălmășeau; își scutură capul amețit, își mai veni în fire și începu să citească atent.

Textul preciza locul de naștere al Frónyei, date din viața mamei ei... Čadek notă coincidența interesantă între domiciliul de la o anumită dată a lui Karta și acela al spălătoresei Brabencová. Nu se putea preciza că mama Frónyei avusese relații intime cu tinichigiul Karta, dar inspectorul se mulțumi cu posibilitatea acestei situații. Nu se gândi să pornească în căutarea martorilor direcți, hotărîndu-se să nu întreprindă nimic pînă la întoarcerea lui Draboch. Presupunea că Draboch nu se va întoarce cu mîna goală. Întrebă însă de starea lui Karta și de felul cum se manifesta Fróny. Nu intervenise nicio modificare în starea muribundului, iar purtarea fetei era normală. Fróny își exprimase dorința de a mai discuta cu Čadek, dar pe el nu-l interesa deocamdată o nouă întrevvedere. Spitalul primi dispoziția ca evoluția pacientului Karta să fie anunțată regulat la secție, mai ales dacă bolnavul ar fi în stare să vorbească la un moment dat. În sfîrșit, inspectorul se întinse pe canapeaua străveche, să se odihnească puțin, și căzu într-un somn tulburat de vise urîte.

Se trezi către seară, într-o stare de plîns; îl dureau toți mușchii, își simțea capul greu și gîndurile se succedau cu încetineală. Se învoiră cum putu, hotărîndu-se să doarmă omeneste noaptea, chiar dac-ar fi să treacă pe sub ferestrele casei Jirka Boček în persoană. Era tracasant că Draboch nu o găsisese încă pe văduva lui Wang, deși acționase așa cum trebuia. Wang-Li-Mušková era de negăsit; Draboch se întoarse necăjit la Praga, dar convins că ar aștepta-o zadarnic la alte trenuri, fiindcă probabil văduva se răzgîndise în ultima clipă și nu mai plecase în provincie.

— Afurisită femeie! Ducă-se! gesticula Čadek. S-o caute altcineva. Și-așa pentru mine nu mai are mare importanță; nu prin ea pot ajunge la Boček.

După ce se răcori ocărînd, ordonă să-i fie adusă Fróny. Când fata apăru, era palidă la față.

— Ce știi despre sicriul de zinc, Fróny, și despre văduva lui Wang? o întrebă brusc Čadek.

— Știi pe dracu! răspunse tăios Fróny.

— Taică-tău nu ți-a spus nimic?

— Ce?

— Că ți-a trimis bunicul pe lumea-ailaltă cu ajutorul revolverului și că de teama pedepsei l-a închis într-un sicriu de zinc, în locul unui chinez?

— Ai înnebunit?! țipă Fróny bănuitoare.

Čadek respira greu, gata să-și iasă din fire.

— Ești astăzi a doua femeie care mă face să-mi sară țandăra. Dar Sînt sigur că dacă e cineva nebun aici, acela nu s eu.

După întrebări și aluzii obositoare, Fróny continua să tăgăduiască, susținînd mereu că nu știe nimic de schimbarea cadavrelor. Declară însă că, într-adevăr, tatăl ei îl îngropase pe bătrîn într-o văgăună de pe maidan, fiindcă în privința asta nu mai putea ascunde nimic. Adăugă îndată că totul fusese făcut pentru inducerea în eroare a tîlharului de Jirka; că dacă bunicul murise, era mort și gata! Ea, Fróny, nu știa nimic altceva și nici nu auzise nimic, nimic!

— Bine, spuse Čadek aspru și se apropie de fereastră, uitîndu-se în strada luminată.

Fróny tăcea. Aștepta răbdătoare. Când se întoarse de la fereastră, Čadek părea mai îmblînzit. Ca s-o vadă mai bine pe Fróny, aprinse lampa de birou și potrive abajurul.

— Dacă taică-tău nu scapă, Fróny?

Fróny ridică din umeri, fără să răspundă.

— I-ai ierta-o lui Jirka?

— Nu! spuse ea categoric. Pentru mine-i totuna, dacă

taică-meu rezistă sau nu; și sentimentele mele pentru Jirka rămîn aceleași.

— Dacă ai vrea, ai putea să mi-l dai în primire pe Jirka, Fróny?

— Nu, cum îți închipui dumneata, răspunse fără șovăială Fróny, că aş putea să te scap eu de el, așa, singură, fără ajutorul dumitale. Dacă ne înțelegem, poate vei fi mulțumit.

Čadek lovi cu pumnul în masă.

— O ții una și bună, se posomorî el și minți: — Știi că azi iar i-a dat tîrcoale lui Chrudimský?

— Cum? Unde? Ce?!

— Nu are importanță. Pîndește desigur momentul prielnic. Începe să-mi fie teamă, Fróny: Imaginează-ți zece detectivi în flanc, crezi că s-ar putea ca glonte să se strecoare printre ei, ce zici?

— Ai trimis zece detectivi la Karel?

— Asta-i o hiperbolă poetică. Sînt bucuros că am reușit să fac rost de un tinerel.

— Unul! suspină Fróny. Și, pe deasupra, un tinerel!

Se apropie de Čadek.

— Ascultă-mă, îi spuse ea cu înfrigurare, nu trebuie să i se întîmple nimic rău lui Karel!

— Totul stă în puterea noastră.

— Puterea voastră nu face doi bani! strigă ea furioasă. Sînteți niște neputincioși! “Numai eu pot să-l dau gata pe Jirka, înțelegi?”

— Nu înțeleg.

— Lasă-mă și ai să vezi!

— Nu merge! zîmbi Čadek clătînînd din cap.

Dar rămase surprins văzînd efectul cuvintelor lui: atîta încordare, furie și enervare nu-și închipuise să dezlănțuie. Sentimentele Frónyei, care fierbea ca un vulcan, i se citeau pe față, iar cînd strigă, glasul i se frînse:

— Eu vorbesc limpede! Să mă trăsnească Dumnezeu dacă aş gândi ce-ţi închipui! Dă-mi drumul! N-o să fug! Ce nevoie ai de mine aici? Le descurc eu pe toate! De ce nu mă crezi?

În acel moment Čadek era convins că nici nu se mai putea altfel decît așa cum dorea Fróny, și simți un fior rece pe șira spinării. Se încăpățîna din motive serioase, ce aveau pentru ea mare însemnătate, desigur. Era în stare să-și jertfească și viața pentru a-și atinge țelul; iar acum lupta cu forța publică pe care o reprezenta el, inspectorul de secție Svatopluk Čadek.

Nu oricui i se întîmplă în viață să întîlnească dragostea cu D mare. Fróny o întîlnise. Fróny putea să le arate celorlalte femei că iubirile lor nu sînt decît niște surogate. Prinții din povești, visați la vîrsta de șaisprezece ani, nu erau pentru Fróny doar chipuri de basm. Fróny își găsisese în Chrudimský idealul, știuse să și-l creeze astfel, în inima ei. Sentimentul trăit nu cunoștea margini și fata merita așadar, să-și facă o viață cu totul nouă.

Dar tîra încă în urma ei umbrele trecutului. Čadek nu se îndoia de intențiile ei sincere. Și cine știe dacă tocmai el, Čadek, nu era acela care o trăgea înapoi, tocmai cînd ea de-abia izbutise să scoată capul din mlaștină.

— Ce-ai face, Fróny, o întrebă el serios, dacă te-aș lăsa să pleci?

— Nu mă întreb! îi răspunse fata cu înflăcărare.

Inspectorul se hotărîse, în fond, să-i dea drumul, dar nu vroia încă s-o recunoască. Era aproape convins că nu va putea face nimic singur. Trebuia s-o lase pe fata asta ciudată să acționeze singură... Tăcea, și Fróny îi respectă tăcerea. Cu instinctul ei de femeie simțise momentul cînd Čadek începuse să cedeze; știa că o să-i dea drumul pînă la urmă. Și nu se înșelase. Inspectorul îi spusese că o să se mai gîndească și ei îi sclipiră ochii de nădejde.

— Te întorci în celulă, Fróny, zise Čadek, poate că o să-ți dau drumul chiar astă-seară.

— Bine, răsuflă Fróny și se îndreaptă singură spre ușă.

Čadek o lăsa să plece. Fróny mergea de-a lungul coridoarelor, nesupravegheată. Știa drumul. Și încă foarte bine! Se anunță la celulă pe tonul cel mai liniștit și nici nu luă în seamă scrișnetul lacătului.

Čadek se pregăti de plecare și ieși și el. Pe coridor întâlni un polițist bine cunoscut care-l opri.

— Dumneata? spuse Čadek absent.

— Desigur, încuviință cu vioiciune polițistul. Aveți aici gloanțele și hîrțiile respective. Dacă mai doriți să dați ceva la analiză, spuneți-mi. Nu era nimic grozav de descoperit. Sînt scrise aici calibrele. Trei sînt la fel, al patrulea, nu.

— Al patrulea nu? se miră Čadek.

— Da. Dar amîndouă armele sînt automate. La revedere. Mă grăbesc să ajung acasă.

Čadek se uită îngîndurat în urma lui. Calibre diferite! Pîna acum crezuse că toate gloanțele, și cele ce-l răniseră pe Karta și Chrudimský, și cele două trase de Boček în locuința mamei Klouzanda, proveneau de la aceeași armă.

Karta însă fusese rănit în șold de un glonte de alt calibru, mult mai mare.

CAPITOLUL 15

FRÓNY IEȘI ÎN STRADA în aceeași seară fără să mai fie chemată la Čadek. I se spusese că este liberă și atît. Čadek trecuse în umbră, dar fără s-o slăbească din ochi. Prima știre pe care o primi în privința ei anunță că Fróny ajunsese acasă.

A doua zi, plecă de dimineață, puțin înainte de ora șapte, în rochia ei frumoasă de mătase scumpă, înflorată, cu fața umbrită de o pălărie de pai cu boruri largi și cu umbreluța care era o adevărată operă de artă.

În soarele care-și revărsa vesel lumina proaspătă și caldă pe trotuare, Fróny se îndrepta spre locuința doctorului Chrudimský. Cunoștea probabil programul de lucru al tînărului doctor. Doctorul Chrudimský tocmai își lua micul dejun, cînd Fróny intră, urmărită de privirea bănuitoare a servitoarei. Femeia își făcuse datoria susținînd că trebuie să-l anunțe mai întîi pe domnul doctor de vizita primită. Fróny îi mulțumi prietenos și îi strecură cu discreție o monedă de cinci coroane.

Detectivii nu știau nimic altceva decît că Fróny dormise în apartamentul ei și că îl vizitase pe tînărul doctor. Čadek era informat și urma să-l caute el pe Chrudimský, dacă acesta nu

i-ar fi comunicat din proprie inițiativă subiectul convorbirii avute.

Doctorului i se atrăsese atenția în acest sens, fiind avertizat chiar înainte de eliberarea fetei. Când Fróny se apropie de el, era ca și trădată de fapt. Doctorul Chrudimský se ridică de la masă și o întâmpină.

— Mi-au dat drumul, spuse ea simplu.

Tînărul doctor își juca bine rolul. Îi luă din mînă pălăria și umbreluța de soare, cu multă amabilitate, o asigură că are suficient timp pentru ea și o invită să ia loc. Apoi Fróny fu servită cu o ceașcă de ceai și în timpul acesta se uita la el cu o dragoste plină de gingășie, cîtuși de puțin stingherită. Nu-și uitase trecutul, dar asta nu-i crea vreun complex de inferioritate; îi oferea cu simplitate celui iubit toată măreția și curățenia sentimentelor ei.

— Ai avut de suferit necazuri mari, Fróny, spuse tînărul cu un zîmbet puțin jenat, dar te asigur că nu Sînt un trădător. Inspectorul Čadek a descoperit, nu știu cum, totul.

Fróny înclină capul în semn că știe foarte bine.

— Atunci nu ai venit să-mi reproșezi ceva? se grăbi doctorul, luîndu-i o clipă mîinile în mîinile lui.

— Nu. Am auzit că ai fost victima unei agresiuni.

Doctorul Chrudimský zîmbi cu expresia omului sigur de sine. Trase sertarul de la măsuta pe care își luau gustarea și scoase un frumos browning nichelat, pe care îl puse în palma stîngă a fetei.

— Îl port cu mine acum.

Sprîncenele negre ale Frónyei coborîră, desenînd o linia orizontală: se uita la armă cu multă seriozitate și concentrare.

— Știi să tragi? întrebă ea.

— Destul de bine, ca să nimeresc un om la cîțiva pași.

— Te-ai hotărî să tragi, dacă te-ar amenința cineva?

— Desigur, ce-aș putea face altceva?

— Mă bucur, răsuflă ea ușurată. În tonul tinerei nimic nu era prefăcut. Trage. Mai bine să tragi primul. Inspectorul Čadek mi-a spus că glonteile a trecut la o distanță de un milimetru de dumneata.

— Un milimetru? și avu un gest de surprindere. Aș zice, jumătate de metru, Fróny, dar Boček nu este un expert în tragere mai bun decît mine.

Fróny rămăsese stană de piatră. Figura ei semăna cu o mască. În prezența lui Čadek ar fi răsuflat greu, i-ar fi fost frică, ar fi amenințat și tot timpul s-ar fi lăudat că numai ea poate să-l salveze pe Chrudimský. Imobilitatea ei de acum răspundea unui resort mai adînc, străbătut de gînduri pe care numai ea le știa.

— Mă supraveghează tot timpul un detectiv, Fróny. E și acum în fața casei, Sînt sigur. L-ai observat?

— Da. Am fler la detectivi. Dar ei nu sînt în stare să te apere. Buzuie-te numai pe dumneata și pe mine.

— Pe dumneata?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Am vrut să-ți spun că, de fapt, numai eu pot să-ți vin într-ajutor. Nimeni altcineva. Inspectorul o să-ți spună același lucru. Mi-a dat drumul ca să încerc...

— Fróny – spuse tînărul zîmbind și se aplecă pe spate cu dezinvoltură – faci din Boček un strigoi!

— Da, chiar așa și este, un strigoi, răspunse ea cu seriozitate.

— Și crezi că poliția nu e în stare să-l prindă de guler?

— Niciodată n-o să-l prindă. Čadek ar trebui să știe asta, tot așa de bine precum știu eu.

Zîmbetul dispăru de pe fața doctorului.

— Mie mi-ai spus chiar tot ce știi, Fróny?

— Nu, clătină ea din cap, nu ți-am spus tot.

— Îmi pare rău. Atunci inspectorul te suspectează pe drept?

— Sigur! răspunse Fróny cu o naturalețe demnă de admirat.

— Dar, pentru Dumnezeu, Fróny, dacă știi unde poate fi căutat tâlharul, de ce nu-i spui inspectorului?! Nimeni nu-ți înțelege purtarea. Poate ai obligații față de Boček și asta te fac să...

— Deloc, negă ea. Nimic personal.

— Și banii pe care i-ai luat de la cârciumăreasă?

Fróny hohoti convulsiv.

— Și asta ai aflat-o? Banii n-au nicio legătură!

Taina păstrată de Fróny în privința lui Boček putea fi legată numai de banii pe care Fróny îi luase de la mama Klouzanda. Čadek la asta se gîdea și cînd îl înștiințase pe doctorul Chrudimský că i-a dat drumul fetei, îl sfătuisese să aducă vorba de acei bani, îndată ce s-ar ivi prilejul. „Atrage-i atenția, adăugase el... Eu mi-am pierdut speranța să mai aflu ceva direct de la ea”.

Fróny răspunsese atît de deschis, încît Chrudimský nu știa ce concluzie să tragă și clătină din cap a nedumerire, apoi se hotărî:

— Intenționezi să-l cauți pe Jirka Boček și să-i explici că eu nu dețin secrete ce mi-ar periclita viața? Că e fără rost să atenteze la ea?

— Da.

— Și faci asta cu aprobarea inspectorului?

— Čadek nu știe precis despre ce e vorba. O să afle abia acum, de la dumneata.

— Fróny...

— Da, rîse ea. Nu ți-aș fi spus nimic ce n-aș fi vrut să ajungă la urechile lui.

Doctorul înghiți în sec.

— Să zicem că Boček nu te va crede, oricum. Ce ai să faci pe urmă?

Fróny ridică din umeri și nu răspunse.

— Asta ar fi pieirea lui. Îl dai, deci, pe mîna poliției?

— Poate.

Acum iarăși nu era sinceră și Chrudimský simțea foarte bine schimbarea tonului.

— Se pare că ai un plan bine stabilit, Fróny, spuse el cu fermitate. Bine... N-aș vrea să fiu și mai pisălog decît inspectorul Čadek, dar cred că pot fi mai confidențial. Mă interesează, fiindcă, evident, ai face toate astea din simpatie pentru mine.

— Da! răspunse Fróny și se ridică cu multă eleganță, îți mulțumesc pentru ceai. A fost foarte bun.

— Fróny, de ceai îți arde ție acum?

— Merită într-adevăr să reamintesc de bunătatea ceaiului...

Doctorul Chrudimský nu se ridicase încă. Fróny înconjură măsuta, se înclină și-l sărută pe gură. Doctorul primi sărutul. Își spunea că ar fi fost lipsit de tact, dacă ar respinge-o, dar nici nu deschise brațele s-o îmbrățișeze pe Fróny. Îi simți parfumul delicat, mireasma părului, buzele fierbinți și umede. Îi zvîcneau tîmplele și închise ochii: Fróny nu-i dăruia o sărutare ce-ar fi amintit de viața-i trecută, era o efuziune cu totul nouă și adîncă. Nu prelungi acea clipă. Se îndreptă cu o mișcare foarte naturală și plină de gingașie.

— Cu bine, spuse ea încetișor. La revedere.

Apoi plecă fără să mai aștepte răspunsul lui. Surprins, doctorul Chrudimský rămase cu privirea pierdută la ușa pe care Fróny o închisese ușor în urma ei.

Fróny ieși din casă; porni pe stradă și dădu colțul. Simți că cineva merge în urma ei, dar nici nu-i păsa. O opri un glas de femeie.

— Regret că vă deranjez!

Fróny îi aruncă o privire: lîngă ea se oprise o femeie tînă, frumoasă, remarcabil mai înaltă decît ea. Buclele blonde ieşeau de sub bereta pusă oblic, mîinile nu părăseau buzunarele taiorului de culoare deschisă. Fróny o măsură din cap pînă în picioare. Era o persoană din elita societăţii. Purta pantofi scumpi, dar cu tocul jos, nici poşetă, nici alt zorzon feminin, într-un cuvînt, ținută sportivă. Fără atitudine prietenoasă, se adresa totuşi cu politeţe şi pe un ton foarte sigur.

Alături de ea Fróny părea o floricea de cîmp; şi, realizînd inegalitatea de fond, răspunse ca o adevărată doamnă:

— Cu ce vă pot fi utilă?

— Numele meu e Havlasova, se recomandă domnişoara.

Aş vrea să discutăm între patru ochi. Se poate?

Abia cinci minute mai tîrziu, Čadek primea informaţia că Fróny urcase cu o tînă distinsă într-un frumos automobil sport şi că porniseră imediat împreună, nu se ştia încotro.

— Numărul îl am, vîjiia în telefon glasul detectivului, notaţi-l. N-am putut să-l urmăresc, nu era niciun taxi prin apropiere, o să-l găsim uşor, fără grijă, după număr. Maşina nu părea suspectă. Cine şi-ar fi închipuit că o să se întîmple aşa ceva? Cercetaţi urgent cui anume aparţine maşina cu numărul... Vă sun din nou peste cîteva minute, în jumătate de oră o dibuiesc, în afară de cazul cînd domnişoarele ar fi plecat după turtă dulce...

Čadek se grăbi să afle cine era proprietara maşinii. Lucra într-o dispoziţie mizerabilă. De dimineaţă pînă în clipa aceea nu avusese nicio bucurie: Văduva Wang-Li dispăruse fără urmă; nicio ştire care să-i trezească entuziasmul în legătură cu sicriul de zinc; iar cu pacientul Karta nu se putea încă vorbi.

Şi iată că acum i se mai confirma neagra presimţire că Fróny susţinea un dialog intim cu fiica doctorului Havlasa.

Își zise că detectivul dirijat de el putea să mai aștepte puțin și formă numărul de telefon de la vila doctorului Havlasa, undeva în Ořechovce. Îi răspunse subreta, care-l informă că domnișoara plecase cu mașina încă de dimineață, unde, nu se știe, și că niciunul dintre stăpîni nu era acasă.

Čadek înțelese că domnișoara Havlasa se va duce cu Fróny la vilă. Dar cum nu ajunseseră încă acolo, spuse subretei că va mai suna o dată. Apoi primi numărul mașinii de la detectivul care avusese dreptate în privința timpului de depistare a mașinii particulare. Čadek îi strigă la telefon adresa completă.

— Pornește imediat într-acolo, ordonă el. Ai avea destul timp să ajungi și cu tramvaiul, dar s-ar putea ca cele două să se înapoieze cu automobilul. Ia mai bine un taxi, ca s-o poți urmări pe Fróny; vezi încotro o ia la întoarcere. Poate că o să se certe și Fróny o să plece pe jos, supărată rău, refuzînd mașina. În cazul acesta, nici să nu-ți treacă prin cap să o iei în taxi.

De-abia pusese receptorul jos, și fu chemat la alt telefon. Čadek făcu ochii mari, cînd recunoscuse vocea doctorului Chrudimský.

— Am primit o sărutare, spuse doctorul Chrudimský.

— Sincere felicitări, răspunse Čadek, gîndindu-se cu groază că tocmai acum logodnica doctorului stă de vorbă fără rezerve cu Fróny.

Ascultă ca pe ghimpi raportul doctorului Chrudimský, cu toate că afla lucruri destul de interesante.

Apoi lovi cu pumnul în furcă și cînd veni tonul formă furios numărul abonatului Havlasa. Află că domnișoara tocmai sosise și că avea o vizită. O doamnă? Da. Asta confirma presupunerile lui Čadek și o ceru la telefon, cu bruschete, pe domnișoara Havlasa.

— Ca să nu credeți cumva că vă cheamă un glumet

inoportun, spuse el, la telefon – secția de poliție, mai precis, inspectorul de poliție Čadek. Și dacă nu ați auzit de mine...

— Așa credeți dumneavoastră?! răspunse un glas cristalin, dar cam prea rece. Vă cunosc de la tatăl meu.

— Înțeleg, spuse Čadek, Sînteți pe cale să faceți un pas nechibzuit. Dacă am avea timp, v-aș putea explica...

— Iertați-mă, îl întrerupse tînăra, este vorba de o chestiune strict particulară. O voi rezolva cum voi crede de cuviință,

— Pentru Dumnezeu, așa procedați ca logodnică? Atunci cum să vă imaginez în rolul de soție?

— Păstrați-vă imaginația pentru dumneavoastră, domnule. Logodnicul meu nu este funcționarul dumneavoastră, ca să mă las înjosită de legătura lui cu o femeie pe care a tratat-o de o boală venerică.

— Ei, bravo! exclamă Čadek, Sînteți cam autoritară pentru o bună căsnicie.

— Nu vă iau pe dumneavoastră de soț.

— Slavă Domnului! Dar nu este cazul să ne certăm. Vă promit că o să împiedic orice fel de relație între această fată și logodnicul dumneavoastră, dar acum, vă rog să înțelegeți: ați încurca o mulțime de lucruri, ocupîndu-vă de așa-zisa problemă de puritate morală.

— Tîrziu, răspunse ea sec.

— Cum?! se alarmă inspectorul. Nu puteți să o întoarceți în glumă?

— Nu Sînt artistă. Am dat cărțile pe față cu domnișoara Brabencová și ea a recunoscut!

— Grozav! spuse Čadek, deznădăjduit. Și cum arată, sărăcuța?

— E în salonaș. Acum nu știu. Cînd am lăsat-o, rămăsese ca moartă. Nu s-a clintit, niciun gest, dacă vă puteți imagina!

A recunoscut cu demnitate – nici nu mă așteptam de la una ca ea. Se spune că femeile de stradă Sînt...

— Ea a fost femeie de stradă, spuse apăsător Čadek. Dar, desigur, Sînteți în drepturile dumneavoastră... Și, fiindcă tot ați făcut-o, dragă domnișoară, fiți atît de amabilă și dați-mi-o la telefon pe Fróny. Cred că asta nu vă afectează onoarea.

— Cu plăcere, răspunse ea pe un ton glacial.

După cîteva clipe se auzi din nou același glas atît de rece, încît lui Čadek îi venea să-și ridice gulerul hainei, să nu răcească!

— Regret, spuse domnișoara Havlasova, fata a plecat.

— A plecat... oftă Čadek. Mulțumesc. Iertați-mă că v-am deranjat. Din punctul dumneavoastră de vedere, poate aveți dreptate, dar eu vă spun că numai femeile Sînt vinovate de toate nenorocirile de pe pămînt! Mă refer atît la Fróny cît și la dumneavoastră. Rămîneți cu bine.

Trînti receptorul în furcă, oftă din greu și rămase dus pe gînduri. După cîteva clipe centrala îl sună din nou.

— Ce e? se repezi el.

Era detectivul pe care îl trimisese cu taxiul în Ořeřhovce.

— Planul nostru a fost grozav! domnule inspector, spuse indignat detectivul. Fróny a ieșit din vilă ca alungată, lacrimile îi curgeau șiroaie și din cînd în cînd izbucnea în hohote de plîns.

— E în ordine, mormăi Čadek furios.

— Da, grozavă ordine! Ați spus să n-o iau în niciun caz cu taxiul, l-am lăsat după colț și Fróny mi l-a suflat. Pînă să mă dezmeticesc, idiotul de șofer zbura pe sub nasul meu cu Fróny cu tot.

— Fir-ar să fie, dar stîngaci mai ești!

— Știam eu că vina o să cadă tot pe mine! Acum ce să fac?

— Atîta pot să-ți spun: întoarce-te la stația de unde ai luat taxiul, dacă nu-ți mai amintești numărul, și întreabă-l pe șofer

unde a condus-o pe Fróny. După ce afli toate astea, vei fi schimbat. Prea ești ghinionist.

— Am ghinion, într-adevăr, se necăji detectivul; de fapt, știți, se mai întâmplă să-ți meargă și prost: Pe dumneavoastră nu v-a închis chinezoaica în casă...?

— Ajunge! strigă tăios Čadek. N-avem timp de povestit acum. Și puse receptorul în furcă.

Taxiul o dusese pe Fróny acasă, după cum s-a aflat repede. Și biata fată a rămas acasă pînă seara.

CAPITOLUL 16

— CÎTEODATĂ, SPUNEA ČADEK șefului de secție, doctorul Barák, omului pornit pe treabă nu poate să-i meargă totul strună. Nu numai că are de luptat cu situația urmărită, dar și cu ghinionul care se ține scai de el. Totuși niciodată nu trebuie să cazi în deprimare.

— Vrei să-mi dai curaj mie, sau dumitale, Čadek? întrebă posomorît doctorul Barák.

— Bineînțeles că dumneavoastră, spuse Čadek pe un ton domol, se pare că fiica doctorului primar mi-a dărimat cu mâinile ei delicate tot edificiul; și astfel se amîină momentul cînd am să-l aduc aici pe Jirka Boček cu eventualii complici. Totuși am încă nevoie de toți oamenii mei, dacă nu și de mai mulți...

— Ce semeni, culegi, spuse șeful. Iată rezultatele metodelor dumitale originale. Trebuie să știi că ne-am gîndit: Pînă cînd vei acționa după capul dumitale? Și-acum ce ar fi de făcut?...

Čadek știa că nu-i rămîne altceva de făcut decît să aștepte. Nu îndrăznea să vorbească cu Fróny pînă cînd fata nu-și va veni puțin în fire după lovitura primită. Nu se mira deloc că își păstrase calmul. În prezența domnișoarei Havlasova și tot

așa de bine înțelegea cum se transformase acest calm în cea mai profundă deznădejde, așa cum i-o descriesese detectivul. Acum Fróny sta ferecată la locuința ei și Čadek trimise iar după un detectiv:

— S-ar putea să se gîndească la sinucidere, îi atrase Čadek atenția; portăreasa să intre, deci, din cînd în cînd în odaia fetei; va găsi ea cîte un pretext. Să observe tot ce se întîmplă în apartament. Oricare portăreasă care se respectă are asemenea talente.

Astfel Čadek află că Fróny scrie și rupe ce-a scris și iar scrie, și iar rupe... E plînsă și tristă.

Čadek se repezi la doctorul Chrudimský: Deocamdată oamenii poliției trebuiau să o lase în pace pe Fróny. Čadek își zicea că dacă l-ar zări pe el, chiar de la o poștă depărtare, Fróny s-ar înfuria. Trebuia să mai aștepte să treacă măcar o zi.

Doctorul Chrudimský era pus în temă chiar de către logodnică. Luase o atitudine resemnată, filosofică!

— Trebuie să mă predau, ridică el din umeri; fiți bun și înțelegeți că am motive personale să mă retrag. Am făcut tot ce-am putut.

— Recunosc, încuviință Čadek trist, este un rol prea delicat, din păcate.

Doctorul Chrudimský îl conduse pe Čadek pînă la ușă, mărturisindu-i că problema Frónyei încetase dintr-o dată să mai existe pentru el și că nimeni nu i-ar putea reproșa lipsa de cavalerism...

Čadek plecă oftînd. Cum se afla în spital, Čadek se abătu pe la pavilionul unde era internat Karta.

— Tocmai voiam să trimitem după dumneavoastră, i se spuse acolo. Dacă promiteți să nu obosiți prea mult pacientul, puteți să-l interogați.

Čadek se învioră. Promise că va fi atent, că va avea grijă să

se oprească la timp și după cîteva clipe stătea lîngă patul curat al lui Karta.

Pe fața bolnavului se întipărise o suferință fără leac dar semăna cu cel dinainte mult mai bine. Era doar foarte slab și palid. Se rezema pe șoldul sănătos și avea ochii deschiși. Suferea probabil de mari dureri, dar le suporta într-o stare de prostrație. În privirea lui citeai că nu-l mai interesa nimic. N-ar fi întors capul nici dacă în spatele lui s-ar fi prăvălit zidul. Primi sosirea lui Čadek cu o expresie indescifrabilă.

După spusele doctorului care îl trata, Karta nu manifestase niciun fel de emoție sau surpriză cînd se trezise în mediul de spital. În creier nu mai licărea decît adevărul simplu, elementar; tot ce săvîrșise în taină, tot ce se petrecuse cu el se ștersese, aproape și rezistența sau apărarea împotriva realității păreau un zadarnic efort.

Čadek înțelegea procesul din mintea lui, de aceea primele cuvinte fuseseră:

— Foarte bine, Karta. Te însănătoșești, după cîte văd. Nu vreau nimic altceva decît să iscălești procesul-verbal.

Karta clipea des, de parcă vocea inspectorului l-ar fi călcat pe nervi.

— Poți să vorbești puțin, Karta?

Medicul curant stătea la ușă, urmărind atent scena. Karta ocupa singur o rezervă de două paturi, așa cum ceruse Čadek, din dorința ca bolnavul să primească o îngrijire optimă.

— Da, spuse bolnavul slăbit, cu vădit efort.

— Ai noroc. Viața ta a atîrnat de un fir de păr.

— Știu.

În felul în care pronunțase cuvintele se simțea resemnarea în fața sorții. Čadek se gîndea că acest om nu va minți. Își alese cu grijă întrebările: să fie simple și substanțiale în conținut, fără să trădeze cît se știa și cît nu se știa.

— Cînd ne-am despărțit, într-o noapte, Karta, tu te-ai

întors acasă și, ajutat de amantă, ai scurtat suferința tatălui tău. Te-a ajutat cu mîna ei Alžbeta Mušková, sau i-ai spus, după faptă, că...

— Nu... horcăi bolnavul.

Nega omorul făptuit asupra tatălui său: bătrînul murise de la sine. Sicriul de zinc? Da. Și de ce? Fiindcă Jirka Boček nu trebuia să afle de moartea bătrînului, dacă, eventual, copiii sau cîinii ar fi dezgropat cadavrul.

Čadek nu stăruia în continuare, deși argumentul i se părea insuficient. Erau alte lucruri mai importante de aflat: văduva lui Wang ajutase la schimbarea morților și la îngroparea chinezului, amestecul ei era confirmat și Karta nu credea că ar fi ceva grav.

— Numai dumneavoastră Sînteți de vină... spuse el cu o voce puțin mai distinctă, dar îndată închise ochii, mușchii feței pergamentoase i se încordară, vădind durerile mari ce-l chinuiau.

Medicul îi făcu semn lui Čadek, care înțelese. Trecu un timp de tăcere.

Inspectorul smulse cu mare greutate alte cîteva cuvinte neclare în legătură cu un glonte ce l-ar fi atins pe Boček. Dar bolnavul nu apucă să termine, își pierduse puterile și doctorul îl trase de mîneacă pe inspector.

— Lăsați-l, spuse, îl omorîți... Mai aveți răbdare două-trei zile.

Čadek era convins că în afară de cîteva amănunte neinteresante nu mai avea ce afla aici.

Fróny era singura persoană care putea clarifica totul. Metodele obișnuite de cercetare dăduseră greș. Din cauza inițiativei luate de fata doctorului primar, Fróny ieșea din joc. Čadek se surprinse imaginîndu-și-l cu dor de răzbunare pe doctorul Chrudimský: îl vedea în fața altarului, și-apoi cum

fugea cu pulpanele hainei fluturînd, lăsîndu-și singură logodnica în biserică...

La secție îl aștepta vestea că fusese căutat de Fróny. Rămase foarte surprins. Fróny dorea să știe cum se simte tatăl ei. Nu încercase la spital, închipuindu-și că nu i se va spune adevărul. La secție se primise înștiințarea că starea bolnavului este satisfăcătoare și i se spusese fetei să fie liniștită.

— Am făcut o greșeală, domnule inspector? întrebă Draboch, care vorbise în numele lui Čadek.

— Nu, răspunse Čadek dus pe gînduri, nu înțeleg de ce o interesează pe fată dacă scapă taică-său ori nu?

— Oricum... se miră Draboch.

Čadek nu-i explică nimic lui Draboch, dar era important de știut dacă moartea sau viața lui Karta are vreo legătură efectivă cu taina Frónyei. Čadek reflectă, bucurîndu-se la gîndul că Fróny își manifestase dorința de a păstra legătura cu el. Nu ar fi fost exclus ca dezamăgirea încercată să o arunce într-o stare de apatie totală. În fond, Čadek pune foarte multă bază pe o singură realitate: iubirea profundă a Frónyei pentru doctorul Chrudimský nu putea fi nimicită dintr-o dată, oricît de mare i-ar fi fost deziluzia. Și poate că tocmai aci era cuantumul necesar de forță motrice pentru rezolvarea cazului.

Fróny era stăpînită de o durere bine înțeleasă de Čadek. Inspectorul se convinge concret, în aceeași seară, de starea ei sufltească și scena îl zgudui, deși era pregătit la orice. Fróny venise să-l caute la secție, dar inspectorul plecase și ea alergă la el acasă. I-a deschis chiar Čadek și rămase încremenit ca în fața unei vedenii.

Fata afișa o expresie vulgară, cinică și provocatoare, ca pe vremea totalei ei decăderi morale. Cinismul femeii care-și vinde trupul nu mai era o mască pe chipul Frónyei, ci o realitate, puțin alterată de suferința sufltească.

După o reacomodare cu vechile deprinderi, Fróny s-ar fi obișnuit încet, încet cu tot ce antrenează o asemenea existență. Amănuntele eleganței ei își pierduseră farmecul; era îmbrăcată, de fapt, ca în ultima vreme, totuși se simțea o mare diferență. Tonul general era provocator: felul în care își înnodase eșarfa de mătase la gât, nasturele ce-i încheia taiorul, fardul buzelor, pieptănătura, înclinarea pălăriei și culoarea ciorapilor față de costum; și întreaga ei atitudine – geanta strînsă sub braț, mâinile înfipse numai pe jumătate în buzunare...

Se schimbaseră în rău pe negîndite, o schimbare neintenționată, exprimînd starea ei sufletească. Čadek intuise bine: Fróny abandonase lupta pentru o viață onestă, îngenuncheară. Nu se gătise așa dinadins, automat își aranjase pălăria și se fardase. Noblețea înflorită proaspăt din sentimentele ei pure dispăruse. Acum se dichisise cu alți ochi, care, privind-o în oglindă, îi spuneau că așa îi stă bine și nu altfel.

— Poftim înăuntru, Fróny, spuse Čadek cu prietenie.

Dacă în ultima vreme ea-l mai sfidase cu pași legănați, provocatori, fără îndoială, jucase teatru. După ieșirea din spital, mersul ei natural răspîndea farmecul discret al unei tinere femei bine-crescute. Fróny nu fusese niciodată prea instruită, dar avea mintea receptivă și isteată. Inteligența și rafinamentul de bun gust le avea în sînge. Se abătuse pe căi greșite și totuși calitățile ei intelectuale se dezvoltaseră pînă și în acele condiții; o slujiseră minunat cînd timona fermecată a inimii schimbaseră direcția spre doctorul Chrudimský.

Acum, mergînd prin vestibulul luminat cu pașii ei obosiți, era din nou în spiritul bine cunoscut al localurilor de noapte. Fróny nu mai juca teatru în fața lui Čadek; se purta firesc, cu natura ei de odinioară.

Își scoase pălăria cu un gest de mare oboseală.

— Moșulică, probabil că ai aflat ce mi s-a întâmplat, spuse ea. Se așează picior peste picior, scoase din tabacheră o țigară, pe care o puse între buzele prea roșite; tonul era izbitor de grosolan.

Extraordinară putere de preschimbare a femeilor, excelente actrițe în dialogul cu bărbații! Orice bărbat, dacă vrea, le poate descifra de la prima vedere, pînă în cele mai fine nuanțe ale deprinderilor și firii lor. Deși nu-l pasionase asemenea studiu, Čadek se pricepea să cunoască sufletul femeii după înfățișarea și felul ei de a se purta. Toată filosofia, la care ajutase și vîrsta, era neignorarea faptului că perfectul confident al femeii, semnul ei de recunoaștere, este nota personală în tonul general al modei, infinita fantezie hrănită de cochetărie. Nu este nevoie ca o femeie să-și dezvăluie sufletul de la prima întîlnire unui bărbat, fiindcă un fleac al toaletei, un gest, o vorbă, o trădează, indicînd ce-i place și ce nu.

— Aici sînt chibriturile, spuse Čadek străduindu-se să pară cît mai la largul lui. Felul în care Fróny își aprinsese țigara, trăsese în piept fumul și-l suflase afară, confirma catastrofala metamorfoză numărul doi. Era inutil să-i mai amintești de calitățile ei morale, să încerci s-o convingi să nu abandoneze ideea de a deveni infirmieră sau să-și aleagă altă meserie cinstită. Fróny se întinse voluptuos, cu țigara aprinsă între degete.

— Știi, moșulică, eu sînt o femeie făcută numai pentru dragoste, cum zice cîntecul. La dracu cu infirmeriile! Voiam să fac treaba asta doar pentru Karel. Aș fi suportat orice cu plăcere. Mi-ar fi plăcut orice numai pentru el. Cine zice că dragostea trebuie să fie numai fizică, la una ca mine? Poate să fie și așa cum a fost pentru Karel; și le plătește de o mie de ori pe toate celelalte. Așa sînt eu. Dar dacă am pierdut-o pe cea sufletească, o voi avea iar pe cealaltă!

— Îl urăști pe Karel? întrebă încet Čadek.

— Nu vorbi prostii! răspunse ea sec. El nu mi-a vrut decât binele, ca și dumneata de altfel. Nu era nevoie să vă obosiți atîta!

Trase din țigară, pînă se aprinse ca jarul.

— N-am venit ca să ne împăcăm, adăugă ea. Ce e cu taică-meu?

— Ce să fie? Bine. Am stat de vorbă cu el.

— Ce-a spus?

— Multe, Fróny.

Čadek luase o atitudine gravă, dar n-o păcăli pe Fróny.

— Nu vorbi aiurea, flașnetarule orb! Știi eu ce putea spune tata și ce nu. Am aranjat totul împreună, la amănunt, înainte de a-l lua la mine, pentru că bănuiam că o să-ți faci într-o zi apariția. Crezi că se face bine?

— Cred. Te interesezi ca fiică iubitoare?

— Nu-s o fiică bună. Cu taticu e ca și-n povestea mea cu Karel. Îl iubesc, și cînd iubesc eu pe cineva mă arunc și-n foc pentru el! Poți să mă închizi pentru ce-am făcut, dar nu pe mult timp, că n-am făcut cine știe ce ispravă. Numai eu am habar de Jirka. Da' ce tot îmi bat gura! Toate astea i le-am spus lui Karel. Te-a pus, desigur, la curent.

— Da, recunosc Čadek.

— Vezi?! rîse ea forțat și rămase cu privirea pierdută în gol.

Ochii o trădau; erau umezi și foarte triști; dincolo de nepăsarea artificială citeai durerea adîncă.

— De ce ai venit la mine, la urma urmei, Fróny?

— Ca să te încredințez că știi să mă țin de cuvînt. Numai eu sînt în stare să lămuresc povestea cu Jirka, numai ca să-l lase în pace pe Karel.

— Ce legătură are asta cu starea sănătății lui Karta?

— Niciuna. După ce termin cu istoria asta, stricăm

relațiile. N-o să-ți mai ies niciodată în cale nici ție, nici lui Karel. I-am scris domnișoarei ăleia că n-a fost cu păcat și să nu mai fie supărată. E un gest nobil, să te pufnească râsul, nu alta! Trase violent din țigară. Nu l-ar fi crezut pe Karel, așa că am încercat s-o conving eu că a fost exact așa cum o să-i explice el. Gîsca! M-am jurat că nu a fost nimic între noi și că nu are ce să-i reproșeze, decît prea marea bunătate, pentru care îi Sînt recunoscătoare. Așa și e. N-are importanță ce-a ieșit pînă la urmă. Eu trebuie să-l laud, moșulică, și m-ai înjura și dumneata dacă ți-aș spune că e un prost. Nu e prost, se-nțelege, proastă Sînt eu.

Fróny se ridică, flutură țigara prin fața lui Čadek și-și propti mîna în șold.

— Ei, ei! se feri Čadek, vezi să nu-mi arzi nasul.

— Nicio grijă. Eu trebuie să-l apăr pe Karel, deși pentru mine e acum ca și un străin. Eu l-am băgat în balamucul ăsta, eu trebuie să-l scot. Îmi pare bine că nu mi-am pierdut capul în fața duduui. I-ar fi plăcut să mă vadă prăpădită. Dar nu, nu avea cum să se bucure de un asemenea spectacol din partea mea. Nu mă smiorcăi eu pentru orice fleac!

— Oricum, tot proastă rămînei, spuse Čadek cît putu de blînd.

— Ce tot îți îndrug? Știu eu cine Sînt! Sînt o femeie singură. Ei și? Am cum să mă apăr! Sînt destul de frumoasă și ăsta-i capitalul meu. Trebuie doar să știu să-l folosesc.

Iar trase din țigară. „Cînd o să termine țigara, gîndea Čadek, n-o să mai aibă cu ce să-și ocupe pauzele în care își înghite emoția”. Čadek aștepta liniștit momentul, dar îi era nespus de milă.

— Găsesc eu ocazii, vorbi Fróny mai departe, nu mai am cincisprezece ani, ca să-mi mai pierd mințile pentru un spărgător! Am cîștigat o experiență în plus: O fată de uliți n-are voie să se îndrăgostească de doctorul care a tratat-o.

Trebuie să pîndească unde și cine oftează după ea, iar ea să rămînă stană de piatră!

— De ce? întrebă Čadek. Venise momentul așteptat.

— De piatră! repetă Fróny și-și duse țigara la gură.

Tremura toată: vocea, degetele, țigara, buzele. Nasul ei mic se boțea, genele străluceau ude. Sprîncenele se încruntară în efortul de a birui slăbiciunea, dar țigara căzu jos. Fróny își duse palma nesigură la frunte; din gîtlej răzbi un suspin nestăpînit. Mîna căzu grea, ochii uscați dintr-o dată ca la vîntul fierbinte al deșertului se ațintiseră chinuiți în ochii lui Čadek. Din ei țîșnea tristețea în valuri mari, într-o liniște de sfîrșitul lumii. Parcă cerea indulgență, se scuza și vorbea, într-un limbaj mut, de groaznica prăpastie neagră căscată în sufletul ei.

Čadek deschise brațele:

— Vino încoace, micuțo, spuse el, nu te mai chinui atîta!

Cuvintele lui rupseră dintr-o dată zăgazurile lacrimilor ei și Fróny se preschimbă într-un sărman copil năpăstuit. Čadek îi spusese involuntar „micuțo”, fără intenție rea, cu profundă compătimire. De cîte ori auzise ea acest cuvînt de la alți bărbați! Dar tonul cu care-i vorbise acest om ruginit de viață, uriașul acesta ca un stejar bătrîn înainte de vreme, dădu cuvîntului un blînd înțeles. Fróny plîngea ca o fîntînă la pieptul lui Čadek, și el simțea cum încet-încet i se îmbibă cămașa de lacrimile ei. Stînjenit, stinse cu piciorul restul de țigară, care ardea mocnit pe dușumea, și mîngîie delicat umerii fetei.

Fróny își veni repede în fire; se retrase, își suflă nasul și își șterse ochii cu dosul palmei.

— Iartă-mă, bătrînule! șopti ea, suspinînd printre lacrimi.

— Nu-i nimic, răspunse el.

Fróny rămase tristă. Nu se mai juca de-a viteaza. Luă pălăria și cu un gest impresionant de discret și-o aranjă pe

cap. Portretul ei de acum – potrivindu-și buclele sub pălărie, cu ochii încă plini de lacrimi și cu buzele tremurînde – i se întipări în minte lui Čadek ca însăși personificarea despărțirii de ceva pierdut pentru totdeauna, împotriva voinței unei biete fete. Părăsea lumea în care intrase odată din eroare. Nu se va mai întoarce acolo. Plecarea ei de acum însemna și altceva, însemna pierderea ireparabilă a unui om.

— Adio, bătrînule, zise ea și-i întinse mîna.

— Adio, răspunse Čadek. Și fii deșteaptă, fetițo!

Fróny plecă, fără să se mai uite înapoi. Čadek își luă haina și pălăria și porni încetișor în urma ei. Pe stradă făcu un semn detectivului ce-și îndeplinea datoria.

— Ești liber, îi spuse, merg eu după ea.

Fróny înainta ca lipsită de viață. Čadek observă cîțiva bărbați care întoarseră capul în urma ei și cum ea îi privise cu o ură nouă. Astăzi Fróny nu-și putea relua vechea meserie. Încotro se îndrepta oare? Spre casa unde primise vizitele lui Chrudimský? Spre rîu? Sau poate mergea spre acea țintă necunoscută inspectorului, ca să-l scape pe Karel Chrudimský de necazuri?

În stația de tramvai se opri și așteptă; sosi un tramvai; Fróny se urcă în primul vagon; Čadek, urmărind-o de la oarecare distanță, sări în remorcă după ce tramvaiul începuse să prindă viteză.

Numărul tramvaiului îi spunea lui Čadek că Fróny se îndrepta spre sectorul cinci. Inspectorul se purta ciudat în calitate de călător: se apleca în afară la fiecare stație și coborî subit, fără să-i mai arate taxatorului mirat insigna edificatoare.

Cu cîțiva zeci de metri înainte de capăt, Čadek sărise din tramvai. O observase pe Fróny coborînd, fără ca ea să-l vadă. Amurgul periferiei o înghiți cu pîlcul de oameni care

coborîseră și ei. Ea însă o luă în direcția care o ducea în întunecimea desăvîrșită.

Pe drumul slab luminat de lămpile agățate, sus, pe stîlpii de lemn, mergeau cîțiva lucrători. Cine dorea să ajungă la mama Klouzanda trebuia să urmeze șoseaua asta după care aveau de cotit în poteca prăfuită ducînd la cîrciumă. Dar cine cunoștea bine împrejurimile putea să scurteze drumul, trecînd de-a curmezișul maidanului negru ca smoala, plin de gropi și alte obstacole periculoase.

Fróny se încumetase s-o ia pe scurtătură, deși nu părea grăbită. Poate nu voia să iasă în calea femeilor care vagabondau pe șosea. Cunoștea multe dintre ele. Čadek nu se gîndi mult la asta. Fróny se îndrepta cu siguranță înspre mama Klouzanda. În direcția aceea nu mai exista nimic altceva decît o umbră minunată unde se făceau excursii la sfîrșit de săptămînă, dar era mult prea departe.

În fața Frónyei se afla o mare de întuneric în care nu s-ar fi încumetat nicio femeie și poate chiar nici mulți bărbați. Dar Fróny se topi fără ezitare în bezna străjuită de lanțul rar al fanarelor slabe; Čadek avu impresia că fata a dispărut în neant pentru totdeauna și cu repeziciune o luă puțin mai la stînga. Nu vrea să meargă chiar în spatele Frónyei, să nu-l trădeze umbra lui, dacă l-ar fi atins clipirea vreunui fanar. Alergă apoi aplecat, aproape paralel cu drumul, se împiedică și călcă în gropi, dar o ajunse din urmă pe Fróny. Atunci se culcă la pămînt și o lăsă să treacă pe lîngă el. Mai repetă o dată aceeași manevră. Nu, nu se putea înșela: tînăra disperată se îndrepta spre cîrciumă... Și Čadek se grăbi să ajungă acolo înaintea ei.

Nu departe de cîrciumă se culcă din nou la pămînt, ca să poată avea o vedere nestingherită spre intrare, fără să fie trădat de becul murdar de deasupra ușii. O aștepta pe Fróny. Noaptea tîrziu, ușa cîrciumii se zăvora pe dinăuntru, apoi

mama Klouzanda și chelnerul Jindra își selectau grijuliu clienții. La ora asta accesul era încă necontrolat.

Fróny intră în cârciumă fără ezitare. Čadek se hotărî să aștepte răbdător. Își căută alt ascunziș mai puțin incomod și mai aproape de casă. Mai întâi se convinse că locul e curat, după aceea se așeză într-o poziție cît mai puțin obositoare.

Lăsa să se scurgă aproape două ore picurate încet, încet în marea de răbdare a polițistului de meserie. În sfîrșit, se ridică în picioare, scărpinîndu-și încurcat nasul: se cam săturase de atîta răbdare.

Între timp inventariase aproape douăzeci de oameni care intraseră în cârciumă. La lumina becului amărit de la intrare îi recunoscuse aproape pe toți: Viktorín, hoțul de poduri. Srkálek, specialist în a opera prin localități balneare, Kulda, poreclit Cîrcotașul, mare meșter în tăierea vitrinelor, Pepík-Sublimat, fost hoț de bile de biliard, pe vremea cînd erau făcute din fildeș, și alții. Drojdia societății, pentru care poliția păstra intenționat localul mamei Klouzanda, la fel cum întrețin savanții medii microbiene pentru cercetări.

Larma exuberantă dinăuntru atinsese proporții remarcabile. Čadek cunoștea limita obișnuită a înfierbîntării clienților. Acum ajunsese la culme și inspectorul ghici îndată motivul: Fróny, fără îndoială.

Čadek se încludă la gîndul că Fróny nu venise aici în scopul celor discutate între ei doi. Venise doar să se distreze după gusturile ei de odinioară. Debarcase la mama Klouzanda ca să prindă curaj pentru reluarea vieții din trecut. Čadek ar fi băgat mîna în foc fără să șovăie că Fróny stă acum la o masă, mai mult beată decît trează, și face gesturi deșuchete.

Doamne, Dumnezeu! Asta era rețeta care avea să-i vindece durerea... Nimeni altcineva nu se pricepea atît de bine ca ea să piardă totul. Nu oricine putea să treacă dintr-o dată prin astfel de bruște transformări.

Explozia furtunoasă a vocilor aprinse cutremură cârciuma: mare minune că becul de deasupra intrării nu se stingea! Se sparse un pahar; se auzi țipătul unei femei; nu, nu putea fi Fróny; Čadek ar fi recunoscut-o. Era altă fată, care probabil se simțea atât de bine în cârciumă, că nu se îndura să mai pornească la obișnuita ei plimbare nocturnă.

Čadek înconjură cârciuma. La etaj era întuneric și fereastra închisă. Ferestrele de la parter erau astupate cu perdele netransparente. În curtea din spatele casei se împleticeau doi bărbați beți, care mormăiau vulgarități. După ce își făcură nevoile, se întoarseră înăuntru prin ușa din dos, trântind-o de zdrăngăni geamul. Intrarea principală era opusă ușii din dos. În dreapta mai exista o ușiță stricată, care ducea în pivniță. Chiar lângă ea începeau scările de lemn ce duceau la etaj. Intrarea în local se făcea prin stînga. O altă ușiță ducea în bucătăria care avea și legătură directă cu localul.

Amestecul de mirosuri iuți și grele izbiră nările inspectorului. Amoniacul și sfara de la chiftelele din carne de cal, vaporii de alcool, fumul sufocant de tutun prost, izul peștilor puși la saramură și transpirația oamenilor tixiți în local te făceau să te gîndești la utilitatea măștilor de protecție contra gazelor asfixiante.

Din local ieși un bărbat. Observîndu-l pe inspectorul de poliție tresări, holbă ochii prostește și exclamă:

— Hait! Apoi se întoarse, se lovi cu umărul de rama ușii și, cît îi îngăduia situația, intră grăbit în local, unde, odată ajuns, începu să zbiere.

Prin ușa deschisă se strecura afară un fum vînat. Čadek înaintă brusc, se opri în prag și larma încetă subit.

Aspectul jalnic, aproape dureros, al acelui amalgam infect de oameni, ca fauna din noroiul bălților, încruntă sprîncenele lui Čadek. Clienții mamei Klouzanda se înghesuiau aici ca

într-un cuib de nevertebrate, îi adunase aici stricăciunea morală și fizică în care se complăceau.

Čadek observă cîteva femei suspecte; dar n-o văzu nicăieri pe Fróny; Fróny nu era în local.

— Ce dracu! se adresă el pe un ciudat ton blajin. Vă e frică de mine?

Se temeau, bineînțeles. Privirile lor rătăceau nesigure. Ici și colo strălucea cîte un ochi, căutînd să ascundă ura tacită. Čadek făcu un gest a lehamite înspre adunătura aceea de nenorociți. Era o seară ieșită din comun, fără îndoială. Pe mese se grămădiseră sticle de vin; paharele de bere erau puține.

„Fróny le-a făcut cinste”, gîndi Čadek, uitîndu-se la mama Klouzanda, slută, împopoțonată și buhăită, care tocmai se grăbea să iasă de după tejghea și să-l întîmpine.

Chelnerul Jindra, nădușit de alergătură, se opri și-pocnea de șold șervetul îngrozitor de murdar. I se citea pe față indignarea față de vizita inspectorului.

— Mamă Klouzanda, spuse Čadek cu răceală și firească repulsie, pe care nu și-o putea stăpîni, știu că Fróny e aici.

— Fróny? întrebă răgușit mama Klouzanda. Te înșeli. Nu-i aici.

Toți o auziră. Čadek rămase încurcat, fiindcă nimeni nu știa mai bine ca el că Fróny e aici! Nu putea dispărea nici pe ușa din față, nici prin cea din dos.

Se uită de jur-împrejur, se retrase un pas, să aibă sub ochi și coridorul.

— Mi-a spus că trece pe la tine astă-seară.

Se lăsă o liniște desăvîrșită. Čadek, care era cu ochii în patru, observă că mulți se îmbătaseră, deși nu era prea tîrziu: își bălăbăneau capetele, tăcînd.

— Ce am eu cu ce-a spus ea? mîrîi cîrciumăreasa, poate că vine, că mai are tot timpul.

Čadek o privi drept în ochi. În privirea ei tulbure nici diavolul nu putea citi ceva.

— Bine, încuviință inspectorul, pipăindu-și buzunarul de la piept, e vorba de o mică neînțelegere.

Scoase un carnet și mama Klouzanda, răsufînd greu, observă două timbre late. Din celălalt buzunar Čadek scoase stiloul și își trecu cifrul pe fața timbrelor. După aceea le puse sub ochii mamei Klouzanda.

— Vezi?

Mama Klouzanda privi îngrozită.

— Văd, îi răspunse ea.

— Tot mai susții că Fróny nu a fost pe aici?

— Cînd spun odată că nu, nu este... Nu-mi mai scoateți ochii cu filatelia asta!

— Cine știe? Urmează-mă!

Ieși în coridor. De voie, de nevoie, cîrciumăreasa îl urmă. Čadek se apropie de ușa principală.

— Trage zăvorul! Să te ferească dracul care te-a adus pe lume dacă voi fi nevoit să repet vreun ordin!

Mama Klouzanda trase zăvorul cu mîna tremurîndă. Între timp, foarte grav, Čadek umezi cu limba reversul unui timbru, după care îl lipi cu atenție – jumătate de zăvor, jumătate de lemnul ușii.

La fel sigilă și cealaltă ieșire.

— Ferestrele să rămînă peste tot închise! zise el și se întoarse cu fața spre local: — Să nu miște nimeni! Tu și cu Jindra stați pe coridor!

Chelnerul Jindra alergă după ei în ultima clipă. Se plesni cu șervetul murdar peste coapse și spuse mînios:

— Stăpînă, să ne gîndim dacă permitem asta sau nu...

Čadek izolă zumzetul neliniștit din local, întorcînd cheia în broască.

Mama Klouzanda sta să leșine cînd văzu că inspectorul

scoate revolverul din buzunar, iar Čadek nici nu luă în seamă mîrîiala chelnerului Jindra.

— Și acum, indiferent ce s-ar întîmpla, nu vă clintiti de aci! îi amenință el.

Apoi urcă la etaj și întîrzie acolo douăzeci de minute. Se întoarce cu o expresie înghețată. Nu descoperise nimic suspect, în afară de o cutiuță cu douăsprezece inele, care nu-l interesau deocamdată, dar găsirea lor demonstra cît de serios făcuse percheziția.

Cercetă și parterul cu cea mai mare atenție. Cercetă pereții și podeaua, se uită prin rafturi, mută mobilele din loc. Nici măcar Jindra nu se mai încumeta să protesteze, în timp ce clienții din local amuțiseră, bine încuiați.

La urmă, intră și în pivniță: mama Klouzanda cobora gîfîind înaintea lui, bîjbîia pe treptele abrupte și umede...

— De ce țineți mereu lumina aprinsă aici? întrebă Čadek, arătînd becul din tavan.

— Jindra a uitat să-l stingă, răspunse răgușit mama Klouzanda.

Greu de crezut într-o intrare secretă. Čadek nu-și imagina aici un coridor subteran. Erau doar cîteva butoiașe de bere, răzlețite, iar pe pereți rafturi cu sticle stivuite. Čadek trase o sticlă și ciocăni cu patul pistolului peretele. Totuși nu excludea posibilitatea existenței unui mecanism de panouri culisante, deși de-a lungul experienței sale nu întîlnise încă așa ceva.

— Dacă te temi să nu răcești, mamă, se adresă el cîrciumăresei, ajută-mă să mut vechiturile astea. O să fim gata repede. Nu plec pînă nu cercetez fiecare plasă de păianjen.

— Cum vrei, se rezezi cu răspunsul mama Klouzanda, și apucă lăzile cu sticle goale. Îi făcu loc, printre zăngăneli, și apucă alta. Uite, aici în sticla asta e Fróny! După raftul ăla e

Jirka Boček! Și acolo, din grămada de gunoi, acum iese și nasul lui Bětkla! bodogăni femeia.

— Aha! o cunoști pe Alžbeta Wang-Li? întrebă Čadek.

— Cum să n-o cunosc?

Percheziția pivniței nu dădu niciun rezultat. Čadek o împinse înapoi, pe scări, pe cârciumăreasa obeză, care icnea ca o batoză și, când ajunse sus, îl copleși cu înjurăturile.

— De cinci ani n-am mai fost în pivniță! tremura de ciudă. Să faci asemenea mizerii oamenilor cinstiți! Reclamația e pe drum, n-ai grijă! Ai mandat de percheziție?

— Uite-aici! spuse Čadek, arătînd la frunte.

Deschise ușa localului propriu-zis. Îl întâmpină forța unită a privirilor sumbre. Le opuse forța privirii sale și își strigă ordinele energic. La porunca lui, clienții începură să se miște dintr-un colț, într-altul. Čadek adulmeca prin toate ungherele ca un câine; se făcea că nu observă fețele batjocoritoare ale chefiilor, nici chicotelile, tușea și tropăitul în bătaie de joc. În sfârșit, se întoarse cu fața la ei, privindu-i în tăcere, pînă se liniștiră cu toții. Nu observase cum două fete îl priveau cu fețele strîmbate de o grăitoare sfidare.

— Cine își amintește, fetelor, s-o fi văzut aici pe Fróny Brabencová?

Nu răspunse nimeni. Čadek se întoarse cu spatele, ridicînd din umeri.

Mărcile cu cifrul lui erau intacte la uși. Dacă Fróny nu zburase pe coș, atunci se dizolvase ca o bucățică de zahăr într-un pahar de apă. Era sigur că nu sărise pe una din ferestrele de sus cum făcuse Jirka Boček. Ferestrele erau neatînse, cele de la parter aveau gratii și de afară nu putuse s-o ajute nimeni.

Čadek părăsi înfrînt cîrciuma. Auzi în urma lui șervetul lui Jindra plesnind, acompaniat de gîfîitul mînios al mamei Klouzanda.

Dacă Fróny intrase, trebuia să și iasă pînă la urmă. Nu

credea în vrăji, așa că își reluă postul de observație. Era hotărât să stea la pîndă pînă în ziua de apoi! Avea să aștepte așa chiar dacă s-ar fi întîmplat, prin imposibil, să nu apară polițiștii din rondul de noapte.

De Fróny depindea încă rezolvarea afacerii Boček.

Noaptea își urma cursul. Mai sosiră cîțiva clienți noi, nu plecase încă niciunul. Zgomotul dinăuntru nu mai atingea intensitatea de mai înainte. În cele din urmă, cineva ieși, totuși. Čadek lăsa omul să se îndepărteze cîțiva pași, apoi strigă, somîndu-l în numele legii, și bărbatul fu nevoit să se apropie, Čadek îl orbi cu lumina lanternei.

— Crezi că Sînt Fróny în travesti? rînji clientul oprit de Čadek. Era un hoț de prăvălii, fusese de cinci ori închis, îl chema Dilek.

— Fróny ar fi refuzat să poarte asemenea mască, răspunse inspectorul, fără să slăbească din ochi cele două ieșiri. Ea are simțul frumosului. Ia-ți tălpășița!

După o jumătate de oră se stinse becul de la intrare și se auzi cheia răsucindu-se în broască. Mama Klouzanda nu mai dorea noi clienți. Cine mai avea chef să intre trebuia să sune și să ceară voie. Nu se întîmpla încă nimic deosebit, nicăieri. În curînd trebuia să apară rondul de noapte.

În cîrciumă domnea o tăcere nefirească.

Atenția încordată a lui Čadek sesiză scîrțîitul ușii din față: Jindra tocmai conducea pe cineva. Becul se aprinse, contrastul cu bezna alungată creă iluzia unei lumini puternice. O siluetă trecu repede pragul. Čadek nu-și credea ochilor și urechilor...

— Noapte bună, spuse un glas cunoscut.

Čadek sări din ascunzătoare.

Persoana se opri. Întoarse calm capul. După repeziciunea cu care se închisese ușa și după scrișnetul zăvorului puteai deduce graba și spaima lui Jindra. Jindra o lăsase afară pe

Fróny, singură, în voia sortii. Becul de la intrare se stinse parcă mai repede decît se stinge de obicei un bec.

Era într-adevăr Fróny. Rămăsese la un metru sau doi de uşă. Cînd se stinse lumina, se topi o clipă în întuneric, dar Čadek proiectă lumina lanternei.

— Diavoliţo! spuse el prinzînd-o de mînă.

— Ce-i? replică ea ursuză şi obosită.

— Da, o scutură Čadek, ce-i? Ţi-ai pierdut libertatea, fetiţo. Vii cu mine; o să ai ce-mi povesti.

Nu termină bine cuvintele şi se trezi cu un pumn în cap: îl mîngîiase Fróny. Dar, o clipă mai încolo, tot ea începea să ţipe ca turbată.

CAPITOLUL 17

FRÓNY AVUSESE câteva experiențe ce-i dovediseră că nu se poate apăra, dar nu ținea seamă de ele. Acum nu voia cu niciun preț să fie dusă înapoi la arest. Urla la Čadek și la cei din rondul de noapte, care își făcuseră apariția la timp.

Čadek le-o încredință pe Fróny, iar el rămase pe loc. Fróny făcu drumul cu o mașină vopsită în verde și la secție o îmbrăcă în cămașă de forță: parcă înnebunise.

Cinci polițiști destoinici îl schimbă pe Čadek în postul de observație, care se extinsese, împresurînd cîrciuma mamei Klouzanda. Inspectorul se întoarse în oraș. Era convins că pînă a doua zi Fróny se va liniști. Îl îngrijora totuși intensitatea împotrivirii ei. Se îndreptă spre casă cu gândul să se odihnească puțin.

Întins în pat, era frămîntat de o întrebare hamletiană: „Or fi, sau n-or fi ascunzători secrete la mama Klouzanda?”

Stătea ridicat în capul oaselor, cu ochii în tavan, și se gîndea la grija Frónyei pentru starea tatălui ei. Mort? Bine. Viu? Tot atît de bine. Oricare din situații i-ar fi fost, în definitiv, aproape indiferentă, de aceea era ciudat viul ei interes în această direcție. Îi păsa de moartea tatălui din motive care nu aveau nimic comun cu iubirea filială... Ce-ar fi

dacă ar minți-o mîine pe Fróny că i-a murit tatăl? Mort, Karta ar scăpa de mîna justiției umane. N-ar mai fi avut importanță ce destăinuiri ar face fata în legătură cu el. De ce se făcuse vinovat? De moartea bătrînului Karta. Fapta era știută poate și de Boček, și de aceea Fróny i-l tănuia pe acesta, cu toate că îi rănise tatăl. Boček dorea moartea doctorului Chrudimský... Poate fiindcă se temea de indiscreția lui Chrudimský, informat prin confidențele Frónyei. Sau poate că era gelos și Fróny putea să-l potolească numai cu promisiunea că nu se va mai întîlni niciodată cu tînărul medic...

Dar Fróny îi promisese lui Čadek securitatea lui Chrudimský încă înainte de a fi avut discuția cu fica medicului primar. Cine știe ce criză sufletească o hotărîse la asta. Era foarte posibil să se fi hotărît singură să se despartă de Chrudimský, numai spre a-l apăra de răzbunarea lui Boček. Nu credea ea mai mult în puterea lui Boček, decît în puterea întregului aparat polițienesc? Nu susținea că poliția n-o să-l prindă niciodată pe Jirka Boček? În noaptea aceea somnul lui Čadek fusese mai mult decît neodihnitor. După ora șase patul rămase gol și Čadek pornea iarăși la drum. Nu intenționa să treacă pe la secție, ci pe la locuința Frónyei. Avea cheia la el, n-o înapoiase încă administratorului.

Intră în odaia părăsită. Primul lucru pe care-l observă fu o scrisoare într-un plic închis, sprijinit de un pahar pus la vedere pe masă. Pe plic scria cu litere de-o șchioapă:

Predați-o, vă rog, doctorului K. Chrudimský.

Fără să ezite, deschise scrisoarea nemaigîndindu-se la indiscreție.

O citi repede, o băgă în buzunar și porni grăbit spre secție, direct la doctorul Barák.

— Am o veste bună, anunță el din ușă.

Doctorul Barák crezu că inspectorul se referea la evenimentele din noaptea trecută și avu un gest vag.

— Și eu pentru dumneata la fel, răspuse șeful. Ia loc. Sicriul de zinc e la gară. Poți să te ocupi personal de transportul lui la serviciul nostru medico-legal.

— Mai bine îl las pe Draboch cu treaba asta, răspuse Čadek. Eu Sînt ocupat. Mortul nu fuge din sicriu. Ieri însă mi s-a oferit prilejul de a salva pe cineva și am economisit cheltuiala pentru un mormînt proaspăt.

— Mormînt proaspăt? Al cui?

— Al Frónyei. Acum știu de ce a opus ea atîta rezistență, de au fost nevoiți să o pună în cămașă de forță. Am împiedicat-o de la sinucidere. Avea biletul luat pentru rai. Citiți această scrisoare și, între timp, eu mă reped pînă la celulă, să atrag atenția oamenilor să fie mereu cu ochii pe ea.

Doctorul Barák luă scrisoarea înspăimîntat; Čadek îl privise foarte ciudat, înmînîndu-i-o.

Scrisoarea suna astfel:

DRAGĂ KAREL,

Nu-ți scriu ca să mă compătimești, sau ca să crezi că aștept vreo minune, sau măcar promisiunea că nu mă vei uita. Nu Sînt o sentimentală. Nici nu țin să-ți spun că te-am iubit. N-ai fost chiar așa de rău, dacă stau să mă gîndesc. Ești un om bun și sensibil, mi-am dat seama din felul cum te-ai purtat cu mine. Dacă m-ai fi iubit, poate că mă mai îndoiam de bunătatea dumitale. Dar nu m-ai iubit și nu mă iubești. Ți-a fost doar milă de mine și sentimentul ăsta este mai mare decît dragostea, fiindcă nu pleacă din egoism. Am fost proastă gîndindu-mă la altceva. Mi-au zburat mințile și am trăit numai cu inima. Femeilor li se întîmplă cîteodată din astea, așa că te rog nu fi supărat pe mine.

Cred că îți vei face reproșuri cînd mă vor găsi moartă. De aceea arată oricui scrisoarea mea și oricine își va putea da

seama că nu ai nicio vină. Sînt o ființă inutilă pe lumea asta. Trăiesc numai spre paguba oamenilor: niciodată n-am știut să fiu folositoare. Moral Sînt atît de coruptă, încît numai absurditatea aceea în care am crezut m-ar fi putut duce pe un drum mai bun. Dar undeva noroiul tot ar fi rămas, nu s-ar fi schimbat în praf și vîntul nu l-ar fi măturat. S-ar fi lipit și de dumneata, chiar dacă te-ai fi îndrăgostit foarte tare de mine. Niciun bărbat n-ar fi făcut o mai proastă alegere ca dumneata și meriți oare așa ceva?

Așa cum e acum, fără dumneata, m-ar fi așteptat un sfîrșit și mai rău decît cel pe care mi l-am pregătît. Crede-mă, Sînt slabă și nefericită; nu știu de unde am cîteodată destul curaj, dar pentru viață nu mai am. Am bani, dar ei nu înseamnă nimic pentru mine. Aș putea trăi și fără să te am lîngă mine, dar tremur de groază cînd mă gîndesc la plictiseala care m-ar aștepta. Simt dinainte neliniștea, nebunia pe care ar trebui să o înving, dar nu știu cum aș învinge-o. Ți-am explicat, mă jur, că mie nu mi se potrivește o viață liniștită. Nu pot trăi decît în al nouălea cer, sau în fundul iadului. Pentru asta îmi cer iertare. Sînt amărîță și rea, cîteodată singură îmi spun că Sînt un monstru. Tot ce a fost între noi a însemnat doar o nebunie din partea mea. N-are niciun sens.

Crede-mă că zîmbesc recitînd ce-am scris pînă acum. Dacă ai înțelege că pentru mine moartea nu înseamnă nimic îngrozitor, ci mai degrabă contrariul, aș fi foarte fericită.

Ai avut neplăceri din cauza mea. Ar fi foarte urît dacă aș pleca fără să rezolv măcar asta, în așa fel încît să ai pentru totdeauna liniștea sufletească și să fii lăsat în pace. Rezolv eu asta, pot să rezolv, te asigur. Nu Sînt deloc tristă, mi-e inima ușoară și nu plec ca să fac loc cuiva, ci mai degrabă fiindcă eu însămi n-am avut niciodată un loc pe pămînt. Dar s-a întîmplat ce s-a întîmplat și numai eu port toată vina și n-am să plîng pentru asta.

Îți urez multă, multă fericire,
F. B.

DOCTORUL BARÁK ÎI ARUNCĂ O PRIVIRE LUI ČADEK, CARE stătea și el aplecat asupra scrisorii. Čadek înghiți în sec și-i spuse:

— Nu-i adevărat, domnule doctor, ce-a mîzgălit ea aici. Fróny vrea să se sinucidă numai fiindcă s-a înșelat atît de îngrozitor, și totul a fost atît de neașteptat. Ar însemna că n-o cunosc. Dacă totul ar fi decurs așa cum presupuneam eu în legătură cu Chrudimský, ea s-ar fi deprins încet, încet cu o viață normală și nu i-ar mai fi venit o asemenea idee.

— Hm, tuși doctorul Barák. Čadek, păstrează scrisoarea. Čadek luă scrisoarea și pînă s-o bage în buzunar o mai împături inutil de două ori.

— Încă nu e rău, adăugă. Spuneam că aseară am salvat-o ca printr-un miracol. Îi dăm timp. O să-și revină. Avu un gest nemulțumit: O să alerge iar pe străzi...

Apoi plecă în biroul său. Ceru să-i fie adusă Fróny, care se mai liniștise între timp și scăpase de cămașa de forță. Gardiana veni cu ea și puse pe masa lui Čadek obiectele găsite la Fróny. Cel mai interesant dintre toate era un revolver mic, automat, fin lucrat în sidef și nichel, ca un binoclu de teatru, și, culmea, încărcat pînă la refuz.

— Așa, Fróny? spuse Čadek. Nu ți-l mai dau înapoi. N-ai permis de portarma,

Fróny arăta nedormită, avea fizionomia unui copil obosit. Ochii ei priveau cu amestecul acela bine cunoscut de încăpăținare și teamă. Dar ambele stări de spirit păreau apatice, încetoșate.

— Vrei să mă chinuiești cu o groază de întrebări, spuse ea

cu o voce străină, prea joasă și ștearsă. Nu te obosi degeaba. N-o să scot o vorbă.

— Du-te ncolo! Tot timpul habar n-ai de realitate. Nu te-am chemat să te interoghez.

— De ce atunci?

— Tatăl tău a murit azi-dimineață. Știam că te interesează starea lui.

Fróny clipi violent. Nimic mai mult. Apoi ridică din umeri.

— Bine, spuse ea, eu n-am norocul ăsta. Dumnezeu să-l odihnească!

Čadek se gîdea să-i trezească neîncrederea:

— Poți să pleci! făcu el un semn din cap și se întoarse la masa de lucru. Fróny porni spre ușă șovăielnic. Cu pași lenți ajunse la ușă; acolo se opri. Čadek nu trebui s-o urmărească și cu privirea, auzul îl sluja tot atît de bine. Nu spuse nimic, aștepta doar cu o încordare secretă.

— Ascultă, i se adresă Fróny din ușă, trebuie să mai rămîn aici? N-am făcut nimic rău.

Čadek se întoarse spre ea. Făcu pe supăratul.

— Ba da. Fróny! Ți-ai răpit propriul tată din casa lui și ai tănuir oficialităților rana ce-l omora. Pe urmă ai bătut doi polițiști...

— Fleacuri.

— Așa crezi tu. De altfel te mai bănuim de ceva!

— Anume? se trezi Fróny, apropiindu-se iar de Čadek. Ce-ai mai inventat?

— De ce vrei să ne părăsești?

Fróny își plecă, tristă, capul. Nu răspunse. Se adîncea într-un gînd al ei.

— Vrei să-l ai pe Jirka Boček? întrebă în sfîrșit. Ți-l vînd pentru libertatea mea.

Čadek zîmbi.

— Tîrziu, Fróny! Acum știm și noi unde să-l căutăm.

— Unde, deșteptule?

— La mama Klouzanda.

Fróny tresări. În ochii ei apăruse iarăși amestecul acela de încăpăținare și teamă, de data aceasta foarte clar, fără învăluiri în cețuri.

— Aiurea! aruncă ea brusc.

Čadek ridică din umeri. Acum, pentru el, sufletul lui Fróny era transparent ca sticla. Fróny putea să-l toarne pe Jirka Boček, fiindcă îi murise tatăl. Își dorea libertatea ca să se poată sinucide. Dorea moartea ca o nebună. Čadek știa că detențiunea preventivă era pentru ea mai grea decît moartea. Singurătatea și gîndurile o apăsau mai mult decît pămîntul cimitirului. În asemenea stare ajunsese ea și Čadek o înțelegea. Privirea ei îndepărtată era rece și goală ca și cum, acolo, dincolo de orizont, ar fi dispărut, Karel Chrudimský. Toată noaptea, Fróny privise spre acel orizont, care o amenința cu depărtări chinuitoare și nemiloase, la fel cum privește un naufragiat în toate părțile și nu vede decît valurile și norii reci, rostogolindu-se. Trăia senzația absolută a pieirii în pustiu, gema înspăimîntată și nimeni nu o auzea decît deșertul căscat, oriunde ar fi întors ochii. Se apropia strigătul extrem, goana irațională a gîndurilor și, în cele din urmă, nebunia. Era moartea sufletului ei, vestitoarea celor din urmă bătăi ale inimii. Da, Fróny era înțeleaptă, voia să se cruțe de moartea sufletului.

Își împreună mîinile zorită:

— Cumpără ce-ți vînd, bătrînule, îl rugă ea. Marfa mea nu prea are preț, știu bine, dar un om bun o cumpără; și nu va fi în pierdere.

Čadek zîmbi, de parcă manifestarea ei l-ar fi distrat. În realitate i se strîngea inima. Știa că o să primească oferta, că o să cumpere ce i se oferea, dar nu cu asemenea preț. N-o să-i

dea voie să se omoare! Totuși, simțea că pentru ea moartea ar fi cel mai corect și milostiv act. Era suficient să facă un singur gest: să ia arma elegantă de pe masă și să i-o dea Frónyei spunându-i: „Ți-o restitui, fă ce vrei cu ea”... Și ea ar fi căzut cu creierii zburăți, chiar aici, în această încăpere.

Lipsit de false prejudecăți, inspectorul Čadek pătrunsese caracterul, inima și mintea Frónyei.

Cunoștea cazurile unor femei care se omorâseră în urma dezonoarei. Fróny fusese dezonorată de multe ori și nu se omorâse, fiindcă acceptase totul de bună voie. A fost suficientă o simplă întâmplare, care în gândurile fetei era amplificată de o puternică viață interioară. Și atunci sufletul Frónyei s-a sensibilizat ca sufletele acelor femei de care-și spunea Čadek. Frivolitatea plutea în sufletul Frónyei ca o insectă de apă într-un lac adânc. N-ar fi fost mare lucru, dar insecta moartă căzuse la fund și larve respingătoare tulburau apa limpede.

Čadek se silea să zîmbească în continuare.

— Și cum îți imaginezi că ai s-o faci, Fróny? o întrebă el.

— Vino cu mine, spuse ea plină de o subită înflăcărare, te conduc eu. Să vezi cu ce pradă frumoasă te întorci!

— Naivo! Pot să dau și singur de urma fiarei.

— Bine. Dar n-ai să știi cum să-i jupoi pielea. Te-nvăț eu.

— Nu mai face pe importanta.

Fróny își scutură nerăbdătoare buclele.

— Te rog... crede-mă! Nu-i deloc simplu, chiar dacă îl găsești pe Jirka Boček. Ai să caști niște ochi! Garantez c-ai să te holbezi, jur!

— Niciodată nu mă holbez, răspunse Čadek, așa că nu te mai jura.

— Ba o să te holbezi, mă jur pe ce vrei! O să-i ai pe toți: pe mine, pe Jirka, pe tata și pe tatăl tatălui meu, pe chinez și pe nevasta lui și, cu toate astea, ai să caști niște ochi! O să

trebuiască să-ți explic eu totul. Nu vreau să mai rămîn aici niciun ceas! Nu pot! înnebunesc aici... — Își prinse, capul în mâini — Nu mă lua în seamă. Nu pot să-ți spun de ce-i așa. Dar dacă aş putea, oh, dacă aş putea...

Čadek ştia de ce voia să fie liberă, dar nu se trădă. Se ridică şi scrisoarea îi foşni semnificativ în buzunar.

— Bine Fróny, să mergem.

— Pe urmă îmi dai drumul?

— Îți dau.

Şi o trădă din nou. A cîta oară era trădată? Nu putea să o lase liberă. Viaţa ei sărmană trebuia apărută cît se va putea de mult.

Doctorul Barák ar fi rîs de Čadek. Poate, totuşi, gîndea Čadek, poate ar putea să-i găsească un loc într-un institut, într-o clinică de boli nervoase, sau într-un loc liniştit, să o vindece... Va reuşi oare să-i convingă pe cei care vor hotărî de soarta ei? Fróny are nevoie de un an, sau chiar mai mult; cîteva săptămîni nu ar fi transformat-o, ci i-ar fi prelungit agonia.

— La ce te gîndeşti? îl întrebă Fróny, repezită şi insistentă.

— La nimic, răspunse el şi întinse mîna să-şi ia pălăria.

— Ai revolver?

— Am. Nu-ţi fie frică. De altfel am cinci zdrahoni de pază la mama Klouzanda. Sper că Sînt de ajuns. Sau mergem în altă parte?

Fróny îl privea fix. Şovăia, fără să pară derutată. Privea cu spaima aceea încăpăţînată, atît de specifică sufletului ei.

— Nu, răspunse în sfîrşit, chiar acolo mergem.

Čadek băgă revolverul în buzunar, celelalte lucruri le îngrămădi la marginea mesei, ca să i le restituie odată cu geanta. Scoase din sertarul biroului o oglinjoară chioară.

— Aranjează-te puţin, Fróny. Folosesc ciobitura asta cînd

am impresia că m-am mînjit pe nas de cerneală. Stai jos și nu te grăbi, avem timp suficient.

Fróny avea o oglinjoară mai bună decît a lui, de aceea îi înapoie ciobul, cu mulțumiri. Își cercetă lucrurile, apoi le puse înapoi în geantă. Folosi pieptenul, fardul și pudra, în cîteva clipe își îmbunătăți remarcabil înfățișarea; numai rochia rămăsese puțin șifonată.

Plecară. Pe stradă Čadek făcu semn unui taxi.

— Foarte bine, spuse Fróny, ajungem mai repede așa. Plătesc eu.

— Lasă-ne pe noi, răspunse Čadek împăciuitor.

Fróny nu se împotrivi. Se uită peste umăr la șofer, cu obrajii aprinși, cu gura întredeschisă.

Čadek o vedea din profil. Era frumoasă și sănătoasă. Simți dintr-o dată dorința ca fata asta să trăiască și totodată o ură stranie împotriva doctorului Chrudimský. Taxiul cu care mergea, strada, trecătorii, mașinile, totul, reprezenta viață. Fróny se va putea integra în ea. Pesimismul îl părăsi pe Čadek, care se trezi dintr-o dată plin de speranțe. Așa era drept. Nu putea admite moartea ei. Ar fi fost o mîrșăvie bazată pe o logică nefericită...

Taxiul părăsi orașul și se înecă în praful mizerabil al drumului periferiei. Geamurile mașinii se acoperiră de o pîclă groasă, cenușie. Șoferul acceptase să meargă pînă la casa mamei Klouzanda numai după lungi parlamentări.

Čadek coborî și o ajută și pe Fróny. Cei trei detectivi, printre care și Pobožný, se cruciră.

— O conduc pe doamna, domnilor, spuse Čadek, pe un ton de care nu s-ar fi rușinat nici cel mai distins diplomat. Nimic nou?

— Nimic, spuse Pobožný. Král și Vyšek Sînt înăuntru și baba îi înjură. N-a apucat să doarmă. Nici chelnerul.

Čadek dădu din cap – „bine-bine”. Nu împărți ordine

speciale, totul rămase așa cum fusese stabilit. Deschise ușa și o lăsă pe Fróny să treacă înainte.

Localul arăta mizerabil, murdar și scîrbos la lumina zilei. Miasma stătută prin lipsa de aerisire îmbîcsea toată casa. Mama Klouzanda era galbenă, chelnerul verde-cenușiu; ea, obeză, el, costeliv. Împreună, făceau o pereche înspăimîntătoare de pacienți bizari, parcă evadați dintr-o carantină de ciumă.

În mijlocul încăperii îmbibate de aburi nocivi, se întindea o baltă de bere pe jumătate uscată.

Fróny nu lua seama la nimic. Era foarte palidă și mîinile îi tremurau.

— Ce vreți, scheună mama Klouzanda, cu brațele în lături și tremurînd ca varga. Vi se pare că Sînteți prea puțini, pui de cătea?

— Ptiu! mamă Klouzanda, se scîrbi Čadek, îmbrîncind-o.

Detectivul Král îi raportă că femeia nu contenise cu înjurăturile, de la venirea lor.

— Mai mă schimb cu Vyšek, continuă el. Unul stă sus, celălalt o ascultă pe scorpia asta. Nu e nevoie să o înregistreze două perechi de urechi. S-o potolim cu știință, domnule inspector?

— Să ne mai gîndim, răspunse Čadek calm.

— Protestez! șuieră chelnerul Jindra care, culmea, era tot cu șervetul lui mizerabil în mînă. Un cetățean cinstit are dreptul la liniștea lui zilnică. Vă promit că o să vă coste scump fapta asta abuzivă.

— Nimeni nu vă răpește liniștea, răspunse Král, căscînd cu toată gura. Și eu, și Vyšek ne purtăm ca niște oameni civilizați. De ce nu vă duceți să trageți un pui de somn, cîrcotașilor?

Celălalt detectiv stătea în ușa. Clipea vesel spre mama

Klouzanda cu pălăria trasă pe ceafă. Înciudată, femeia răsufla din greu.

— Omul nu mai poate avea niciun fel de protecție! gîfii ea mînioasă. A ajuns omul ca o frunză în bătaia vîntului!

— Ha, ha! rîse Král. Grozav ar arăta un copac în care ar crește asemenea frunze! Ce urmează acum, domnule inspector?

— O să vă spună Fróny, și Čadek se răsuci cu fața la ea. Unde ne conduci, Fróny?

— În pivniță, tresări fata.

Mama Klouzanda scoase un țipăt desperat:

— Ce să căutați voi acolo?!

— Bine, spuse Čadek, neținînd seama de protestările ei, atunci, hai în pivniță. Vyšek, poți să ne conduci.

— În pivniță! – Mama Klouzanda tropăia și tremura toată.

— În pivniță! Nici gînd! Nu las pe nimeni în pivniță. Ce-ți veni, tu? Lepădătură, tu...

Și scuipă cîteva înjurături murdare, apoi mama Klouzanda se repezi la Fróny, care făcu un pas îndărăt. Čadek întinse energic brațul, dar chiar în aceeași clipă cîrciumăreasa își pierdu echilibrul și căzu pe burtă în balta de bere pe uscate. Gemea și scuipa.

— Scuzați-mă, spuse Král, trăgîndu-și înapoi piciorul întins; nici n-am avut timp să mă dau deoparte. A venit în jos ca o avalanșă!

Ca turbată, femeia lovea cu amîndouă mîinile în dușumea, dădea din picioare, străduindu-se să se ridice în genunchi.

Jindra sări strigînd ca într-un sughiț:

— Să vă fie rușine! și îi sări în ajutor.

Čadek privea calm scena tragi-comică; iar Fróny, cu o anumită nervozitate, pe care Čadek n-o mai văzuse vreodată la ea, se îndreptă spre ușă.

— Král, se întoarce Čadek spre detectiv, rămîi cu ăștia. Nu vreau s-o șteargă, înțelegeți?

— Înțeles, domnule inspector, încuviință detectivul, pe un ton lenevos.

Fróny trecu de ușă de-a-ndărătelea. Čadek o urmă. Vyšek închise ușa, care devenea paravan la înjurăturile și ocările vulgare ale matroanei.

— Precis că se încaieră! spuse Vyšek.

Cînd deschiseră ușița pivniței, Čadek observă că acolo, jos, ardea iarăși becul. I-l arătă lui Vyšek, care ridică din umeri.

— Are de ce să ardă? se întoarce Čadek către Fróny.

— Are, încuviință ea. Merg eu înainte. Nu e periculos, dar...

Polițiștii puseră mîna pe arme, coborînd în urma fetei treptele tocite.

— Ai fost aici aseară, se adresă Fróny lui Čadek, și eu de asemenea.

— Unde, Fróny?

— Acolo, răspunse ea.

Nu-i puteai zări fața ascunsă de pălărie. Arătă cu degetul spre trei lăzi cu sticle goale, puse în mijlocul pivniței.

— Aseară le-am mutat din loc, spuse Čadek.

— Nu dumneata, mama Klouzanda. Ți-a acoperit vederea cu tot trupul ei și pe locul de unde lua o ladă puneă îndată alta. De altfel gaura nu e mare; de-abia te strecuri prin ea.

— Drace, Fróny. Există o gaură în dușumea?

— Da. Sub ea e ascunzătoarea. Sticlele nu au fund, nici lăzile. Lumina și aerul vin în jos prin sticle. Așteaptă și-o să vezi: le dau eu la o parte singură. E ușor.

— Stai, Fróny. Cel de jos ne aude?

— Sigur că da.

— Atunci, lasă-ne pe noi.

Čadek o trase energic pe Fróny de mîină.

— Stai aici, Fróny! Vyšek, treci acolo. Eu le trag din partea asta; poți ochi fără grijă.

Fróny stătea nemișcată – semăna cu o statueta într-o vitrină, își zicea Čadek, frapat de strania imobilitate a fetei.

— Acum, trageți lăzile! spuse Vyšek. Deschideți drumul pe care o să șuiere plumbul! Čadek apucă o ladă de un colț și o zvîrli în lături cu putere; apoi pe a doua, după care se dădu repede înapoi.

Se făcuse liniște. Deschizătura căscată era o realitate indiscutabilă.

— Chiar în partea ceea vine scara, spuse cu răceală Fróny. E acolo. Somează!

Čadek nu riscă să privească în ascunzătoare, dar strigă:

— Ieși afară, tu, de-acolo de jos! Ai timp de gîndire trei minute. Dacă nu, o să-ți dăm foc ca în bîrlog de vulpe.

Inima lui Čadek bătea să-i spargă pieptul: aici se încheia duelul său cu Jirka Boček.

Primul minut – liniște. Apoi de jos se auzi un foșnet.

Čadek puse revolverul în buzunar. Aștepta cu mîinile goale. Vyšek, în partea cealaltă a ascunzătorii dreptunghiulare, era cu ochii la inspector. Își avea arma pregătită. Fără să se audă glas de om, scara începu să trosnească sub greutatea cuiva; treptele nu erau egale, strîmbate de umezeală; din capul scării, înfipite în peretele deschizăturii, apăru o șapcă turtită, apoi, încet, încet, o haină, niște pantaloni de culoare închisă... Omul scos din vizuină se așeză pe jos lîngă gaura din podea; nu se ridică, nu privi la nimeni. Era învins.

— Drace! exclamă Vyšek. Asta-i o femeie... travestită în bărbat!

Și Čadek o recunoscuse imediat: era văduva lui Wang.

— Trei minute sînt valabile și pentru tine Boček, strigă el.

I se subțiaseră buzele. Fróny mișcă din colțul ei întunecat.

— Ochii pe ea! spuse fata, răspicat. Are un revolver; dezarmez-o!

— Bun, zise Vyšek, Sînt eu atent. Să-l lăsăm să iasă și pe colocatar. Fii liniștită, Fróny!

Dar Fróny nu era.

— Nu mai e nimeni jos. Asta-i tot, moșulică. Sîntem gata.

Čadek o privi cu dezamăgire și curiozitate.

— Unde e Boček? întrebă el cu gîtlejul uscat.

Fróny îi aruncă un zîmbet lipsit de viață.

— Moșule, moșule! Ia-ți flașneta și du-te în parc! Acolo-i loc de cîștig pentru orbi. Boček nu-i aici; e în sicriul de zinc; și de atîta vreme, că nu știi dacă o să-l mai recunoști.

CAPITOLUL 18

VĂDUVA LUI WANG oferea ochilor un spectacol deplorabil. Era copleșită cu desăvîrșire. Cînd o așezară pe un scaun, sus, în local, își lăsă capul să-i atîrne cu bărbia în piept și părul roșu revărsat peste față.

Nu scoase un cuvînt.

— Azi, spuse Čadek cu o răceală de gheață, azi cîrciuma rămîne închisă. Mămica se mută la noi și domnul Jindřich o să fie atît de amabil s-o însoțească.

Mama Klouzanda nu scotea o vorbă, răsuflea din greu, așezată pe două scaune. Respirația precipitată o obosea; pieptul i se umfla ca o pereche de foale, stătea cu ochii abia mișiți și gura căscată, iar mîinile îi atîrnau fără vlagă. Cocîrjat, chelnerul Jindra plîngea cu fața în șervetul infect.

— Din păcate, Fróny, i se adresă Čadek, trebuie să te rog, pentru moment, să ne însoțești. Nu-ți pot da încă drumul.

— Foarte bine, încuviință Fróny, dar să-ți explic repede ce-a fost cu misterul ăsta. Cine știe, poate să-mi vină dintr-o dată să tac mîlc cînd m-oi vedea iar la voi... Mai bine acum... Tăticu meu e-n cer, nu-i pot pricinui niciun rău... El l-a împușcat pe Jirka Boček.

— Karta cel tînăr l-a împușcat pe Boček?!

Fróny dădu din cap că da.

— Împreună cu văduva lui Wang. Aici e tot hazul. E invers de cum ți-ai făcut socotelile, moșulică.

— De unde știi?

— Nu Sînt oarbă. N-o să cînt niciodată la flașnetă prin parcuri. Mi-am dat seama imediat că tata a luat locul bunicului în pat. Tata a recunoscut, firește, și mi-a cerut să-l ajut. I-am făgăduit. Nu zăcea de teama lui Jirka, ci fiindcă se temea să nu fie învinuit de dublu asasinat.

— Ai spus, dublu?

Fróny se sprijini puțin de rama ușii. Stătea cu mîinile la spate și din cînd în cînd arunca cîte o privire spre vîrfurile pantofiorului ei elegant, cu care descria cerculețe mici pe dușumeaua murdară.

— Și-a ucis și tatăl, spuse ea simplu.

— Și pe Wang?

— Nu. Chinezul a murit de moarte bună. Ți-am spus eu că o să mă rogi odată și odată să-ți explic totul. Tata a murit; așa că – și arată cu capul spre văduva roșcovană – așa că, numai ea o s-o pățească. La asta se gîndește ea acum. Știi de ce tace? Ca să nu spună ceva ce ar pierde-o definitiv. Rumegă în sine ea cum să iasă basma curată. Dar și-a găsit nașul!

Alžbeta Wang-Li-Mušková nu reacționa la vorbele fetei.

— Spune mai departe, Fróny, o îndemnă Čadek, posomorît.

— Tăticu tremura de frica lui Jirka, așa i-a încolțit gîndul să-l ajute pe bunicu să moară mai repede și să-i ia locul în pat. Nevasta lui Wang era amanta lui. Aranjase totul cu ea din noaptea în care te-ai despărțit de el. Nevasta lui Wang n-a avut nimic împotriva; bătrînul trăgea de mult să moară, așa că i-au ușurat sfîrșitul. Chiar tata l-a înăbușit cu o pernă. Moartea chinezului era o ocazie minunată. Tata s-a înțeles cu nevasta lui Wang să deschidă sicriul, pus în bucătărie, și să-l

așeze pe bătrîn lîngă Wang. Sicriul era destul de mare, bătrînul era slab și chinezul mărunțel. Ar fi încăput bine amîndoi la un loc.

— O să cercetez sicriul chiar azi, zise Čadek. O să ne convingem.

— Ai de ce rîde! replică ea, privindu-l ștregărește. N-o să-i găsești acolo pe cei doi.

— O să-l găsesc pe Jirka. Chiar tu mi-ai spus de Jirka. Pe chinez l-am găsit nu departe de aici, într-o groapă argiloasă.

— Da, încuviință Fróny, Treaba însă n-a mers chiar așa, deși acuma știi principalul. În timp ce tata se sfătuia cu văduva lui Wang lîngă sicriu, Jirka Boček a venit la Karta acasă. L-a găsit pe bătrîn fără suflare și s-a mirat. A aprins lampa și așa a atras atenția asupra lui. Tata a împrumutat revolverul văduvei lui Wang, a țintit în Jirka și l-a nimerit drept în cap. S-a făcut puțin zgomot. Dar nimeni n-a auzit nimic.

„Nimeni, afară de fiul cel mic al vînzătorului de ziare”, gîndi Čadek.

Fróny zîmbi cu o nuanță de dispreț.

— Apoi cei doi au deschis sicriul; dar Wang apucase să se umfle. Ce ocupație frumoasă! Ptiu! Fróny scuipă într-o parte. Tata era, în fond, un om de treabă, pașnic, și ce-a făcut, a făcut numai de frica lui Jirka... Nu încăpeau toți trei răposății în sicriul de zinc. Unul trebuia lăsat afară. Țsta a fost Wang-Li, pe care l-au îngropat pe maidan. Jirka și bunicu'... au fost închiși în sicriul de zinc și – hai cu ei în China, la cimitirul sfînt! Acum știi de ce l-ai găsit pe chinez îngropat pe maidan, și nu pe altcineva.

Fróny răsufală ușurată. Pe fruntea ei albă și netedă ca alabastrul se rotunjiseră broboane mici de transpirație rece.

— Apoi am mai venit și eu. Tata era foarte speriat, fiindcă îl vizitaseși și așa mai departe... Știa că Jirka își ținea banii la

mama Klouzanda și voia să pună mîna pe ei, ca să aibă cu ce să plece de aici, deși nu prea știa cum. Atunci a făcut din mine un complice. I-am spus că o să mă îngrijesc eu de bani, dar el s-a răzgîndit, temîndu-se că am să-i pap eu pe toți, și o să-l las pe el în plata Domnului. Așa că, într-o noapte, a pornit singur după ei. Pica tîrziu: banii îi luasem eu și – ghinion! – l-ai surprins și dumneata asupra faptului. Cît pe-aci să pui mîna pe el! Credeai, moșulică orb, că era Jirka. Dar săracul Jirka... Fróny clătină din cap. El călătorea demult în sicriul faimos!... L-am muștrat pe taică-meu, continuă fata, se-nțelege. Acum era cu totul neputincios și nu se mai putea bizui decît pe mine. Singur, și-ar fi dat duhul. L-am luat și l-am dus la mine...

— Un moment, Fróny. Nu înțeleg bine: Cine l-a împușcat cu atîta talent în șold, de i s-a tras și moartea dintr-asta?

Fróny chicoti tare, lăsîndu-și capul pe spate, pînă se lovi de ușa din spatele ei.

— Ești foarte talentat pentru rolul de flașnetar orb, moșulică! Dumneata în persoană! Ai tras de două ori după el, de la fereastra mamei Klouzanda, și un glonte l-a nimerit în șold.

Čadek rămase într-adevăr buimăcit.

— Lasă, spuse Fróny, din colțul gurii, întîmplarea e întîmplare... N-ai făcut-o dinadins... Dar te-ai sucit și te-ai învîrtit ca un caraghios în toată afacerea asta. Tăticu' plecase după sunători la mama Klouzanda și cînd s-a întors acasă... se alesese cu plumbul din șold! E o diferență. Doamne-fereste! Cu văduva asta roșcovană ai procedat la fel de stîngaci. S-a arătat pe la gară anume ca să vă păcălească, apoi a alergat înapoi. O, mama Klouzanda știe să ajute oamenii pe care încep să-i strîngă ghetele!... Jirka îi pregătise lui taică-meu o răzbunare și, s-a întors asupra sa. Scrisese și trei vederi, pe care le-a dat mamei Klouzanda să ți le trimită dumitale. Ascunzătoarea din pivniță urma să-i slujească și lui la

momentul oportun. Și eu am stat ghemuită acolo de vreo trei ori, pe cînd ne urmăreați. Foarte puțini știu de refugiul ăsta. Noi îi spuneam „ulcica”. Drăguț, nu? Tăticu era agentul tău, flașnetarul orb, dar nu ți-a șoptit nimic despre ascunzătoare. S-ar fi putut ca vreodată să fi avut el însuși nevoie de ea, știi? Ei, și cînd Karel – Fróny se întristă subit – cînd doctorul Chrudimský s-a plîns că a fost atacat, am înțeles imediat că făptașa era văduva lui Wang. Ea umbla deseori îmbrăcată bărbătește! Bine că nu prea știa să tragă cu pistolul! Îi era frică să nu-i fi ciripit eu despre toate doctorului Chrudimský și se grăbea să-l lichideze. Dacă ar fi venit la mine, i-aș fi explicat totul, imediat. Dar a trebuit să vin eu la ea, măcelăreasa! Mama Klouzanda n-a tăgăduit prea mult că o ascunde aici. Asta e, moșulică... Și cu taică-meu, și cu văduva lui Wang. Situație păcătoasă... Se săvîrșește o fărădelege, minciuna acoperă minciuna, o crimă acoperă altă crimă și altcineva se frămîntă pentru toate astea ca vai de capul lui! Nu Sînt pe lume cuvinte în care să încapă regretul pentru primul pas greșit... Așa-i cu mine... Am avut și eu parte de o mamă cinstită...

Fróny oftă. Cu pași legănați și provocatori se apropie de un scaun și se așază. Îi ceru lui Král o țigară. El o servi cu plăcere i-o și aprinse.

— Crezi, moșulică, zise neglijent fata, că merită să mă mai tîrăsc după tine pînă la secție?

— Trebuie să mergi, Fróny, răspunse Čadek, posomorît.

Nu-i adusese nicio bucurie deznodămîntul acestui caz palpitant...

CAPITOLUL 19

DOCTORUL BARÁK primi vestea cu entuziasm, dar Čadek rămase indiferent.

— Sînt prost dispus, spuse el pe ton de scuză.

— Termină aici ce ai de terminat și du-te în sala de autopsie, spuse doctorul Barák. Se deschide sicriul de zinc.

— Știu ce-o să se găsească în el, oftă Čadek. Totuși se duse să vadă. Fróny se lăsase închisă, fără să opună rezistență. Čadek, cu atenția tulburată, abia dacă observă schimbarea bruscă în purtarea fetei. Și totuși contrastul era izbitor: Fróny se întorsese cu cel mai mare calm acolo de unde luptase din răputeri să scape...

Ideea de a-i comunica Frónyei că tatăl ei este mort, se dovedise eficace. Deocamdată Čadek nu-i spusese fetei adevărul. Îl trimise pe Pobožný la spital. Dacă mai era posibil să se vorbească puțin cu pacientul Karta, să vorbească. Omul era ca și arestat, nu mai putea să-i folosească niciun pretext, nicio minciună. Multe necazuri o mai așteptau pe Fróny... se gîdea Čadek. Va trebui să depună mărturie contra lui Karta. Nu se putea eschiva. Trebuia să apară ca martoră – nu avea drepturile salvatoare ale unei fiice legitime. Fróny era o ființă atît de oropsită, încît nici măcar de clemența acestei legi nu

avea dreptul să se bucure. Karta nu era tatăl ei recunoscut legal și curtea cu juri putea lua în considerație depoziția ei, cu atît mai mult cu cît era, de fapt, unicul martor...

Pentru moment, interogatoriul ei prin proces-verbal fusese amînat de Čadek pe a doua zi.

În sala de autopsie inspectorul mormăi:

— Arătați-mi rămășițele omului care mi-a dispărut diavolește de sub ochi.

I se arătară cadavrele.

Asupra lui Jirka Boček se găsisse documentul de eliberare din închisoare. Celălalt era fără îndoială bătrînul Karta. Dovezile suplimentare nu-l mai interesau pe Čadek.

Se uita la jalnica priveriște, dar se gîndea cu totul la altceva.

Lucrau doi medici legiști. Doamne, cu cîte nu se obișnuiește omul pe lumea asta! Li se citea nepăsarea pe fețe, erau atenți doar să nu se zgîrie cu bisturiile. De data asta Čadek era foarte sensibil la genul lor de muncă.

Auzi telefonul sunînd, dar nu-l luă în seamă. Cînd văzu intrînd un subaltern care se apropie de mesele de marmură, înțelese că el este cel chemat.

— Repede! bubui în telefon vocea doctorului Barák. Čadek! Fróny vrea să vorbească cu tine!

— De ce? se miră Čadek, înspăimîntat.

— S-a otrăvit. Avea o pilulă ascunsă în pudrieră. Dacă nu te grăbești...

Fróny stătea întinsă pe patul de închisoare. Un doctor era aplecat asupra chipului ei, dar se retrase cînd Čadek intră ca o rafală. Prima privire a lui Čadek nu o căută pe Fróny, ci pe doctor, care răspunse, ridicînd neputincios din umeri:

— E nebună! A refuzat antidotul, spuse el supărat, Nu ne-a lăsat să-i facem spălătura stomacală. Acum e tîrziu!

Fróny zîmbea cu indulgență. Era îngrozitor de palidă. Nu

mai era frumoasă ca înainte; trăsăturile i se crispaseră de durere; stătea neclintită; fața îi era umedă și rece.

— Fróny... spuse Čadek furios, de ce faci pe nebuna! Doctore dă-mi mie...

Medicul nu se clinti.

— Cinci minute, spuse, nu mai mult...

Fróny zîmbea mulțumită de venirea lui Čadek. Cine știe dacă se mai gîndea acum la doctorul Chrudimský.

— Bine că ești aici, flașnetare, spuse ea abia șoptit, dar foarte limpede.

— Ce-mi spui, Fróny?

Ea tăcu. Zîmbea doar. Sprîncenele negre îi tremurau ușor. Fróny mișcă a chemare un deget și, cu toată emoția Čadek observă. Își aplecă spre ea capul său mare.

— Nu trebuia să faci asta, Fróny...

— Ba trebuia, răspunse ea abia șoptit, cu înțelepciune. Adio... Am vrut să-mi iau rămas bun de la tine. Dă-mi mîna – și se încordă puțin. — Eu... pe cine să fi chemat, spune-mi?... Nu am pe nimeni...

Părea un biet animal chinuit. Transpirația rece îi înroua fața.

— Unul, îi șoptea la ureche, unul, odată, a înghițit o pilulă găsită la o fată, care nu mai avea scăpare... Îi rămăsese încă una. Mi-a dat-o mie. O am demult. Adio, flașnetare orb! Unde ești? Nu mai văd. Acum Sînt și eu un flașnetar orb.

— Sînt aici, Fróny spuse Čadek cu glas sugrumat.

O mîngîie stîngaci cu palma lui mare și grea, care nu demult o strînsese de încheietura pumnului. Îi era teamă că această atingere nu putea fi destul de gingașă pentru calea veșniciei. Dar Fróny nu fusese niciodată mîngîiată, poate cel mult de mîinile care o cumpărau. De aceea era acum atît de fericită. „Bătrînul” rămăsese singurul om care să-i poată alina

ultima suflare. Tăcea, încordarea dureroasă a trăsăturilor ei cedă sub căldura palmei lui Čadek.

— Adio, micuțo, adio... spuse el dorind ca mîngîierea aceasta să țină o eternitate. Fróny avea o fețișoară atît de fină și delicată, ca de copil! Čadek simți ca o vrajă dureros de dulce în catifelarea umedă ce începuse să-și piardă căldura. Dorea din tot sufletul ca momentul acesta să șteargă toate chinurile vieții ei atît de scurte... A fost ea de vină? A făcut lucruri rele? Da... Din păcate așa a fost. Dar nu era ea singura vinovată de toate... Doctorul privea încruntat dintr-un colț și i vedea doar viața ei rea, nu moartea ei bună.

Cînd Čadek își retrase mîna, Fróny nu mai era conștientă. Trupul i se încordase ca un arc; ochii i se închiseseră; pe buzele ei ușor obraznice se așternu pacea.

— Nimic nu a reușit... șopti Čadek, cu capul plecat.

Doctorul nu-l întrebă ce vrea să spună cu vorbele acestea. Făcu un semn cuiva, prezent și el acolo, dar pe care inspectorul nu-l observase pînă atunci.

— La autopsie! spuse doctorul.

Iar Čadek, depărtîndu-se cu pași grei, se gîndea la tăișul metalic care va dezveli inima tăcută a Frónyei, izvorul tainic al durerilor ei, inima dăruită și respinsă, deși ascundea cea mai de preț comoară a sîngelui ei...

Čadek, însă, primise inima dăruită de ea în ultimele clipe. O ducea cu el. Era amețit, mirat de acest dar, ca un copil. Și nu știa ce să facă, Doamne, cu el!

SFÎRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

